

Giới thiệu Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiện

Truyện Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiện - Đang tiến hành - Miêu Miêu Miêu Tự Thị Ngã

Bách Thần đời trước là một nhân viên cảnh sát nghiêm chỉnh, chính trực vô cùng, lại trong một lần chấp hành nhiệm vụ bị người mình yêu phản bội giết chết. Hắn cứ nghĩ đời này uất hận thế là thôi, ai ngờ lại bị xuyên không, xuyên qua đã bị đánh thuốc tê đưa vào kiểu hoa, gả vào vương phủ, cho một người tàn tật lại không được yêu thương.

Người chồng mặt than có ác cảm với hắn, trong lòng hắn thì sáng như trăng, sáng như trăng lại gả cho mặt than ca ca; mà mà cái tên người yêu hại chết hắn kiếp trước lại giống người này như đúc.

Bách Thần:.....Không lời nào để nói.

Đôi dòng giới thiệu nội dung truyện ngôn tình mới

Bách Thần vốn là một cảnh sát chuyên truy bắt tội phạm buôn thuốc phiện. Trong một trận truy bắt hang ổ tội phạm, người bạn, người đồng đội và còn là người yêu đã phản bội hắn vì tiền bạc và bán chết hắn. Đau đớn và phẫn uất, Bách Thần không ngờ mình còn có thể xuyên không qua một thế giới khác, nhập vào một thiếu niên sắp đi lấy chồng.

Thế giới cổ trang kì lạ này đã có sự đổi mới so với thế giới vốn có, nam và nam có thể lấy nhau, còn kèm theo một nữ hầu làm của hồi môn nếu cần có con cái. Hắn cũng có một Băng Nhi bé nhỏ làm nàng hầu, rồi thì nhận ra bản thân cơ thể này bị tiêm thuốc tê mấy ngày liền để khống chế cho đến khi gả cưới xong.

Bách Thần kiếp này vốn là con của vợ lẽ, là một nam tử không được ngoan cho lắm, không thông minh hiểu chuyện, bị ép gả thay cho Nhị tỷ của mình vì đối phương tuy là con cả của Vương gia nhưng lại là phế nhân, không thể sinh con đẻ cái. Hiểu được chuyện này, Bách Thần tiếp tục chấp nhận cuộc đời kế tiếp, an ổn gả đi.

Nhưng nhà Vương gia kia không có thành ý đón tiếp hắn cho lắm, từ ngoài cửa đã không hề có trang hoàng, kèn hoa gì cả, khi vào phủ bãi đường suýt nữa bắt hắn bãi đường với con gà trống.

Phu quân tương lai của hắn phải ngồi xe lăn, vẻ mặt băng sơn ngọc khuyết, lạnh lẽo như băng, tên là Tiêu Lãm.

Đêm tân hôn, vén khăn nhìn nhau, gã đó nói với hắn ba chữ: Đồ đê tiện.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Ở ngoài thành nhỏ là một nơi hẻo lánh, yên tĩnh, tới gần vùng ngoại ô, cảnh sát và trùm buôn thuốc phiện chiến đấu kịch liệt, mà trên mặt đất trong phòng toàn là người chết.

"Thực xin lỗi, ai biết bí mật này đều không thể sống, bao gồm cả ngươi."

Dáng người cao lớn chặn cửa vào, ánh mặt trời làm hoa mắt không thể nhìn rõ bởi vì gã đứng ngược phía ánh sáng, giọng nói trong quá khứ âm áp như gió xuân vậy mà người hiện tại lại lạnh như băng, hòng súng tối đen nhắm thẳng vào người trong góc tường.

Bách Thần cùng mấy tay buôn thuốc phiện vật lộn giờ hắn đang bị trọng thương, mà băng được cũng đã sớm dùng hết, giờ phút này hắn lại không hề có một tí phản kháng.

"Ngươi vì cái gì muốn làm như vậy?" Có chết, hắn cũng muốn hỏi cho rõ ràng.

"Vì cái gì?" Nam nhân cười lạnh một tiếng, "Đương nhiên là vì tiền, mỗi ngày chúng ta đều treo đầu ở trên lưng quần, nhưng kiếm tiền lại không đủ để mua thuốc cho cha mẹ, thật cmn khốn nạn, thật cmn châm chọc."

"Đây là nguyên nhân khiến ngươi từ cảnh sát biến thành tay buôn thuốc phiện?"

"Không sai." Nam nhân lạnh lùng nói, "Vì ích lợi trước mặt, bất cứ thứ gì đều không đáng giá nhắc tới."

"Bao gồm làm người lương thiện sao?"

"Đẹp cái trò giả mù sa mưa của người đi."

Nam nhân giọng điệu mang đầy trào phúng, "Nếu người không phát hiện một màn kia, chúng ta sẽ còn là đồng sự tốt, bạn tốt, về sau có lẽ còn sẽ trở thành một đôi. Nhưng là hiện tại, game over."

"Ta vì đã từng thích người mà cảm thấy thật thẹn." Nụ cười lạnh lướt qua, Bách Thần đạm nhiên mà nhắm hai mắt.

"Phanh — —"

Viên đạn lạnh băng nhảy mắt xuyên thấu qua trái tim hắn, đau quá.

Cũng giải thoát rồi.

Ở trong vô số lần vật lộn với đám buôn thuốc phiện, trong mưa bom bão đạn hắn đều sống sót, vậy mà giờ chết ở trong tay người mà hắn yêu sâu sắc.

... ..

"A!!!"

Bách Thần đột nhiên mở hai mắt, bốn phía một mảnh tối đen, chỉ ngửi được mùi hương nhàn nhạt.

Giống như cá bị bắt khỏi mặt nước, há miệng lớn hít thở khó khăn, lòng bàn tay trái gắt gao che miệng, ở vị trí nọ tựa hồ còn ần ần đau, bị viên đạn lạnh lẽo kia bắn xuyên qua trái tim cùng sự kiện khốn khổ đó tái hiện trong đầu, bên tai còn có thể nghe thấy tiếng người kia bóp cò.

Thanh thúy như vậy, dứt khoát như vậy.

Bách Thần có thể cảm nhận được từng giọt từng giọt mồ hôi trên trán mình chảy xuống, hắn vô lực nâng cánh tay mềm mại, lao lực mà dùng ống tay áo chính mình nhanh lau mồ hôi, không cần thận đưng tới vết sẹo mới trên trán, còn có chút hơi hơi đau.

Hắn ngồi định thần một lát, eo bụng lại không được có lực. Mượn lực từ đôi tay chống ở trên giường, thân thể mới vừa đứng lên hơn một nửa, cảm giác tê mỏi nhanh chóng đánh úp lại, tay nhảy mắt thoát lực, ngã một lên giường, phát ra một tiếng trầm vang, ở trong đêm đen động tĩnh không nhỏ.

Hắn ở trong lòng yên lặng thở dài.

"Tiểu thiếu gia?"

Người ngủ ở gian ngoài lập tức bừng tỉnh, thanh âm là giọng nói thực nhẹ của một tiểu cô nương, dị thường khẩn trương mà phát ra tiếng dò hỏi.

Bách Thần nói: "Băng Nhi, ta không có việc gì."

Hắn nói không có việc gì, nhưng người bên ngoài lại không tin. Không bao lâu, gian ngoài ánh đèn sáng lên. Một tiểu cô nương ước chừng mười bốn mười lăm tuổi, lớn lên mi thanh mục tú, y phục màu hồng phấn vảy lụa, búi tóc tán loạn nâng giờ giá cấm nển, vội vàng đi đến.

"Tiểu thiếu gia, ngài làm sao vậy?" Nàng đặt giá cấm nển ở trên bàn, vội vàng đến trước giường xem xét, khuôn mặt có chút trẻ con mang theo tia lo lắng. Bách Thần nói: "Gặp ác mộng, nhớ tới ngồi định thần một lát."

Chính là thất bại, rõ ràng tình huống không cần hắn nói rõ.

Người gọi là Băng Nhi, nàng nghe thấy lời này, hốc mắt nhanh chóng liền đỏ, "Tiểu thiếu gia, ngài như thế nào không gọi ta? Hiện tại trên người ngài có chỗ nào có thể ra sức chứ."

"Buổi tối ta nghĩ không nên làm phiền người" Bách Thần biểu tình bình tĩnh, hắn khẽ cười cười, "Không nghĩ tới vẫn là phiền toái người. Qua ngày mai thì tốt rồi."

Nàng ban đầu chỉ là vành mắt hồng hồng, vừa nghe lời này nước mắt liền bùm bùm nhỏ giọt xuống dưới, "Tiểu thiếu gia, ngài đừng nói nữa, đừng nói nữa."

Thiếu gia càng là biểu hiện đạm nhiên, nàng liền càng đau lòng.

Bách Thần an ủi nói: "Chớ khóc, ngày mai rồi đi nơi này, ít nhất bọn họ sẽ không lại dùng thuốc tê với ta, người cũng không cần lại bị đại nương trách phạt."

Nàng khóc đến càng thêm lợi hại, khịt khịt đến độ có chút thở hổn hển, "Thật quá đáng, sao bọn họ có thể đối xử với ngài như vậy, ngày hôn mê lâu vừa mới tỉnh lại, thế nhưng bọn họ đã... Đã đem ngài..... Rõ ràng nên gả chồng chính là....."

"Hừ — — luôn có biện pháp." Bách Thần ngăn trở Băng Nhi oán giận, "Đi ngủ đi, ngày mai còn bận việc cả một ngày."

Băng Nhi không cam lòng mà cắn cắn môi, trong mắt mang nước mắt: "Tiểu thiếu gia, ta đây lau mồ hôi cho ngài ngủ tiếp, miễn cho bị lạnh."

Bách Thần: "Phiền toái."

"Sao đột nhiên ngài khách khí với ta như vậy." Băng Nhi lấy ra khăn tay cho hắn lau mồ hôi, trong miệng còn lẩm bẩm, "Ta từ khi bảy tuổi tiến vào hầu phủ, đều hầu hạ ngài bảy năm."

"... .." Ách, thực xin lỗi, hắn vẫn chưa thích ứng được với hiện tại, với cái giai cấp thân phận gì đó.

Lau xong mồ hôi, đuổi Băng Nhi đi ngủ, trong phòng lại rơi vào tối đen.

Chỉ cần có thể tự do điều khiển thân thể của mình, vậy vẫn còn có hi vọng.

Bách Thần nghĩ như thế, ngay sau đó hắn nhắm hai mắt, nặng nề ngủ.

... ..

Mồng tám tháng tư, năm thứ tám Hữu Đức. Kiêng kỵ động thổ, phá thổ, nghi gả cưới, hiến tế, cầu phúc, nhập trạch.

Ngày này sắc trời còn chưa sáng, sao trên bầu trời đã bị chôn vùi, chỉ còn tàn trăng vẫn treo ở đầu ngọn cây, đúng là sáng sớm tối đen đầu tiên.

Ở phía Tây phủ Bình Tây Hầu có một tiểu viện cũng đã bận rộn hẳn lên.

Bọn hạ nhân ra ra vào vào, phối hợp ăn ý, ở trong viện các nơi treo lên đèn lồng đỏ thắm cùng tơ lụa, dán lên chữ hi đỏ thắm.

Không bao lâu, cả tiểu viện đồng thời giăng đèn kết hoa, một mảnh diễm lệ màu hồng.

— — chỉ là vẻ mặt của mỗi hạ nhân đều là chết lặng, không nói một lời, cảnh tượng vội vàng. Nếu không phải song hi đỏ thắm che trời lấp đất, nói là làm tang sự thì chắc chắn sẽ có người tin.

Trong viện an tĩnh đến đáng sợ, trong phòng kia âm thanh trầm thấp thấp khóc nức nở liên hết sức rõ ràng lên.

"Đừng khóc." Bách Thần nhìn người thiếu phụ xinh đẹp trước mắt khóc đến hai mắt sưng đỏ, có chút gian nan mà gọi ra xưng hô kia, "... .. Nương."

"Ô ô ô..... Là nương vô dụng, nương không có biện pháp ngăn cản hôn sự này, cũng không biện pháp ngăn cản bọn họ cho hạ thuốc tê người." Thiếu phụ nhìn tảo đỏ, đậu phộng, long nhãn, chè hạt sen Bách Thần ăn còn dư lại trên bàn, cảm khăn mặt, nhẹ nhàng lau nước mắt.

Trước mắt người này đã gần bốn mươi, năm tháng lại chẳng để lại dấu vết gì, nhìn qua nhiều nhất cũng liền nghĩ hai mươi bảy, hai mươi tám. Nàng sinh ra xinh đẹp động lòng người, đáng người thương xót, đến khóc cũng có vài phần phong tình thê mỹ.

Đối với một người xinh đẹp lại trẻ trung như vậy, Bách Thần cảm thấy áp lực rất lớn.

Hắn nói: "Ta biết, người cũng thực khó xử."

Nàng đâu chỉ là không có biện pháp ngăn cản, cơ bản nàng không có tư cách, được mở miệng có ý kiến nàng cũng không có.

Cố Hồng làm tiểu thiếp của Bình Tây Hầu, thân nhi tử khi không có người ngoài mới được phép gọi một tiếng "Nương", đã là hầu gia đối với nàng ngập trời ân sủng.

Hôn nhân đại sự của con cái, gì đó là cha mẹ mới có thể làm chủ, nàng ở trên danh nghĩa chỉ là "Tam di nương" của Bách Thần.

"Người mới mười bảy, còn như vậy trẻ tuổi a, gả cho một người bị tàn phế....." Cố Hồng thấy Bách Thần biểu tình bình tĩnh, trong lòng càng thêm áy náy khó chịu, nháy mắt khóc không thành tiếng, "Liền lấy Băng Nhi làm của hồi môn qua đi, cũng không có cách nào để người họ Tiêu thể con bàng thân, đời này của con nên như thế nào đây? Cha con, cha con vì sao như thế nhẫn tâm? Con cũng là thân cốt nhục của hắn a!"

Cố Hồng thương tâm muốn chết, Băng Nhi ở bên cạnh cũng rơi nước mắt theo, không khí hiện tại lạnh lẽo như gió rét, hình thành hai thái cực đối lập với trang trí đỏ tươi vui vẻ trong phòng.

Bách Thần không nói gì, bởi vì hắn đã sớm nhận ra điểm mấu chốt, hắn không lời nào để nói.

"Nương, đừng khóc." Bách Thần đột nhiên mở miệng, "Có tiếng bước chân lại đây, có lẽ là Vương ma ma đưa hi phục tới."

Tiếng bước chân thực nhẹ, cũng còn cách một đoạn rất xa, nhưng sự nhạy bén của hắn đã ăn sâu vào trong xương tủy.

Vương ma ma là nha hoàn hồi môn của chính thất Bách phu nhân Bình Tây Hầu, đi theo nàng vào hầu phủ đã ba mươi năm, lại là tâm phúc của Bách phu nhân, ở trong phủ cũng tính là nửa chủ nhân, bọn hạ nhân thấy bà ta đều cung kính gọi một tiếng "Vương ma ma ạ."

Cố Hồng lau nước mắt, oán hận nói: "Đưa hi phục gì chứ, còn không phải là nhận ý của tiện nhân kia tới giám thị. Mỗi ngày đều hạ được ở trong đồ ăn, còn không yên tâm, thật tán tận lương tâm!"

Tác giả có lời muốn nói: Một truyện mới viết ~ ~

Tiểu thiên sứ nhóm mau tới ~ ~ ~ ~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Bách Thần cố sức nâng tay mình lên vỗ nhẹ tay Cố Hồng, nói lời an ủi:

"Con sẽ không sao đâu. Tai vách mạch rừng nương nên cẩn thận thì hơn."

Trong ngày vui của nhi tử khóc sụt sùi thì không nói, còn mắng cả chủ mẫu, nếu việc này mà truyền ra ngoài sẽ có người lấy cớ, hấn lo cho những ngày sau của Cố Hồng sống ở Hầu phủ không còn được yên ổn.

Tuy rằng hấn vẫn không cách nào đem nữ tử trẻ tuổi này và hai chữ "mẫu thân" có liên hệ với nhau được, hấn cũng không phải là nhi tử chân chính của nàng, nhưng mà vẫn có thể cảm nhận được tình thương con chân thật của Cố Hồng.

Nàng có xuất thân thấp hèn, thân lại như lục bình, tất cả mọi chuyện đều phụ thuộc vào Hầu phủ, nên cho dù là cốt nhục, nàng cũng không có quyền được hỏi. Việc này là bất đắc dĩ mà cũng là hiện thực tàn khốc.

Mẹ Bách Thần mất lúc hấn mới vừa thiếu niên nên hiện tại hấn có chút động lòng, ở chung không lâu nhưng cũng hy vọng nàng có thể cả đời bình an trôi chảy.

Cố Hồng là người thông minh, sao có thể không hiểu được nhi tử là đang lo lắng cho mình? Nàng trầm nghĩ quả nhiên Thần nhi là một người ngoan ngoãn lại rất biết săn sóc cho người khác, những lời đồn nói hấn ăn chơi trác táng đều là bịa đặt.

Nàng lau nước mắt, sửa tóc, rồi chỉnh lại y phục, xong xuôi nâng chung trà lên uống hai khớp mới xem như đã ổn định được cảm xúc.

Không bao lâu, cửa bị gõ, không nhẹ cũng không nặng gõ xuống ba lần.

"Tiểu thiếu gia, ta là Vương ma ma, phụng mệnh của phu nhân đưa hi phục cho ngài."

Vừa dứt lời, không đợi người bên trong trả lời lập tức đẩy cửa đi vào.

Nhìn thì cung kính nhưng kỳ thật trong mắt lại không xem hấn là tiểu thiếu gia. Bách Thần trầm nghĩ quả nhiên bà ta tự xem mình là nửa chủ tử rồi.

Vương ma ma ước chừng trên dưới năm mươi tuổi, khuôn mặt không có gì nổi bật, dáng người thì có chút mập, nhưng mà hành động thật sự rất nhanh nhẹn, khỏe mắt, đuôi lông mày đều mang theo vẻ khôn khéo và lời đời.

Bà ta bưng khay gỗ đỏ, trên đó đặt một bộ hi phục màu đỏ thẫm đã được xếp chỉnh tề. Đi theo sau bà ta là bà tử, tuổi khá lớn, trang điểm rất đậm, nhìn không giống người trong phủ.

Vương ma ma hơi uốn gối, "Kính chào tam phu nhân và tiểu thiếu gia."

Cố Hồng liếc nhìn bà ta một, ngoài cười nhưng trong không cười, "Vương ma ma vất vả rồi."

Bách Thần không có lời để nói.

Trước khi Vương ma ma cúi đầu, hấn đã kịp nhìn thấy ánh mắt bà ta chưa giấu được sự vui sướng khi thấy người gặp họa.

"Ngày vui của tiểu thiếu gia, bản thân có thể đưa hi phục cho ngài đây đã là phúc của nô tỳ."

Vương ma ma giả bộ khách khí một chút, ngay sau đó lập tức đặt khay lên trên bàn, chỉ vào bà tử ở đằng sau nói: "Đây là Hi bà, là người bên Vương phủ phái tới, phụ trách rửa mặt, chải tóc và đưa thân."

Hi bà đã gặp qua nhiều việc lớn, lập tức hành lễ chào hỏi: "Kính chào tam phu nhân và tiểu thiếu gia."

Cố Hồng không có ý muốn cùng bà nói dong nói dài, ứng phó vài câu sau đó nói: "Bắt đầu đi."

Không thể để chậm trễ được vì nghi thức rất rườm rà, phải lập tức chuẩn bị ngay.

Tay chân Bách Thần không có cảm giác, cũng không có cách nào dùng sức được. Vì vậy thay y phục, rửa mặt, chải đầu đều nhờ vào sự giúp đỡ của người khác.

Người thành thân là con trai, nên hi phục đẹp, nhưng không quá rườm rà. Ở cổ tay áo và vạt áo chỉ dùng chỉ vàng thêu hoa văn hình long phượng cát tường, đồ trang sức cũng chỉ là ngọc quan nạm vàng có dây lụa màu đỏ.

Bận rộn một trận, hiện tại Băng Nhi đang giúp hắn đeo đai lưng(*), "Xong, rất đẹp nha."

(*) Đai lưng: thắt lưng, dây lưng.

"Tiểu thiếu gia tuần tú lịch sự, mặt sáng như ngọc, da như nước hồ mùa thu, nên phối với màu đỏ rực này rất thích hợp." Ngay cả Vương ma ma cũng nhìn không được, nghiêng ngả từng chữ ra vẻ có học mà tán thưởng.

Trong lòng mặc kệ bà ta xem thường tiểu thiếu gia vô dụng ra sao, thì cũng phải thừa nhận rằng hắn có bề ngoài rất hoàn hảo.

Cố Hồng nhìn thấy tình cảnh như vậy, nhìn không được lại muốn khóc.

Nhi tử nàng tướng mạo vô cùng xinh đẹp, thông minh hiểu chuyện, vậy mà phải gả cho tên tàn phế kia. Cả đời nha, cả đời cứ như vậy mà bị hủy.

Vương ma ma ở bên cạnh nhìn thấy vậy hơi nhũn mày.

"Nương." Bách Thần từ đầu vẫn luôn trầm mặc đột nhiên mở miệng đánh gãy cảm xúc phiền muộn của Cố Hồng, "Con muốn chải tóc."

Cố Hồng hít sâu một hơi, cười nói: "Nương nhìn con nha."

Nhi tử còn nhỏ như vậy nhưng rất hiểu chuyện, lại còn vì nàng mà lo lắng, suy nghĩ. Vì thế nàng không thể không cố gắng.

.....

Bách Thần ngồi ngay ngắn trước kính, Hi bà cầm cây lược gỗ chải tóc cho hắn. Trong gương hiện lên thiếu niên có chút ngây ngô, làn da trắng nõn, khuôn mặt như tranh, ánh mắt thuần thiết.

— thật sự là một người có ngũ quan đoan chính, nhưng dưới khóe mắt lại có tình có thêm một nốt lệ chí đầy quyến rũ.

Bách Thần nhớ rằng hắn đã từng bắt được một tên buôn thuốc phiện, người đó lại rất mê tín. Lúc bị thẩm vấn gã ta đột nhiên nhìn chằm chằm Bách Thần, vẻ mặt thần bí nói: Vị cảnh sát này, trên mặt ngươi có một nốt lệ chí lớn, nhân duyên ắt sẽ gặp nhiều chông gai, tâm ngươi sẽ bị người người yêu phá hủy.

Lúc đó, hắn chỉ nghĩ gã ta nói bậy nói bạ, không ngờ rằng một lời thành sám.

Hình ảnh nam tử trẻ tuổi hiện lên trong gương, trên mặt cũng có lệ chí nhưng so với vị trí của hắn có chút hơi lệch.

"Một chải bên nhau đến cuối đời....." Hi bà nhẹ nhàng lặp đi lặp lại câu nói, lược gỗ từ đằng chải mái tóc dài của hắn, có cảm giác hơi ngứa.

Còn có loại cảm giác thực... Kỳ lạ. Theo quan niệm của hắn, các cô nương khi thành thân mới chải tóc như vậy.

Hi bà mang theo ý cười, tiếp tục niệm: "Hai chải, chải đến đuôi. Ba chải, đầu có bạc vẫn ở bên nhau, bốn chải....."

"Khụ khụ!" Vương ma ma có tình ho khan đánh gãy lời Hi bà định nói.

Lúc này Hi bà mới kinh giác (**) người phải gả ở Hầu phủ là tiểu công tử, vội phát huy thi từ của mình đổi câu thứ bốn thành: "Bốn chải vinh hoa phú quý."

(**) Kinh giác: kinh ngạc, phát giác

Sắc mặt của Vương ma ma và Cố Hồng hơi giãn ra.

Bách Thần muốn tán thưởng năng lực tùy cơ ứng biến của Hi bà.

Hắn biết câu thứ bốn vốn là nói gì, là "Bốn chải con cháu đầy đàn."

Con cháu đầy đàn? Đùa cái quái gì vậy.

"Phu quân" tương lai của hắn bởi vì ngoài ý muốn mà bị liệt nửa người dưới. Phần eo bên dưới không có cảm giác, nghe nói về sau sẽ không thể làm tình.

Bách Thần cảm thấy kiếp trước của kiếp trước nhất định mình đã hủy diệt cả hệ Ngân Hà, làm việc ác ngập trời. Cho nên kiếp trước vào năm hai mươi lăm tuổi đã bị người yêu giết chết, vốn tưởng rằng chết là hết, ai ngờ mở mắt ra đã xuyên thành thiếu niên mười bảy tuổi không quen không biết này. Còn bị bắt gả cho tiểu công tử bị tàn tật, là con của Khang Vương bên Vương phủ.

Đúng vậy, hắn là nam nhân mà phải “Gả” đi.

Tuy rằng hắn là Gay nhưng cái này cũng đã vượt quá khả năng tiếp nhận của hắn.

Trong lịch sử không tồn tại nơi này, tất cả đều đang khiêu chiến nhận thức của hắn.

“Tóc đã chải xong” Hi bà bên tai Bách Thần nói lời lấy lòng, đánh gãy đoạn suy nghĩ của hắn, “Tiểu công tử, ngài xem có vừa lòng không?”

Bách Thần: “Ừ.”

Nói không hài lòng có ích sao?

Rửa mặt, chải tóc xong, dưới sự chỉ đạo của Hi bà và dưới sự giám sát của Vương ma ma đã làm xong một loạt lễ tiết rườm rà. Giờ phút này Bách Thần đối với nữ nhân cổ đại tràn ngập đồng tình và kính nể. Thành thân còn chưa qua nhà trai, ở phòng mình đã có nhiều quy củ như vậy, thật mệt.

Nhưng mà cũng có chuyện đáng vui mừng, hắn cảm giác được chân tay đang chậm rãi khôi phục khí lực. Nghĩ đến chén chè hạt sen hồi sáng, chắc nó là thuốc giải.

— suy cho cùng Bình Tây Hầu Bách Triển Nguyên cũng là đại nhân vật có thân phận tôn quý. Nếu bên thông gia biết bản thân gả hạ thuốc tê cho nhi tử mới có thể thuận lợi ép hắn lên kiệu hoa thì không chỉ làm Khang Vương tức giận mà cái mặt già của Bách Triển Nguyên cũng mất hết.

Hiện tại đáng tiếc hắn mới chỉ mười bảy tuổi, không có rèn luyện, gầy yếu vô lực. Có ăn được thuốc giải, khôi phục được chút ít sức lực này cũng không đủ để hắn đào tẩu.

Bách Thần không dám mạo hiểm.

“Tiểu thiếu gia, nhóm đón dâu bên Vương phủ khoảng nửa canh giờ sau sẽ đến.” Vương ma ma tính thời gian, nhắc nhở nói, “Ngài nên đi cáo biệt Hầu gia và phu nhân.”

Căn cứ vào quy củ của thế giới này, trước khi “Xuất giá” phải đi bái tạ ân dưỡng dục của cha mẹ, còn phải nghe mẫu thân giao phó, dạy bảo.

“Vương ma ma,” Bách Thần nói, “Ta và nương ta muốn nói riêng vài câu.”

“Này.....” Vương ma ma nhíu lông mày, rõ ràng có chút không đồng ý.

“Nói mấy câu thôi.” Bách Thần nhìn bà ta, đậm đậm cười, “Hay là Vương ma ma không yên tâm?”

“Tiểu thiếu gia ngài nói lời này sao được, hai mẹ nói chuyện riêng với nhau là lẽ thường tình mà.” Vương ma ma bị hắn nhìn, không biết như thế nào lại có tia chột dạ, thầm nghĩ từ lúc nào tên vô dụng này lại có ánh mắt bình tĩnh đến thế. Bình tĩnh đến mức là bà ta sợ hãi.

Bà ta nhanh chóng giả bộ, cười nói, “Ta và Hi bà sẽ chờ ngài ở bên ngoài.”

Dù sao cũng có bà ta canh giữ ở cửa, sân ngoài còn có gia đình do Hầu gia an bày, vật nhỏ này nhất định không chạy được.

Vương ma ma, Băng Nhi và Hi bà sau khi ra ngoài, Bách Thần nói: “Nương về sau phải chăm sóc tốt cho bản thân.”

Vừa nói vừa từ trên đầu Cổ Hồng lấy xuống một cây trầm bạc.

Cổ Hồng mở to mắt, không rõ nhi tử làm cái gì, lại thông minh cái gì cũng không nói.

Đợi cho Bách Thần đem cây trầm thu vào tay áo, Cổ Hồng mới nói: “Nương hiểu được, con cũng vậy, ở vương phủ phải sống tốt, đừng làm cho nương lo lắng nghe chưa.”

Nàng từ trong tay áo lôi ra một chồng ngân phiếu đưa cho Bách Thần.

Bách Thần lắc đầu, thấp giọng nói: “Nương giữ lại để phòng thân, cha cho của hồi môn như vậy là đủ rồi.”

Đây là tiền riêng do Cổ Hồng vất vả mới tích góp được, hắn sao có thể lấy được.

Cổ Hồng vành mắt đỏ, “Tốt, tốt, là bé ngoan.”

Bách Thần vỗ vỗ tay Cổ Hồng, “Nương, con phải đi rồi.....”

Cố Hồng dùng khăn tay che miệng lại, không tiếng động khóc lớn lên. Rõ ràng nàng mới là mẹ ruột hần, lại không tư cách đưa hần lên kiệu.

Bách Thần hít sâu một hơi, đi ra cửa.

Tác giả có lời muốn nói:

Lệ chí nói ở trên là bậy bạ không có căn cứ, các đại gia đừng tưởng thiệt ~ khụ khụ ~

Cảm tạ “Máy siêu” tiểu thiên sứ địa lôi cùng dinh dưỡng dịch, yêu yêu đất

Cảm ơn tiểu thiên sứ nhóm bình luận, yêu các ngườì, pi mê ~ ~ ~

.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Bách Thần từ khi xuyên qua chưa từng đi quá xa tiểu viện, đây là lần đầu hần đi vào sảnh chính của hầu phủ.

Sảnh chính tráng lệ nhưng không giống tiểu viện treo đèn kết hoa mà chỉ treo vài cái chữ hi màu đỏ tượng trưng, nhưng như vậy cũng đã đủ lắm rồi.

Bách Thần nhìn xung quanh một chút, ở đại sảnh ước chừng có hơn mười mấy cái bàn làm bằng gỗ đỏ trên đó có một số câu văn hàm xúc, phía trên mấy tấm bảng lại khoắc thêm dải lụa màu hồng đủ màu sắc, sáng sủa, vui mừng trông rất đẹp mắt.

Cửa hồi môn nhìn như có phần làm bộ làm tịch nhưng thật ra rất đủ, sợ là lấy đi không ít của cải của Bình Tây Hầu đi.

Cũng chả trách bởi thông gia của Hầu gia chính là huynh đệ của đương kim hoàng đế, có quyền cao chức trọng, Khang Vương. Tuy trong lòng hai nhà đều biết hôn sự này ra sao, nhưng cũng phải tôn không ích công sức để làm cho đủ nếu không thì không thể nào thể hiện hết được sự uy nghi của hoàng thân quốc thích.

Ngoại trừ hạ nhân, lúc này chỉ có Bình Tây Hầu và chính thất Vương Thị ngồi ở chủ vị, không còn thấy người nào khác nữa.

Băng Nhi và Hi bà đỡ Bách Thần đi đến.

“Phụ thân, mẫu thân.”

Bách Thần hơi hơi khom người, cũng không có hành đại lễ.

“Hài nhi thỉnh an hai người.”

Bách Triền Nguyên mày nhăn lại, đang muốn nặng nề trách móc hần vô lễ thì Bách Thần lại tiếp tục nói:

“Thân thể không có sức lực, trên đầu còn có miệng vết thương ần ần đau, phụ thân, mẫu thân xin tha thứ cho sự vô lễ của hài nhi.”

Ngữ khí không nhanh cũng không chậm, vẻ mặt không đổi sắc mà nhìn Bách Triền Nguyên.

Bình Tây Hầu Bách Triền Nguyên năm nay đã năm mươi tuổi, sinh ra anh tuấn lại phóng khoáng, đến nửa trăm tuổi cũng không có giảm chút phong thái nào, cũng khó trách thiếu niên mười bảy tuổi này lại có khuôn mặt xuất chúng đến như thế. Bách Triền Nguyên lập tức ghen hờn, bản thân gã chính là cáo già còn không thể nào không biết tiểu tử thúi này đang chơi trò Liêu Trai? Nay không phải là muốn châm biếm việc gã hạ được rồi ép hần gã chồng sao?

Gã ở phía trên nóng nảy đang muốn hảo hảo giáo huấn nhi tử không biết tốt xấu này một trận lại bị Vương Thị ngăn cản.

“Hầu gia, hôm nay là ngày đại hi của Thần Nhi, đừng nên tức giận, đối với sức khỏe của bản thân cũng không tốt đâu.”

Vương Thị ngũ quan không tính là quá xinh đẹp nhưng xuất thân lại rất hiển hách, trên người lại có khí tức của tiểu thư khuê các và dáng vẻ của một chủ mẫu đương gia hiền lành, sắc mặt tuyệt đối không có băng lãnh.

Đây là kết luận của Bách Thần sau khi xuyên qua cùng nàng ta gặp mặt vài lần.

“Thần Nhi à, sao lại cùng cha mẹ khách khí như thế kia.”

Nụ cười của Vương Thị lúc nào cũng giữ một độ cong hoàn hảo.

"Hôm nay là ngày vui của con, một nhọc, vất vả cả một ngày cha mẹ thật sự thông cảm cho con."

Bách Thần: "Đa tạ mẫu thân."

"Mẹ hiền thì chiều hư con."

Bách Triễn Nguyên hừ một tiếng, giả bộ nói Vương Thị một câu, kẻ xướng người hoạ tự mình hạ xuống một bậc thang.

Hi bà ở bên nói: "Tiểu công tử hành lễ tạ ơn dưỡng dục của cha mẹ."

Nói xong nhanh lấy qua miếng đệm lót đầu gối đặt trước mặt vợ chồng Hầu gia.

Vốn dĩ khi tạ ơn cha mẹ, để thể hiện ân tình thì cần phải quỳ xuống, nhưng Bách Thần không muốn quỳ, hắn không muốn cong đầu gối trước hai người này.

"Bách Thần đa tạ ân dưỡng dục của phụ thân và mẫu thân."

Bách Thần làm lơ cái miếng đệm kia, chỉ hơi khom lưng nói.

"Giờ đây từ biệt, mong phụ thân và mẫu thân bảo trọng thân thể."

Nói xong một câu khô cần Bách Thần liền đứng dậy.

Hi bà có chút xấu hổ, hai vợ chồng Hầu gia càng xấu hổ.

"Tiểu tử thúì!"

Bách Triễn Nguyên vẫn là nhện không được đập bàn.

"Mây đủ lông đủ cánh rồi thì không thêm đem cha mẹ đặt vào mắt có đúng hay không? Đến quỳ cũng lười quỳ?"

"

Bách Thần nói: "Phụ thân, con hôm nay toàn thân không có một chút sức lực lại đau đầu, chỉ sợ quỳ một lát liền không chịu nổi, như vậy lát nữa làm sao lên kiệu hoa được đây."

"

"Mày!"

Bách Triễn Nguyên tức đến hít thở cũng khó khăn, lại không biết nói cái gì cho tốt, ngực phập phồng kịch liệt.

"Không quỳ liền không cần quỳ nữa."

Nét xấu hổ trên mặt Vương Thị đã sớm thu lại.

"Thần Nhi, con gả tới vương phủ, nhà chồng nơi đó không thể nào so sánh như nhà mẹ đẻ, không thể tùy hứng, phải hiếu thuận với cha mẹ chồng, phụ tá phu quân, có biết chưa?"

Bách Thần: "Vâng."

"Thế nào, mày không đồng ý đúng không?"

Bách Triễn Nguyên thấy tiểu nhi tử một bộ dáng bình tĩnh không gợn sóng, không biết như thế nào lại có con tức giận không tên phun trào.

"Mày thân là con của vợ lẽ, có thể gả cho con cả của Vương gia, chính mày tu luyện mấy kiếp mới có phúc phận đó, còn có gì khiến mày không thỏa mãn?"

Bách Thần mặc kệ hắn, nhưng cũng không phải là hắn có thể chịu đựng được sự đảo lộn đúng sai của Bách Triễn Nguyên. Rõ ràng là buộc hắn phải gả, hiện tại lại cần ngược lại một, nói hắn sống trong phúc mà không biết hưởng.

"Cha, phúc phận này là của Nhị tỷ con vô tình cướp đoạt đi."

Bách Triễn Nguyên:.....

Gã có cảm giác tự lấy cục đá đập vào chân mình.

Vương Thị sắc mặt khê biến, ánh mắt vô tình toát ra sự chán ghét, vẫn là lóe qua trong chớp mắt nhưng cũng bị Bách Thần nhìn thấy tất cả.

“Thần Nhi nè, Nhị tỷ của con là con gái nếu cả đời sau không có con cái, sợ cuộc sống của nàng về sau sẽ không được tốt.”

Vương Thị ra sức bảo trì tươi cười, ôn nhu nói:

"Nhưng mà con lại không giống, con là con trai, không có khả năng sinh con cũng có thể cùng Tiêu công tử sống an ổn."

“Mẫu thân mày nói rất có lý.”

Bách Triển Nguyên vừa hướng về phía Đông vừa chấp tay nói:

"Ngay cả Hoàng Thượng cũng có hai nam phi là Đức phi và Hiền phi, tình cảm đều rất hòa thuận, người gả vào vương phủ cũng không có gánh nặng chuyện sinh con, chẳng phải so với Nhị tỷ của mày, mày càng thích hợp hơn sao?"

Bách Thần chỉ cảm thấy buồn cười, đơn giản đối phương là người tàn tật liền sẽ không có con cái đi, nghĩ như thế liền lấy con của vợ lẽ thay thế cho con chính thất xuất giá, thật là ác độc. Đã vậy còn không biết xấu hổ mà nói lần tới, nói dối mà y như thật, xem ra Bách Triển Nguyên cũng là người độc nhất vô nhị.

Vợ chồng hòa hợp? Đối phương tưởng rằng sẽ cưới tiểu thư của hầu phủ, kết quả lại không giống những gì đã nói, lại còn là cưới con của vợ lẽ, chẳng thấy hòa hợp đâu chứ thấy trước mắt là hận chết cả phủ Hầu gia.

Hầu phủ ăn thịt người không thêm nhả xương, Vương phủ bên kia lại là hang hổ.

Đối với Bách Thần, cũng không có gì khác nhau.

Nhưng chung quy là hắn chỉ muốn rời khỏi nơi này.

Nghĩ thế hắn liền lười đời co cùng Bách Triển Nguyên chỉ cho lăng phí nước miếng, vì vậy hắn chỉ nói "Ừ".

“.....” Bách Triển Nguyên đang muốn tức giận đột nhiên nghe thấy phía bên ngoài vang lên một trận âm thanh, tiếng kèn xô na, tiếng sáo và tiếng trống.

"Người đón dâu tới rồi."

Vương Thị vỗ vỗ tay Bách Triển Nguyên ý bảo gã nguời giận, chốc lát nữa tân lang sẽ tới bãi kiến nhạc phụ cũng chính là gã, ngàn vạn lần không thể mất đi lễ nghĩa.

Bách Triển Nguyên luôn luôn chú trọng mặt mũi nên khi nghe vậy thì gật gật đầu, lại liếc mắt nhìn Bách Thần một rồi cầm chén trà lên uống cho nguời giận, uống xong lại ra về chẳng có việc gì xảy ra.

Vương Thị còn muốn nói gì đó với Bách Thần nhưng bị Vương ma ma từ cửa vội vã chạy vào chen ngang.

“Hầu gia, phu nhân.....” Vương ma ma vừa mới vào cửa, sắc mặt mang theo tia khác thường.

Vương phu nhân nhíu mày, “Sao lại hoảng hốt thế kia, có chuyện gì xảy ra sao?”

Vương ma ma nhìn Bách Triển Nguyên, lại nhìn sang Vương Thị, cúi đầu nhỏ giọng nói:

“Tân lang, tân lang hắn không có đến đây.”

“Cái gì?!”

Bách Triển Nguyên buông chén trà loạng choạng đứng lên, gã tức giận đến nỗi râu cũng muốn dựng ngược:

"Ngày đại hỷ, tân lang lại không đến đón dâu, còn ra cái hệ thống gì nữa? Nhìn đi công tử của Khang Vương phủ cũng chẳng coi ai ra gì?"

Việc này ngoài dự liệu của Bách Thần. Hắn đoán đối phương nhất định sẽ rất tức giận nhưng cũng không nghĩ tới vị Tiêu công tử kia một chút mặt mũi cũng không thêm cấp cho Bách Triển Nguyên.

Sắc mặt Vương Thị cũng chẳng ra sao, rất khó coi, việc này chẳng phải rõ ràng muốn hạ mặt mũi của Bình Tây Hầu phủ sao.

Khó trách nghe người ta nói rằng tính cách tiểu công tử của Vương phủ rất cô lãnh, nhưng mà cô lãnh thì cũng không quá giống, mà là một kẻ tàn phế lại còn rất kiêu ngạo, thật may là không đem con gái gả cho hắn.

Vương Thị là một người biết nặng nhẹ, nên nàng trước trấn an Bình Tây Hầu, sau lại hỏi Vương ma ma:

"Vậy ai tới đón dâu?"

“Là tại hạ.”

Âm thanh lạnh băng đột nhiên từ đâu phát ra, một người trẻ tuổi thân mặc trường bào đi đến.

Theo sau người đến là một đám đón dâu, họ mang đến rất nhiều lễ vật nháy mắt đã đem một góc đại sảnh của Hầu phủ chất đầy các loại rương, như vậy so ra của hồi môn của Hầu gia chuẩn bị rất chi là bình thường.

“Cậu là?” Khẩu khí của Bách Triển Nguyên rất không vui.

Người trẻ tuổi ngũ quan anh tuấn chỉ là khí chất có hơi lạnh.

Người đó hành lễ với Bách Triển Nguyên và Vương Thị rồi nói:

"Thuộc hạ là Lâm Phi Vân, thị vệ của Khang Vương phủ, kính chào Hầu gia, phu nhân. Vì thân thể tiểu công tử nhà ta di chuyển không tiện nên thuộc hạ phụng mệnh Vương gia đến đón tân nương về phủ, có chỗ thất lễ mong Hầu gia không trách tội."

Bách Thần vừa nghe xong hai chữ "tân nương" khoe miệng liền giật giật vài cái. Hắn thật không có cách nào tiếp thu được cái xưng hô này.

“Nguyên lai là đại danh鼎鼎鼎鼎 uy chấn kinh thành Lâm thị vệ.”

Bách Triển Nguyên thần sắc hòa hoãn một chút, đối phương nói rõ ràng đây là ý tứ của Khang Vương, giả có khó chịu cũng phải áp xuống.

"Hiền tể thân thể không tiện, là chúng ta sơ sót, hôm nay làm phiền Lâm thị vệ rồi."

Lâm Phi Vân hơi hơi cúi đầu, “Hầu gia nói quá lời, đây là việc thuộc hạ nên làm.”

“Hi bà, bắt đầu đi.”

Bách Triển Nguyên ước gì mau đem người tiễn đi, tùy ý dận dò một chút.

“Thần Nhi, về sau sinh hoạt cho tốt, không thể tùy hứng.”

Bách Thần: "Vâng, cha.”

Vẫn luôn đứng xấu hổ này giờ, Hi bà rút cuộc cũng có việc để làm, nhanh chân rời lên giọng nói:

"Giờ lành đã đến, tân nương mau đội khăn trùm đầu chuẩn bị lên kiệu."

Nói xong Hi bà lấy ra khăn trùm đầu cho Bách Thần đội lên.

Hắn là nam tử, khăn trùm đầu nửa trong suốt đội lên cũng chỉ là hình thức, từ phía trước nhìn nghiêng cùng dưới chân nhìn lên cũng thấy được mặt.

Lâm Phi Vân đi ở phía trước, Băng Nhi cùng Hi bà kéo hắn đi theo sau.

Nhìn bóng dáng màu lam phía trước mặt Bách Thần có ảo giác vớ vẩn, bản thân chính là cùng tiểu ca mặt lạnh này kết hôn.

Tác giả có lời muốn nói: Cảm tạ “Ăn đất chi cừu” tiểu thiên sứ hóa, mũi tên, pháo bao đường cùng dinh dưỡng dịch ~ ~

Cảm tạ “Mấy siêu” tiểu thiên sứ địa lôi bao dưỡng

Yêu yêu đất ~ ~

.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Kiệu hoa đỏ thắm có tám người khiêng đã ngừng trước cửa lớn Bình Tây Hầu.

Số người trong đội đón dâu thật sự rất nhiều, khuê chiêng gõ trống vô cùng náo nhiệt, Vương phủ còn phát cho dân chúng vây xem kẹo mừng, dưa và trái cây, trừ bỏ tân lang không tới còn lại đều đủ cả.

Bách Thần vừa bước qua ngạch cửa quần chúng xung quanh liền liêu mạng vỗ tay, tiếng hoan hô từng trận từng trận nổi lên, Vương thị hướng các đại gia thăm hỏi trên mặt lại mang theo ý cười hiền lành. Hiện tại không khí ở Hầu phủ và dân chúng rất náo nhiệt.

Hì bà và Băng Nhi đang chuẩn bị đỡ Bách Thần vào trong kiệu, liền thấy Vương thị ở một bên giữ chặt tay Bách Thần.

“Con của ta a ~~~”

Vừa rồi còn cười đến thực đoan trang, bây giờ biểu tình của Vương thị đột biến, khóc âm lên, một tay nắm tay Bách Thần tay còn lại cầm khăn tay làm bộ lau nước mắt.

"Nương thật luyến tiếc con gả chồng hu hu, mười bảy năm hu hu, thật luyến tiếc hu hu..." (Thật cảm gia tạo T_T)

Bách Thần được Băng Nhi phổ cập kiến thức biết rằng đây là truyền thống đưa thân của nhà mẹ đẻ gọi là "Khóc kiệu". Mẫu thân muốn biểu đạt sự luyến tiếc của mình trước khi nữ tử xuất giá, nước mắt càng nhiều thì chứng tỏ càng chân thành, khóc đến lợi hại thì càng đại cát đại lợi.

Vốn dĩ hẳn cũng có chút muốn khóc lóc tỏ vẻ không nỡ "Xuất giá", muốn cùng cha mẹ ở cùng nhau tới già, nhưng hẳn hoàn toàn không có tâm tình phổ biến cùng vị "Mẫu thân" này.

Cố Hồng âm thầm rơi nước mắt đó mới là quyến luyến nhi tử, chứ không phải kiểu như Vương thị, dưới chiếc khăn tay khuôn mặt lại không mang theo chút cảm xúc nào.

“Mẫu thân.”

Bách Thần nhàn nhạt nói: “Quen rồi thì sẽ tốt, miễn cho sau này vào lúc Nhị tỷ xuất giá người càng không nỡ xa nàng.”

Về mặt Vương Thị cứng đờ, tiếng giả khóc này giờ cũng ngưng lại, trước đó rõ ràng đã chuẩn bị tốt lời kịch vậy mà nàng đột nhiên quên mất.

Lúc này Băng Nhi vội vàng cúi đầu néo vào lòng bàn tay mình để nhịn cười, Hì bà tự nói với chính mình cái gì cũng không biết, cũng chẳng nghe thấy cái gì. Nhà giàu âm sâu bí hiểm tốt nhất nên giả câm giả điếc.

Người từ đầu đến cuối luôn nắm lấy dây cương của ngựa đang chờ ở phía trước là Lâm Phi Vân lúc này cũng quay đầu nhìn thoáng qua.

Đương nhiên vẫn là khuôn mặt không có chút cảm xúc đó.

Vương Thị đứng là trong việc diễn kịch rất tốt, rất có kinh nghiệm. Bị Bách Thần làm nghen một bụng cũng chẳng có ảnh hưởng gì quá lớn, chớp mắt một đã bình ổn tiếp tục giả bộ nghen ngào nói:

"Đứa nhỏ này còn có tâm trạng chọc nường nữa nha, ta thật sự có thể không cho con gả chồng đó, hu hu."

Hì bà phối hợp rất đúng lúc, khuyên nhủ:

"Phu nhân, hài tử lớn lên cũng có lúc phải gả cho người ta đừng nên đau lòng quá nhiều. Tiểu công tử về sau sẽ được phu quân cùng cha mẹ chồng thương yêu, mong phu nhân tin tưởng điều này! Giờ lành đã đến, dẫn tiểu công tử lên kiệu."

Vương Thị xoa xoa tay Bách Thần, "Con à, về sau hãy giữ gìn sức khỏe đừng làm cho nường phải lo lắng."

“Đã biết, thưa mẫu thân.”

Bách Thần bị nàng xoa như vậy toàn thân liền nổi hết cả da gà.

Vương Thị lại ô ô a a khóc vài tiếng xong mới thả ra cho Bách Thần lên kiệu.

Bách Thần khi ngồi vào kiệu, chuyện đầu tiên hẳn là kéo khăn trùm đầu xuống. Bận rộn lâu như vậy toàn thân hẳn đều bủn rủn bây giờ mới có thể nghỉ ngơi thoải mái một trận.

Hiện tại thân thể có chút gầy yếu về sau phải rèn luyện để cải thiện hơn mới được. Lâm Phi Vân hành lễ với Vương Thị.

"Thuộc hạ sẽ nhanh chóng mang theo tiểu công tử về vương phủ, mong phu nhân an tâm."

Vương Thị gật đầu cười, "Trên đường mong cậu chiếu cố nhi tử ta."

Lâm Phi Vân quay đầu nhìn lại, kiệu hoa ở một bên, Băng Nhi và Hì bà mỗi người đứng một bên của kiệu hoa; các kiệu phu cường tráng mỗi người đã sớm vào vị trí của mình, phía đằng sau chở của hồi môn và ngựa để đón dâu cũng được mọi người chuẩn bị thỏa đáng.

Lâm Phi Vân phát phát tay, "Lên đường hồi phủ."

“Vâng!”

Nhóm kiệu phu hô khẩu hiệu nâng kiệu hoa lên, tiếng kèn xô na thổi lên cùng với tiếng pháo tề minh làm cho không khí tràn ngập vui mừng. Quần chúng xung quanh lại là một màn hoan hô vang dội.

Lâm Phi Vân sải bước đến con hắc mã, đứng dưới ánh sáng mặt trời lúc này lông nó lại hiện lên bảy màu. Hai chân của anh hướng tới bụng con ngựa kẹp một, con ngựa phản ứng phát ra tiếng phì phì trong mũi, nó vui sướng mà giờ bốn chân chậm chậm tiến về phía trước.

Đội ngũ đón dâu cũng chậm rãi đi theo sau, rồi hầu phủ hướng tới vương phủ.

Nhìn đội ngũ đón dâu đi càng lúc càng xa, Vương Thị dùng khăn tay lau mồ hôi lộ ra ý cười khi đạt được mục đích. Tiễn được Tang môn tinh còn cùng Khang Vương phủ có hôn ước, một hôn đá ném trúng hai chim, còn giải quyết được hai cái phiền phức lớn ở trong lòng.

Khuê nữ của nàng tất nhiên phải có nhân trung xứng mới được.

.....

Đội ngũ đón dâu đi trên con đường rộng lớn, người dẫn đường phi thường rất chăm chú.

Kinh thành vuông vức, cách vài hiệu buôn lại gây sự chú ý.

Phía Bắc là hoàng thành của Thiên tử, ở phía rìa Đông Bắc là nơi hoàng thân quốc thích và quyền thần ở kinh thành đều có vài cái biệt viện giống nhau.

Rìa Tây Bắc là nơi ở của các người có công lao quý báu và các quan chức quan trọng.

Nơi hai bên ở là hai sùan của Thiên tử, tầm quan trọng không cần nói cũng biết.

Vốn dĩ đi từ thành Tây Bắc đến Đông Bắc cũng không tốn thời gian dài, nhưng đây là hi sự của hoàng thân quốc thích nên phải đi vòng quanh thành một vòng để tỏ khí phái của hoàng gia.

Lâm Phi Vân cười ngựa đi đầu, đầu ngựa không có quai lụa hi hồng, anh cũng không có mặc y phục đỏ nhưng vì anh sinh ra thật tuấn lãng, ngựa thì hùng tráng uy vũ dọc đường đi đều bị người ta hiểu lầm là tân lang. Đi đến nơi tập trung nhiều người, có một người đàn ông trung niên lớn tiếng reu chọc nói có lang quân tuấn tú, bên trong kiệu nhất định là mỹ nương tử nũng nịu.

Bách Thần:.....

Vị đại ca này, người có chút hiểu lầm rồi đó.

Nghĩ lại chính mình cũng có cảm giác như thế huống chi là người qua đường? Việc này thật sự vớ vẩn lại có chút không chân thật, bất quá hẳn hiểu rõ việc hôn sự này là giả nên "Tân lang" là ai cũng không quan trọng.

Lâm Phi Vân không tranh lý với quần chúng nhiều chuyện, sắc mặt vẫn bình tĩnh như thường, như cũ mà dẫn đội ngũ đi về phía trước.

Nhóm kiệu phu đầy kinh nghiệm nên bước đi rất trầm ổn, ngồi trong kiệu cũng không có cảm giác quá xóc nảy, Bách Thần ở trong theo tiết tấu rưng động cơ thể thể nhưng hẳn thật sự ngủ mất rồi.

Đội cho hẳn ngủ đủ một giấc thức dậy, vén màn kiệu lên xem xét thì thấy tà dương đỏ như máu, đã hoàng hôn rồi, chung quanh đã sớm không còn tiếng động ồn ào của phố phường.

Nhìn lại đằng sau đều là những căn nhà trang trọng, chắc đã đến nơi các quý nhân sống. Đúng lúc này Băng Nhi lại đây, nhỏ giọng nhắc nhở nói:

"Tiểu thiếu gia, sắp tới Vương phủ rồi."

Bách Thần gật gật đầu, lấy khăn trùm đầu đội lên cho chính mình.

Sau đó hẳn cảm nhận được một tia khác thường.

Cảm nhận vài giây hẳn rốt cuộc phát hiện vì sao lại có cảm giác thấy kỳ quái. Vì tiếng kèn xô na, tiếng diễn tấu sáo cùng tiếng trống không biết đã ngừng khi nào.

Hiện tại chỉ nghe được tiếng chân ngựa đạp lên phiến đá xanh phát ra âm thanh thanh thúy, kiệu phu áp xuống tiếng hít thở hòa vào tiếng bước chân của mọi người.

An tĩnh như vậy có chút thấy quý dị.

Hồi nãy đi vòng quanh thành phô trương đến thế, không khí nhiệt liệt vui mừng, như thế nào khi đến Vương phủ ngược lại an tĩnh đến như vậy?

Hơn nữa đường đi hiện tại không phải là ngõ lớn mà là có chút giống ngõ nhỏ.

Đang ở buồn bức, liền nghe thấy Lâm Phi Vân ở phía trước nói:

“Dừng kiệu.”

Tới rồi.

Kiệu phụ dừng lại ổn định kiệu hoa, Bì bà lần đầu tiên gặp loại tình huống này nên chần chờ một lát mới thanh thanh giọng nói, máy móc theo sách vở.

"Tân nương đến ~ ~ ~ ~ Mời tân lang đá kiệu nghênh đón tân nương."

Căn cứ vào giọng điệu của Hi bà cùng mảnh không khí yên tĩnh xung quanh, Bách Thần suy đoán "Tướng công" hẳn vẫn chưa ở cửa nghênh đón—
Tại Bình Tây Hầu đã không cho mặt mũi như vậy khi đến địa bàn của Vương phủ cái vị Tiểu công tử kia hẳn là càng không có chút cổ kị gì đi.

Quả nhiên sau một lúc lâu, tiếng của Lâm Phi Vân ở ngoài kiệu vang lên.

“Tiểu phu nhân, tiểu công tử thân thể bị bệnh nhẹ, thuộc hạ thay ngài ấy đá kiệu nghênh đón. Thuộc hạ không có ý mạo phạm, mong tiểu phu nhân đừng trách tội.”

Âm thanh không cao không thấp, không mang theo một tia tình cảm, nói đúng hơn chính là hoàn thành nhiệm vụ.

Đây không phải là thỉnh cầu mà chỉ là báo cho hay.

Bách Thần: “Phiền toái.”

Ai khai kiệu môn hẳn cũng chẳng quan tâm dù sao cũng không phải thật sự gả chồng nhưng mấy chữ tiểu phu nhân này thật sự hẳn không tiêu hóa được.

Hi bà chỉ đạo Lâm Phi Vân đá kiệu, lại xốc kiệu môn, cung kính làm ra cái tư thế mời.

"Thỉnh tiểu phu nhân hạ kiệu."

Nhìn xuyên qua khăn trùm đầu có thể thấy y đang cúi đầu mặt lạnh lùng không có bất kì biểu tình gì.

Bách Thần từ kiệu hoa tự mình đi ra, Băng Nhi và Hi bà vội vàng chạy lên đỡ hắn.

Hắn vừa giương mắt nhìn đã nhìn thấy cửa, cửa này cũng là hồng sơn kim đinh, thể hiện thân phận cao quý của chủ nhân nơi này, nhưng liếc mắt một liếc có thể nhận ra đây là cửa hồng.

Trước cửa treo hai cái lồng đèn đỏ thẫm, mặt trên dán chữ hi ngoài ra cũng chẳng trang trí gì thêm.

Không có âm nhạc vui mừng cũng không có pháo trúc đón dâu chỉ có mấy bà lão hạ nhân đứng chờ, cửa bãi cháy bùng.

Đù loại đãi ngộ, liền hiểu đối với hôn sự này Khang Vương phủ thật sự rất bất mãn, nhưng vì cái gì mà đồng ý yêu cầu vô lí của Bình Tây Hầu dùng con của vợ lẽ thay thế cho đích nữ xuất giá?

Bách Thần có dự cảm sinh hoạt về sao sẽ thật không an ổn.

Tác giả có lời muốn nói: Chính văn không có quan hệ với tiểu kịch trường

Tác giả: Nghe người đọc đoán trước, người về sau phải quỳ đến đầu gối vỡ vụn a~

Tiểu công tử: Đại trọng phu, tuyệt đối. .... Nên quỳ liền quỳ. (LÀY! QUÁ LÀY!!!)

Bách Thần: Nói cho tốt tiết tháo đâu?

— — —

Cảm tạ “Béo con thô nha béo con thô” tiểu thiên sứ địa lôi bao dưỡng cùng dinh dưỡng dịch tưới ~ ~

Yêu yêu đất ~ ~

.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5

Với sự chậm trễ của Khang Vương phủ đối với hấn, sự coi khinh đã rõ ràng trước mắt. Nhưng Khang Vương lại đồng ý yêu cầu vô si của Bình Tây Hầu gả con vợ lẽ thay thế cho đích nữ, ngoài mặt thì đem việc hôn sự này làm cho vẻ vang nhưng đem các hành động từ nãy giờ đặt cùng một chỗ thì mâu thuẫn vô cùng. Nhìn như thế nào cũng thấy có chút dị thường.

Nếu Hầu phủ là hồ lừa thì hình dung Vương phủ là ổ sói, hang hổ cũng không thấy quá. Trước kia chỉ là xem trong TV thấy hào môn có những bí mật chôn giấu, hay ân oán tình thù, bây giờ giấy mình đã ướt mới biết nước đục bao sâu.

Bách Thần đột nhiên nhớ tới những ngày ở biên cảnh, chiến đấu hằng thái tằm trong máu, cũng chẳng sợ mỗi ngày phải đối mặt với sinh tử, nhưng như vậy ít nhất cũng rất tiêu sái, lòng lầy mà không phải là một người nam nhân lại bị "Gà" vào Vương phủ, bị nhốt trong nội trạch nhỏ nhỏ này.

Không, hấn sẽ không làm như vậy bởi vì tương lai về sau còn quá dài.

“Giờ lành đến, thỉnh tân nương vào gia môn ~ ~ ~”

Hi bà kéo dài ngữ điệu làm cho Bách Thần khôi phục lại tinh thần.

Lâm Phi Vân đứng ở bên cạnh, đám bà tử hạ nhân uốn gối thành lễ, "Kính chào tiểu phu nhân."

Mặt kẻ ánh mắt nghĩ gì, động tác vẫn đều nhịp thể hiện quy củ của nhà giàu.

Bách Thần hiện tại cơ bản đã khôi phục lại thể lực, chính mình cũng có thể tự đi, nhưng lại bắt buộc đi, phải theo quy củ là của hồi môn nha hoàn và Hi bà phải làm bạn trái phải đỡ hấn vào cửa. Hấn chỉ cho bọn họ đỡ bước lên bậc thang rồi thôi.

Trước ngạch cửa mới sơn của cửa lớn có đặt một chậu than đồng, bên trong chứa than đã được đốt trước đó nên than vừa nóng lại vừa ản ản có chút hồng.

Hi bà lớn tiếng nói: “Tân nương tử vượt qua chậu than, vợ chồng son tương lai rực rỡ trôi chảy ~ ~ ~”

Ba chữ tân nương tử này nghe nhiều cũng thành quen, Bách Thần vượt qua chậu than, liền thấy mấy bậc thang phía dưới đặt một miếng ngói màu đen.

Băng Nhi có lẽ sợ hấn không kiên nhẫn, đi lại bên cạnh hấn thấp giọng nói: "Qua chậu than liền phải dẫm lên ngói, dẫm xong có thể bái đường."

Bách Thần khẽ gật đầu.

Đi đến mái ngói, Hi bà lại kéo dài tiếng nói kêu: "Tân nương dẫm ngói vụn, quá khứ hết thảy đều tan như mây khói, tương lai về sau hạnh phúc mỹ mãn ~”

Về sau hạnh phúc mỹ mãn. .... Sao?

Bách Thần cảm thấy lời này đối lập hiện trạng, cảm thấy có chút bị châm chọc.

Dùng sức đạp lên miếng ngói, rầm một tiếng, mái ngói đã bị chia năm xẻ bảy.

Hi bà vui vẻ ra mặt mà tuyên bố: “Quá mức phá sát toàn thành, tân nương vào nhà bái đường ~ ~ ~”

Hiện tại bà vẫn chưa thấy tân lang xuất hiện, nhưng việc này cũng không phải là việc bà có thể quản được.

Lúc này, bên cạnh đám bà tử có một người ăn mặc như người dẫn đầu đi ra, Bách Thần bị khăn trùm đầu che nên không thấy rõ ràng diện mạo của cô, đại khái chỉ thấy được cô có thân hình đầy đặn, mặc một bộ váy áo màu xanh biển, tuy đơn giản nhưng không thô kệch.

Bà tử này đại khái và Vương ma ma giống nhau, đều là hạ nhân có địa vị cao trong Vương phủ.

Bà đến gần lúc sau khom mình hành lễ, thanh âm ôn hòa, "Nô tỳ kính chào tiểu phu nhân."

Lâm Phi Vân đơn giản giới thiệu: “Vị này chính là Lý mẫu. Theo Vương phi làm hồi môn đi vào vương phủ đã nhiều năm, hiện tại đang thay thế Vương phi quản lý việc của nội trạch.”

Quả nhiên hấn đoán đúng.

Bách Thần lễ phép nói: “Chào Lý mẫu ạ.”

“Tiểu phu nhân không cần khách khí.” Lý mẫu vẫn cúi đầu, thái độ cũng rất là cung kính, “Vương phi bị bệnh triều miên phải luôn nằm trên giường, bên

trong phủ cũng không có nữ quyền nào thành niên để lo liệu cho hôn sự của tiểu công tử. Vì vậy nô tỳ phải tiếp nhận công việc cho hôn lễ, có chỗ nào thất lễ hay không ổn chỗ nào xin tiểu phu nhân chớ trách."

Bách Thần nói: "Lý mẫu nói quá lời, mọi việc trong hôn lễ rất phức tạp, vất vả cho ngài rồi."

Hắn nghe nói Khang Vương chỉ nạp một trắc thất, thiếp thất kia còn trẻ nhưng thân thể không tốt, mấy năm trước đã qua đời.

Nhưng hắn lại không nghe nói Vương phi sinh bệnh.

Lý mẫu nghe thấy lời này, không khỏi ngẩn đầu, trong ánh mắt lộ ra một tia không thể tin tưởng, lại có một tia vui mừng.

Biểu cảm này tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ lướt qua.

Bách Thần:.....

Hắn từ lời hai vợ chồng Hầu gia cùng Băng Nhi tự mình phân tích ra nguyên chủ là nuông chiều dẫn đến hắn tùy hứng, lại có chút không tốt, không chịu học tập cho tốt. Lại không nghĩ tới danh tiếng không tốt của hắn đã truyền đi khắp Vương phủ?

Vốn dĩ là li miêu đổi thái tử giờ đổi thành con của vợ lẽ, mà lại còn đổi lấy một đứa không học vấn không nghề nghiệp, có chút không ổn.

Hắn đã hiểu vì sao Khang Vương phủ cùng vị "phu quân" kia lại không thích hắn.

Miệng đen a, số hắn thật đen a.

Sau giới thiệu đơn giản, nghi thức tiếp tục được tiến hành.

Không hổ sân của Vương phủ. Trên mặt đất phôi ra những hòn đá cuội tinh xảo, chung quanh núi giả nối tiếp nhau, cây xanh thấp thoáng, hoa tươi nở rộ, xa xa là hồ nước, ven hồ là cây liễu rủ xuống là lướt, trong ao là lá sen mới còn rất xanh biếc, chỉ đợi mấy đóa sen nhỏ lộ ra góc nhọn nhu mì.

Đoàn người xuyên qua hồ sen bằng cách đi lên cầu đá, lại vòng qua hành lang gấp khúc tinh xảo xen lẫn khí thế, đi tới một đại sảnh không lớn.

Đại sảnh trang trí đơn giản, mấy bức tranh chữ tương đối quyền rũ ánh nhìn, trong đó có một bức treo ở án bàn trên tường "Không màng danh lợi, định rõ chí hướng" Mấy dòng chữ này lập tức hấp dẫn được sự chú ý của Bách Thần.

Mặt trên là nét bút lông rộng bay phượng múa, khí thế hào hùng, nhưng nội dung lại tu nhân dưỡng tính.

Tinh phân?(?)

Đáng tiếc người viết tên cùng con dấu đều quá nhỏ nên không rõ do vị cao nhân nào viết.

"Tiểu phu nhân, ngài vất vả rồi." Lý mẫu cất tiếng, Bách Thần lúc này mới thu hồi ánh mắt, hắn nhớ tới chính sự, hắn không phải tới đây để giám định và thưởng thức thư pháp, mà là thành thân.

Chỉ là trong giọng nói Lý mẫu mang theo chột dạ, cùng với mặt mũi sầm xuống như có như không xin lỗi làm Bách Thần có chút nghi hoặc.

Hắn phát hiện đại sảnh chỉ treo hồng lụa và chữ hi, điểm long phượng hi đuốc, lư hương chuẩn bị để kính bái thiên địa.

Đơn giản cho có lệ, giống với dự đoán của hắn.

Ngoại trừ đoàn người bọn họ đi vào nơi này hoàn toàn không có những người khác.

Càng không có tân lang trong truyền thuyết kia.

Giờ phút này Bách Thần không khỏi có chút hoài nghi vị "Tiểu công tử" này hay không thật sự tồn tại.

Hi bà cũng có chút ngốc, bà chủ trì không dưới trăm tám mươi hôn lễ, lần đầu tiên gặp được người như vậy không khỏi ghen hòng nhìn trần trời.

Tuy là bà có kinh nghiệm phong phú nhưng cũng có chút thiếu kiên nhẫn.

Hi bà hỏi Lý mẫu: "Tân lang đâu?"

Lý mẫu cùng Lâm Phi Vân nhìn nhau, Lý mẫu thở dài, đối với Lâm Phi Vân gật gật đầu.

"Tiểu phu nhân, thỉnh chờ một lát."

Lâm Phi Vân cúi đầu nói xong rồi đi vào nội đường.

Bách Thần thầm nghĩ sẽ không phải báỉ đường cùng cái vị Lâm thị vệ này đi? Như vậy chẳng phải là tương đương với việc kết hôn với người này sao?

Việc này quá vớ vẩn rồi a.

Một lát sau, Lâm Phi Vân từ trong nội đường ra tới, trong tay ôm một con. .... Gà.

Lông chim năm màu rải rác, mào gà đỏ tươi như máu, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang là một con gà trống.

Gà trống trên thân treo hồng mang, quay tròn đôi mắt còn quét Bách Thần liếc mắt một. (Gà này hành tinh rồi còn biết liếc người, hahaaha)

Hi bà ngây người, Băng Nhi choáng váng, Bách Thần lại nổi giận.

Hắn rút cuộc hiểu lúc trước Lý mẹ nói thất lễ cũng chẳng là lời khiêm tốn gì cho cam, sự thật càng thêm ác độc.

Hắn có thể không ngại ai tới đón dâu ai tới đá kiệu môn, nhưng kêu hắn cùng một con gà thành thân chẳng khác nào kêu hắn xích lửa, chà đạp hắn.

Hắn chẳng sợ "gà" vào với thân phận thấp kém là con vợ lẽ của Hầu phủ, hắn không quan tâm việc đó nhưng hắn tuyệt đối không cho phép chính mình bị vũ nhục.

Hắn kiệt lực không chế được cảm xúc: “Lâm thị vệ, đây là có ý tứ gì?”

Lâm Phi Vân lạnh lùng trên mặt xuất hiện một tia quần bách, “Tiểu công tử cử động không tiện. ....”

Y có chút nói không được. Trải qua cả ngày nay tiếp xúc, vị tiểu công tử của Hầu phủ này không có trên phố nghe lời đồn mà chịu không nổi, ngược lại tuổi còn nhỏ nhưng rất trầm ổn bình tĩnh.

Lý mẫu mặt cũng lộ vẻ xấu hổ, không dám nhìn Bách Thần.

“Cử động không tiện vì thế lấy gà trống thay thế hắn cùng ta thành thân?”

Lâm Phi Vân gật gật đầu.

“Theo ta được biết, chỉ có thời điểm chưa qua môn mà tướng công đã chết, tân nương lại khẳng khẳng muốn nhập môn thì mới dùng gà trống thay thế.” Bách Thần lạnh lùng nói, “Chẳng lẽ tiểu công tử nhà ngươi đột nhiên gặp bất hạnh?”

“Phi phi phi!” Lý mẫu lập tức nói, “Đại cát đại lợi, tiểu công tử nhà ta còn sống rất rất tốt.”

“Một khi đã như vậy, thì cần làm gì phiền đến gà trống?”

Lý mẫu nghẹn lời, biểu cảm càng thêm xấu hổ.

Lâm Phi Vân ngạnh ngạnh đầu lên da, “Tiểu công tử nằm trên giường không dậy nổi, không thể nào bái đường được.”

Băng Nhi đột nhiên khóc lên, "Vương phủ các người sao lại có thể như vậy, khi dễ người, sao lại có thể. .... Tiểu công tử nhà ta cũng không muốn gả đến a!"

Hi bà trong lòng cũng thay Hầu phủ công tử cảm thấy ủy khuất, dọc đường đi này đã đủ tội, phút cuối cùng còn muốn hắn cùng gà trống bái đường, Vương phủ cũng không tránh khỏi quá ý thể hiếp người!

“Băng Nhi đừng khóc.”

Bách Thần khuyên giải an ủi nàng, trong tay áo thì nắm chặt cây trầm, kéo khăn trùm đầu xuống, “Nếu tiểu công tử nằm trên giường không dậy nổi, hôn sự này liền không làm nữa.”

Cái gì nằm trên giường không dậy nổi, nói rõ chính là cố ý nhục nhã hắn, đem cừ hận đối với Hầu phủ chuyển qua một mình hắn.

“Không thành thân như vậy sao được!” Lý mẫu kinh hô ra tiếng.

“Vì cái gì không được?”

Bách Thần bình tĩnh nhìn Lý mẹ, “Người đều không tới còn thành thân làm chi? Các người cũng biết ta là thay thế Nhị tỷ ta xuất giá, ta vốn là không muốn tới Vương phủ treo cao. Đưa ta về Hầu phủ, hôn sự liền từ bỏ.”

“Không được, hôn sự này nhất định phải thành a!” Lý mẫu biểu cảm nôn nóng, “Ta cầu xin ngài, tiểu phu nhân!”

Bách Thần: “Vậy làm cho người trên giường bệnh Tiêu công tử kiên trì trong 15 phút để bái đường.”

“Này. .... Này. ....” Lý mẫu không nghĩ tới tiểu công tử Hầu phủ tính tình như thế cương liệt, trong lúc nhất thời không biết phải làm như thế nào cho phải.

Hắn lại nói: “Muốn ta cùng con gà này thành thân, quyết không có khả năng.”

Bách Thần đã nghĩ kỹ rồi, cùng lắm thì là tự tử.

Hắn đã chết qua một lần, không sợ lần thứ hai.

Hắn lần này rất muốn an tâm sống tốt, nhưng hắn cũng có tâm huyết nam nhi, lòng mang ý chí bảo vệ quốc gia, bảo hộ một phương kế hoạch lớn, lại bị chiến hữu phản bội giết chết đã đủ ghen khuất, được sống thêm một lần nữa cư nhiên bị nhục nhã như thế, hắn không có khả năng nhịn được nữa.

Lâm Phi Vân đi vài bước về phía hắn.

Bách Thần lại lần nữa xiết chặt cây trâm trong tay.

Thân thể gầy yếu nhưng độ nhạy cùng xúc cảm vẫn còn. Liên tính Lâm Phi Vân là người biết võ, lại còn là võ công cao cường, hắn có liều mạng đấu với y cũng chưa chắc đụng được một cọng lông hay tóc trên người y.

Ai cũng không thể cưỡng bách hắn bái đường, vì hắn đã làm tốt công tác chuẩn bị, cùng lắm thì ngọc nát đá tan.

Không nghĩ tới Lâm Phi Vân đi vài bước thì ngừng lại, thần sắc rất là phức tạp.

Lý mẫu thở dài một tiếng, “Làm vậy a!”

Lâm Phi Vân suy tư một trận, cúi người cùng Lý mẫu nhỏ giọng thương lượng vài câu, Lý mẫu gật đầu tán đồng.

“Tiểu phu nhân, mong ngài chờ một chút, ta đi kêu tiểu công tử.” Lâm Phi Vân lại xoay người nhìn Hi bà nói: “Cho tiểu phu nhân đem khăn trùm đầu đội lên.”

Dứt lời y ôm gà trống một lần nữa vào trong nội đường.

Bách Thần chờ xem bọn họ còn muốn chơi ra cái dạng gì, liền cho phép Hi bà đội khăn trùm đầu lên cho hắn. Sau một lúc lâu, nghe thấy tiếng chi chi dát dát.

Ngay sau đó, hắn thấy một người ngồi xe lăn ra tới.

Tác giả có lời muốn nói: Chính văn không có quan hệ tiểu kịch trường

Sau bao nhiêu năm, người tên Tiêu lại chọc cho phu nhân tức giận.

Người tên Tiêu: (lập tức quỳ xuống) Phu nhân, ta tình nguyện quỳ ván giặt đồ, cầu mong được tha thứ.

Bách Thần: Ai là phu nhân của ngươi? Ta không phải gà cho gà trống sao?

Người tên Tiêu: Cái kia không phải là cuối cùng cũng không có bái sao, cầu không đề cập tới lịch sử đen tối!

— — —

Ý tưởng của đại gia là đúng, hiện tại tiểu công làm gì về sau đều sẽ phải trả giá trầm trọng. (Tà mỉa cười)

Cảm tạ “Vân tịch” tiểu thiên sứ dinh dưỡng dịch tưới ~ ~ ~ ~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Chương 6

Nhìn xuyên qua khăn trùm đầu, Bách Thần thấy một ghế gỗ được chế thành xe lăn đang được đẩy ra đây.

Đại sảnh vốn yên tĩnh giờ càng thêm một phần yên tĩnh.

Bách Thần đòi trước cùng đủ loại người qua lại, có ôn hòa, có cuồng ngạo, có thâm trầm, có khí thế, mỗi người đều cấp cho cảm giác không giống nhau.

Mà hiện tại người này thanh lãnh, mang theo tia sắc bén lại có nội liễm khí tràng, thật sự đây là lần đầu hắn cảm nhận được.

Hắn đoán lần này không phải là gà trống, cũng không có gạt người mà là tân lang chân chính đã lên sân khấu.

Nhảy bén hơn người, văn võ song toàn, nhân trung long phượng, mấy cái này đều là đánh giá từ miệng Băng Nhi và hai vợ chồng Hầu gia đối với vị Tiêu công tử này.

Hắn là còn thiếu một, cao lãnh. (Cao ngạo và lạnh lùng)

Người này không mở miệng cũng có thể cảm nhận được trận băng sơn lạnh lẽo.

Cùng tên của y thật là phù hợp, Tiêu Lãm.

Lạnh thấu xương như sương, rét lạnh đến xương.

.....

Không cần gương mặt là có thể thấy trên xe lăn người mặc y phục màu đỏ, nhìn xuống chút thì lộ ra một đoạn vải dệt màu đen có đường thẳng nằm vàng.

— — Chắc là do vội vội vàng vàng nên mặc hỉ phục ở ngoài bên dưới lại là y phục thường ngày.

Nếu không phải hắn vừa rồi không chịu thỏa hiệp, vị này Tiêu công tử này sợ là sẽ không lộ diện.

“Tiểu thiếu gia.....” Lý mẫu có chút khó xử mà mở miệng, khẩu khí mang theo khẩn cầu, “Ngài xem, giờ lành đã tới rồi, nếu lại không bái đường.....”

Tiêu Lãm mở miệng: “Bái đường.”

Câu nói ngắn gọn, thanh âm trầm thấp linh liệt, như tuyết sau thanh tùng.

“Thật tốt quá.” Lý mẫu thiếu chút nữa vui sướng mà khóc, quay đầu nói, “Tiểu phu nhân, vậy hành lễ đi?”

Bách Thần gật đầu.

Hì bà rút cuộc từ các loại khiếp sợ cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần lại, lập tức làm chức nghiệp của mình: “Giờ lành đến, thỉnh tân nương chuẩn bị hành lễ ~ ~”

Nói xong bà điểm lên sáu chỉ hương, tân lang tân lang các ba con.

“Nhất bái thiên địa ~ ~ ~ ~ ~”

Bách Thần cầm hương, hơi hơi khom người hướng tới bàn thờ phương hướng lạy một.

Đối phương ngồi ở trên xe lăn cũng đã bái.

“Nhị bái cao.....” Hì bà nói một nửa đột nhiên dừng lại, “Này cao đường.....”

Vương phi bệnh triều miên, Vương gia cũng không có tới, tân nương bái ai?

“Bái Lý mẫu.”

Chỉ có ba chữ, giọng điệu lại mang theo chân thật đáng tin.

Lý mẫu đại kinh thất sắc, liên tục xoa tay, “Này..... Này như thế nào được? Nô tỳ chỉ là hạ nhân, như thế nào dám nhận quỳ lạy của tiểu công tử cùng tiểu phu nhân, trăm triệu lần không thể, trăm triệu lần không thể a!”

Tiêu Lãm: “Ta nói làm là làm.”

Bách Thần thâm nghĩ quả nhiên là băng sơn, lời nói ôn nhu chắc cũng lạnh như băng.

Lâm Phi Vân cũng nói: “Lý mẫu, từ hồi còn nhỏ tiểu công tử đã do người chăm sóc, người lại là nha hoàn tri kỷ nhất của Vương phi, hiện tại Vương phi không thể nào tham dự thì người liền thay thế một chút đi.”

“Này.....” Lý mẫu nhìn về phía Bách Thần, vẫn là lo lắng như vậy không hợp quy củ, sợ sẽ làm tiểu phu nhân có cảm giác bị khi dễ.

Vốn dĩ buổi hôn lễ này Vương phủ bọn họ không có y.

Bách Thần nói: “Lý mẫu liền không cần chối từ, bá người cũng giống nhau thôi.”

Có tân nương cho phép, Lý mẫu cảm giác áy náy trong lòng nhiều ít cũng giảm bớt một ít, nhưng là bà yêu cầu tân nương hành lễ là được, trăm triệu lần không thể quý xuống.

Tiêu Lãm đáp ứng yêu cầu, cùng Bách Thần một đạo cho nàng cúc cung, “Nhị bá cao đường” lễ gần xong.

Hi bà tự xưng là cũng gặp qua không ít trường hợp, nhưng hôn lễ kiểu này là lần đầu bà gặp được.

Bà hiện tại chỉ hy vọng làm cho nhanh để kết thúc buổi lễ đem tân nương vào động phòng rồi bà có thể bỏ của chạy lấy người một cách an toàn.

Bách Thần xoay người, đối phương xoay sau, hần chỉ dừng dư quang lướt qua xe lăn, cũng không có cố ý nhìn y. Hần đối với loại lãnh khốc băng sơn không hề có hứng thú, không sợ bị thương tổn phản bội, hần vẫn là thích âm áp của một ít người.

Đương nhiên, đối phương đối với hần không có hứng thú cũng không thua kém gì hần.

Hi bà lấy ra tú cầu bằng lụa màu hồng, cố chấp đưa cho hai người.

“Phu thê giao bá ~ ~ ~ ~” Hi bà trong thanh âm để lộ ra vui sướng vì sắp hoàn thành nhiệm vụ.

Bách Thần nhìn chằm chằm sàn nhà, máy móc mà hoàn thành phu thê đối bá này xong tự bao giờ.

“Kết thúc buổi lễ! Đại cát đại lợi, chúc phúc tân nhân bạch đầu giai lão ~ ~ ~ ~” Hi bà thanh âm to lớn vang dội, “Đưa tân nương vào động phòng!”

Án theo quy củ tân nương trước tiên đi vào động phòng chờ, tân lang lưu lại bên ngoài chiêu đãi khách khứa tiếp nhận lời chúc phúc, say một hồi lấy vui sướng.

Hôm nay cái hôn lễ quý dị không có khách khứa, chỉ có thể cho tân nương vào động phòng trước, tân lang lát sau sẽ đi vào trong.

Hi bà lãnh tiền thưởng từ Lý mẫu, lại nói vài câu đại cát đại lợi một giây cũng không muốn ở lại đã vội vã mà đi rồi.

Băng Nhi và Lý mẫu dẫn Bách Thần vào động phòng.

Mãn phòng nền đỏ lay động, nệm màu đỏ có màn lụa càng thêm mạn diệu ái muội, tơ lụa thượng đẳng trùm lên một đôi uyên ương hí thủy sinh động đang ân ái, trên bàn tròn đặt long nhãn, đậu phộng, hạch đào và quả khô, bên cạnh còn có rượu giao bôi và đèn cầy để giờ khấn trùm đầu, tất cả đều là đồ vật tinh mỹ.

Động phòng không giống với vẻ keo kiệt bên ngoài, trang trí rất tỉ mỉ còn có thể nói là hơi quá.

“Băng Nhi, giúp ta rót một ly trà đi.” Bách Thần ngồi vào mép giường, lúc này mới cảm giác yết hầu giống như muốn thiêu cháy, hôm nay trừ bỏ buổi sáng ăn chén táo đỏ chè hạt sen, hần cơ hồ chưa uống một giọt nước.

Băng Nhi đau lòng vì hần, cũng không màng còn có người của Vương phủ ở đây, lập tức rót một ly trà nhanh chóng đưa cho Bách Thần.

Bách Thần một hơi uống xong ly trà, giọng nói thoải mái hơn nhiều, chính là trên đầu có khăn trùm đầu thao tác có chút không thuận.

Nếu không phải Lý mẫu cũng ở chỗ này, hần đã sớm xả cái vướng bận này.

“Tiểu phu nhân, hôm nay khó xử cho ngài.” Lý mẫu cũng không có để ý cách làm chủ tớ của Bách Thần vừa rồi, liền nửa ngồi xồm trước mặt Bách Thần, giọng điệu nghe có chút chua xót, lại có chút khổ sở: “Ta biết ngài chịu ủy khuất, đều là tại ta làm được không ổn. Nhưng thỉnh ngài không nên trách tội tiểu công tử, hần là hài tử tốt, chỉ là.....”

“Lý mẫu.”

Âm thanh thanh lãnh đột nhiên vang lên, đánh gãy lời kể tiếp của Lý mẫu.

Bách Thần không cần ngẩng đầu liền biết kia là tòa băng sơn di động đang lại đây.

Lý mẫu lập tức đứng dậy, nàng sửa sửa tóc, cúi đầu nói: “Tiểu công tử, nô tỳ lăm miệng.”

“Lý mẫu, đi nghỉ ngơi đi.”

Tiêu Lãm tự mình đẩy xe lăn tiến vào, không nhìn thấy Lâm Phi Vân.

“Vâng.” Lý mẫu gật đầu đáp, ngay sau đó muốn nói lại thôi, “Ngài đêm nay.....”

Tiêu Lãm: “Ta biết.”

“Cái kia... Nô tỳ lui xuống.” Lý mẫu ra đi ra cửa còn không yên tâm mà quay đầu lại nhìn thoáng qua.

“Băng Nhi, người cũng đi ra gian ngoài nghỉ ngơi đi.” Sau khi Lý mẫu ra cửa, Bách Thần bảo Băng Nhi, “Hôm nay vất vả một ngày, vội đến chân đi không chạm đất.”

Băng Nhi mất lộ ra kinh ngạc: “Nhưng nô tỳ còn chưa có hầu hạ các chủ tử uống ly rượu giao bôi đâu.”

Ấn theo quy củ nơi này, của hồi môn nhà hoàn cần phải hầu hạ tân nhân xốc khăn trùm đầu, uống lên rượu giao bôi mới có thể lui ra.

Bách Thần nói: “Không cần.”

Uống rượu giao bôi cái gì, thật đúng là tưởng đôi bên tình nguyện thành hôn sao.

Tiêu Lãm đem đôi tay đỡ ở xe lăn, không nói một lời.

Băng Nhi có chút do dự, “Tiểu công tử, thật sự không cần sao?”

Bách Thần gạt đầu, ôn hòa nói: “Đi đi.”

“Kia..... Nô tỳ liền lui xuống.”

Băng Nhi đáp ứng lúc sau lại quan tâm cẩn thận nhìn Tiêu Lãm một, thấy tân lang trên mặt cũng không có ý phản đối, lúc này mới lui ra phòng, lại cẩn thận thay bọn họ đóng cửa lại.

Trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, ai đều cũng không nói chuyện, giống nhau đều an tĩnh, chỉ ngẫu nhiên nghe tiếng nến đỏ cháy mong manh nổ ra lách tách.

Bách Thần không biết đối phương là cái dạng gì, nhưng vẫn luôn che cái khăn này không phải chuyện vui.

Đang chuẩn bị chính mình động thủ đem khăn trùm đầu kéo xuống liền thấy Tiêu Lãm động.

Bách Thần ngừng động tác, tay phải lại lần nữa nắm chặt cây trâm.

Xe lăn chậm rãi đi về phía hán, Tiêu Lãm đi đến bên cạnh bàn thì ngừng một lúc.

Y lấy đòn cân.

Đòn cân làm từ gỗ mun tinh xảo, đầu buộc lại bằng một đoá hoa hồng.

Lấy được đòn cân, Tiêu Lãm chuyển xe lăn đi tới mép giường.

Bách Thần giờ phút này lực chú ý tập trung cao độ, một khi có cái gì dị động, cây trâm trong tay hắn lập tức sẽ ra sức đâm tới.

Giờ đòn cân lên một tí, sau đó Tiêu Lãm nhắc khăn trùm đầu lên.

Động tác tùy ý nhưng lực đạo lại không nhỏ.

Lúc khăn trùm đầu bay về nơi khác, Bách Thần thấy rõ khuôn mặt ở trước mắt.

Xa xa như núi xa cô từng, mù mịt như trời giáng trích tiên.

Nói tiếng người: Một người đàn ông anh tuấn mặt than.

Tiêu Lãm cũng đánh giá Bách Thần.

Mặt không biểu tình, trong ánh mắt cũng không có một tia cảm xúc, tựa như ở đánh giá một kiện đồ vật.

Bách Thần bị loại ánh mắt không lễ phép này làm có chút bức bối liền nhíu mày.

Nhưng vào lúc này, mặt người đàn ông mặt than có chút biến hóa, Tiêu Lãm không một gọn sóng trong mắt toát ra một tia chán ghét, bứt lên khóe miệng, há mồm nói ba chữ.

Tuy rằng thanh âm rất nhỏ, nhưng Bách Thần nhìn theo cử động môi liền nhận ra.

Kia rõ ràng là ba chữ “Đồ dê tiện”.

Tác giả có lời muốn nói: Chính văn không quan hệ tiểu kịch trường.

Tác giả: Ngồi chờ người nào đó về sau tự tát miệng mình

Băng Nhi: Ngồi chờ + 1

Lâm Phi Vân: Ngồi chờ + 2

Lý mẹ: Ngồi chờ + 10086

(Tui chen ngang: Ngồi chờ + 10087+ n)

Người họ Tiêu:.....

.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Nói thật, khi nghe ba chữ đó, trước khi cảm thấy tức giận não Bách Thần đầy dấu chấm hỏi.

Hắn đòi trước làm cảnh sát đến ngồi cũng ngồi ngay ngắn, chẳng những chưa làm qua chuyện xấu, còn cứu quá nhiều người tốt, lập hạ qua vài cái nhĩ đẳng công tam đẳng công, hắn không dám nói chính mình là anh hùng, nhưng tuyệt đối không liên quan đến ba cái chữ thô tục kia.

Tự nhiên bị người ta dùng ba chữ này để tiếp đón, cả người hắn thật sự có chút ngốc.

Nghi hoặc cùng ngốc tan đi, phần nộ tự nhiên liền đến.

Nếu không phải thấy đối phương là người tàn tật, hắn có khả năng đem cây trầm đâm tới.

"Người làm ơn tôn trọng ta một chút."

Bách Thần liếc liếc mắt một đã xoay người Tiêu Lãm sang chỗ khác, "Nếu ta nhớ không sai, hôm nay ta và người cũng không quen biết, thành thân ta cũng là người bị hại, giận chó đánh mèo người khác không phải việc làm của quân tử, nói lời ác độc là việc làm của tiểu nhân."

Thiếu chút nữa hắn liền đem hai chữ "Tàn phế" nói ra, nhưng cuối cùng cũng nhịn xuống.

Bị chó cắn không thể lại đi cắn lại chó.

Nhưng là đối với người này ấn tượng đã tệ hơn.

Tiêu Lãm xoay người, nhú mày nhìn hắn, khóe miệng lại có một tia ý cười châm chọc. Bách Thần không rõ đối phương vì sao làm ra biểu tình như thế, nhưng hắn cũng nhìn chằm chằm Tiêu Lãm, ánh mắt đậm nhiên, không chút nào lảng tránh hay thỏa hiệp.

Sau một lúc lâu, Tiêu Lãm hừ lạnh một tiếng thu hồi ánh mắt, cuối cùng không nói cái gì nữa.

Y di chuyển xe lăn, đi tới cạnh cửa, đang muốn mở cửa, bàn tay đến giữa không trung lại dừng lại.

Tiêu Lãm quay đầu, lạnh như băng nói:

"Đêm nay ta muốn ngủ nơi này."

"Nơi này là phòng của người, không cần báo cho ta."

Bách Thần thấy trên giường có hai cái chăn, lại thấy dưới cửa sổ có giường nệm, liền bê lên trong đó một chăn, lập tức đi hướng nơi đó.

Tiêu Lãm nhìn hắn đem chăn trải ở trên giường, sau lại đi đến phía sau bình phong, cởi hi phục màu đỏ ra, chỉ mặc trung y đi ra.

"Người làm gì?"

"Ngủ." Bách Thần nằm xuống, "Mấy ngày nay bị uy thuốc tê vốn là vô lực, hôm nay lại vội một ngày, thực mệt mỏi."

Hắn nói trắng ra, cũng không để ý mặt mũi Bình Tây Hầu cùng với Hầu phủ.

Bước khỏi Hầu phủ, hấn và nơi đó không hề liên quan — — trừ bỏ sẽ có chút nhớ mong Cố Hồng, đây là bản năng của thân thể này, mẫu tử liên tâm.

Lúc trước nói muốn từ hôn về Hầu phủ cũng chỉ là kích một kích cho Vương phủ để người ta hạ cờ mà thôi.

Nếu Tiêu Lãm hỏi, hấn liền ăn ngay nói thật.

Xem tình hình, hấn còn muốn ở lại Vương phủ nghỉ ngơi một trận.

Hấn và Tiêu Lãm ghét nhau như chó với mèo, nhưng mà có thể chung sống hoà bình không can thiệp chuyện của nhau tổng so với đầu cái kiêu ngạo chết ta sống hiếu thắng kia thì như vậy tốt hơn nhiều. — — nếu có thể sống, hấn vẫn là muốn sống tốt, hiện tại thân thể này mới vừa năm mười bảy tuổi, tương lai còn có vô hạn khả năng.

Tiêu Lãm như không nghĩ tới Bách Thần lại trực tiếp như thế, không làm theo kịch bản đã an bài, y cũng ngẩn ra một chớp mắt.

Thực mau y liền khôi phục bộ dáng lạnh nhạt, không nói chuyện nữa, cầm lấy bầu rượu trên bàn, tự mình rót một ly rượu, ngửa đầu uống.

Nén đỏ đang cháy làm nổi bật sườn mặt anh tuấn của Tiêu Lãm, vài phần lạnh thấu xương kia biến mất, thêm vào vài phần nhu hòa, tựa hồ còn có một tia..... Thương cảm.

Chắc là ảo giác.

Bách Thần nhắm mắt lại, hấn thật sự quá mệt mỏi.

Trước kia thường xuyên ra ngoài làm nhiệm vụ, yêu cầu phải thủ thế ẩn nấp bằng cách ngồi xổm. Hấn có thể thả lỏng cơ thể để nghỉ ngơi nhưng ý thức tùy thời đều trong trạng thái cảnh giác.

Hiện tại tuy sống ở một thế giới khác nhưng hấn vẫn muốn bản thân trở lại trạng thái lúc trước.

Điều chỉnh một chút, tìm về được cảm giác quen thuộc, Bách Thần mới bắt đầu nghỉ ngơi.

Tiêu Lãm đang uống rượu dùng dư quang liếc mắt một.

Không biết qua bao lâu, Bách Thần đột nhiên mở to mắt, ngay sau đó lại nhắm lại.

Vài giây sau, cửa phòng bị gõ vang, gõ ba lần, thanh âm cực nhẹ.

Tiêu Lãm buông ly rượu, lại không có ý mở cửa, "Ngọc Yên, có chuyện gì?"

"Tiểu công tử."

Tiếng nói ngoài cửa là của nữ tử, mềm nhẹ đầm ấm, "Ngọc Yên muốn hỏi ngài đêm nay muốn về Tùng Trúc Uyển nghỉ tạm hay không."

"Không trở về, người đi nghỉ ngơi đi."

"Hay là nô tỳ hầu hạ tiểu công tử thay y phục?" Thật cẩn thận mang theo khẩu khí lấy lòng.

Tiêu Lãm mảy mĩu không thể thấy nhăn lại, "Ta là phế nhân sao, không tự thay y phục được."

"Nô tỳ không có ý đó, mong công tử tha tội!"

Ngữ khí Tiêu Lãm vẫn như thường, nhưng như vậy cũng đủ làm cho nữ tử ngoài cửa hoảng sợ vạn phần, liên tục xin tha thứ, "Là nô tỳ sai, nô tỳ đáng chết! Nô tỳ lập tức lui ra!"

Tiêu Lãm chỉ ừ một tiếng.

Trong phòng lần nữa trở về yên tĩnh không tiếng động.

... ..

Bách Thần nhắm mắt lại cũng có thể cảm nhận được có một ánh mắt rất có uy đánh giá mình.

Vừa rồi hấn tỉnh, Tiêu Lãm đã phát hiện.

Không hổ là thiếu chút nữa liền ngồi lên thế tử chi vị nam nhân.

Trực giác Bách Thần nói cho hấn biết: Nếu có thể lựa chọn, tốt nhất là không cần cùng người như vậy làm địch nhân.

Nữ tử vừa rồi, chắc là nha hoàn bên người Tiêu Lãm.

Thông qua việc bọn họ nói mấy câu ngắn ngủn, có thể nhận về được một chút tin tức.

Thứ nhất, Tiêu Lãm ngày thường không ở nơi này, mà là ở Tùng Trúc Uyển.

Tùng Trúc Uyển đại khái là nơi ở hằng ngày nhưng mà "tiểu phu nhân" hẳn đây không được hoan nghênh nên vừa rồi Tiêu Lãm mới nói đêm nay y muốn ngủ ở đây. — là y bị phản phó phải làm vậy, vô luận như thế nào đêm động phòng hoa chúc nhất thiết phải cùng "Tiểu phu nhân" ở bên nhau.

Thứ hai, Tiêu Lãm đối với việc mình bị tàn phế phi thường để tâm, thế nên lúc nha hoàn nói muốn giúp y thay y phục, y tức giận ngay lập tức.

Thứ ba, nha hoàn này tên Ngọc Yên, sợ là cô đối với Tiêu Lãm có chút yêu thầm.

Ngày thường Tiêu Lãm đối xử cô không tồi, nếu không cô sẽ không có lá gan nửa đêm tân hôn của chủ tử mà chạy tới hỏi y có trở về nơi ở không. Đã vậy còn muốn tiến vào phòng tân hôn giúp y thay y phục.

Nghĩ đến đây Bách Thần liền phun tào, hẳn tướng ở đây trong lịch sử không tồn tại Hạ Quốc tân triều, hẳn cảm giác được tam quan đang bị hủy diệt.

Tân triều lấy dân làm chủ được mở ra, nam tử cùng nam tử cũng có thể thành hôn. Nhưng nam tử thành hôn cùng nhau cũng có một vấn đề, đó là không có cách nào có con nối dõi.

Dưới tình huống như vậy, khi nam tử xuất giá sẽ có của hồi môn nha hoàn thay thế nam tử đó động phòng với phu quân, nếu sinh hạ con gái sẽ tính lên đầu người chủ tử.

Bởi vậy sáng nay Cô Hồng mới lo lắng Tiêu Lãm không thể làm tình sẽ làm cho Băng Nhi không thể mang thai, thế cho nên không cách nào sinh hạ một đứa con thay cho Bách Thần.

— điều trên tuy rằng hơi thái quá nhưng cũng chưa đến giới hạn cuối, điều đáng sợ nhất là rất nhiều nam tử trước đó đã từng quan hệ với nha hoàn này, sau khi gả chồng nha hoàn này lại cùng phu quân của nam tử đó phát sinh quan hệ. Cái này trên thực tế không phải được gọi là mối quan hệ tay ba sao!

Bách Thần thật sự không thể nào tiếp thu được cái loại quan hệ tình cảm hỗn loạn như vậy, nghĩ tới cả người liền tê dại.

May là nguyên thân chưa từng cùng Băng Nhi phát sinh quan hệ siêu việt gì gì đó, cảm tình của bọn họ có chút giống tình huynh muội hơn.

Hắn không để chک Băng Nhi làm điều thiếu đạo đức như vậy. Băng Nhi có gả cũng phải gả cho người nàng thích, có thể yêu quý nàng, cùng nàng đến đầu bạc răng long.

Bách Thần không biết vị Ngọc Yên này và Tiêu Lãm đến tốt cùng là cái tình huống gì, nhưng hắn cảm nhận được cô vẫn chưa đặt việc hắn là "tiểu phu nhân" - chủ tử mới vào trong mắt.

Chẳng lẽ nhìn ta giống cái loại người rất hay bị khi dễ sao? Bách Thần yên lặng trầm nghĩ.

Trong lúc suy nghĩ miên man, Bách Thần lại một lần nữa ngủ mất rồi.

Một giấc này không biết như thế nào lại mất đi tính cảnh giác, trực tiếp ngủ tới ngày hôm sau cho đến khi Băng Nhi đánh thức mới tỉnh dậy.

Bách Thần trợn mắt liền thấy khuôn mặt nhỏ của Băng Nhi tràn đầy tinh thần sáng láng, "Tiểu thiếu gia, nên rời giường rửa mặt rồi, lát nữa còn phải đi bái kiến Vương gia và Vương phi nữa đó."

"Được."

Bách Thần đứng dậy, theo thói quen đánh giá mọi nơi, không có thấy Tiêu Lãm. Chăn trên giường xếp chỉnh tề, không biết là sáng sớm liền xếp gọn như vậy hay căn bản là người không có đi ngủ.

Băng Nhi dường như thực hiểu cười hi hi, "Cô gia đã sớm dậy, ở đại sảnh dưới lầu luyện chữ rồi, mới vừa tân hôn cảm tình chính là rất tốt nha."

Bách Thần:... ..

Cô nương ngốc, có cảm tình tốt nào mà lại phân giường ra ngủ riêng không.

Quả nhiên vẫn là tiểu nha đầu không hiểu chuyện.

"Đứng rồi." Bách Thần tiếp nhận khăn lau mặt, thuận miệng hỏi: "Ngày hôm qua Lý mẫu không phải nói Vương phi bị bệnh sao, chúng ta đi thỉnh an sẽ không ảnh hưởng nàng nghỉ ngơi sao?"

Nhắc tới đến cái này Băng Nhi liền càng hưng phấn, như bùm bùm đảo cây đậu nói:

"Vừa rồi ta nghe Lý mẫu nói, Vương phi lúc đầu vẫn luôn ngủ tỉnh cơ hồ cơm đều ăn không vô, nhưng buổi sáng hôm nay tinh thần lại đột nhiên tốt lên rất

nhieu, liền uống thêm hai chén cháo thịt băm! Trong phủ mời đại phu bắt mạch, sau một lúc thì nói thân thể Vương phi có chuyển biến tốt."

Bách Thần dừng một chút, "Thần kì như vậy sao?"

"Còn không phải sao!"

Băng Nhi vui vẻ nói, "Tất cả mọi người đều nói tiểu thiếu gia ngài là phúc tinh, gả vào một ngày ngày hôm sau Vương phi bệnh có khỏi sắc!"

Bách Thần:... ..

Cái này không khoa học.

Tác giả có lời muốn nói: Cảm tạ "Béo con thỏ nha béo con thỏ" cùng "BBB" tiểu thiên sứ địa lời bao dưỡng

Cảm tạ béo con thỏ nha béo con thỏ tiểu thiên sứ tưới dinh dưỡng dịch

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Vương phi bệnh gì hẳn không rõ lắm, mặt bà còn chưa nhìn thấy, nên cũng không nói gì thêm.

Trong suốt quá trình rửa mặt, Băng Nhi riu rít cả buổi nói cho hẳn một chút sự tình, nhìn qua thực hưng phấn.

“Tiểu thiếu gia, tiểu lâu này thật đẹp, dưới lầu có rất nhiều hoa.....”

“Băng Nhi.”

Bách Thần đánh gãy lời nàng, im lặng nhìn nàng “Cao hứng thì cười, khổ sở thì khóc, không cần miễn cưỡng chính mình như thế.”

Vừa nghe lời này, Băng Nhi thần thái sáng láng hưng phấn, biểu tình trên mặt chậm rãi rút đi, nàng cúi đầu, đôi tay vò vạt áo, “Tiểu thiếu gia, ngài như thế nào.....”

Làm sao thấy được?

Bách Thần bật cười, “Ngươi diễn sâu quá đi.”

Dùng sức quá mạnh, tốt quá hoá lớp, Băng Nhi vẫn luôn bài xích hôn sự này, sao có thể hưng phấn như thế?

Băng Nhi không hiểu, nghi hoặc nói: “Cái gì kêu là diễn sâu?”

“.....”

Mỗi ngày đều nỗ lực học tập phương thức nói chuyện của bọn họ, không cẩn thận một lần nhảy ra từ ngữ hiện đại. Bách Thần nhắc nhở bản thân, sai lầm này về sau nhất định không được tái phạm

“Ngươi sáng sớm vui vẻ như thế thật kì diệu, sẽ không hợp với lễ thường, bởi vì chẳng có gì đáng vui vẻ, có phải không?”

Băng Nhi có tính cách của tiểu hài tử, không rồi rắm vấn đề trước, nàng nhăn mặt chậm rãi gạt gạt đầu, nhỏ giọng nói:

“Nô tỳ chỉ là sợ bản thân mặt ủ mặt ỉm sẽ làm người khác cảm thấy không may mắn, liên lụy tiểu công tử.”

“Không may mắn?” Bách Thần mày nhăn lại, “Lời này ai nói?”

Lời này tuyệt đối không phải Băng Nhi nghĩ ra, nàng thực đơn thuần, sẽ không nghĩ đến những vật phức tạp, huống chi ba chữ này rất khó nghe.

Băng Nhi sững sờ, lắc đầu, “Là ý nghĩ của nô tỳ.”

Bách Thần không nói lời nào, chỉ nhìn nàng.

Băng Nhi bị Bách Thần nhìn chằm chằm trong lòng liền hồ hởi, nhưng nàng vẫn ấp úng không chịu nói rõ.

Bách Thần đòi trước tra khảo ít nhiều tội phạm cực ác, dùng ít tâm tư quý báu, hiềm nghi của người mà thẩm vấn. Băng Nhi là tiểu cô nương thuần lương như vậy sẽ không giấu được lời nói.

Hắn chủ động xuất kích, đầu tiên suy đoán: “Có phải hay không Lý mẫu sáng sớm dạy quy củ cho người?”

Lý mẫu tương đương với quản gia trong nội trạch của vương phủ, thời điểm nha hoàn mới vừa vào cửa không phải không có khả năng, nhưng Bách Thần cảm thấy bà cơ hồ sẽ không dùng hai chữ ừ rừ này.

Băng Nhi vội vàng lắc đầu.

“Không phải!”

Bách Thần hiểu rõ, quả nhiên như thế.

Tiêu Lãm chán ghét hẳn, lời nói lại thiếu thành ý như vậy, sẽ không cố ý đi tìm Băng Nhi nói này đó; Lâm Phi Vân là thị vệ, việc trong nội trạch làm còn không kịp nên cũng không phải là cậu.

Dùng phương pháp loại trừ, đáp án hiện ra sinh động, “Là nha hoàn Ngọc Yên bên người Tiêu công tử đi?”

Băng Nhi thân mình cứng lại.

Chỉ bằng điểm này liền có thể khẳng định phỏng đoán của hắn chính xác.

Ngọc Yên thật đúng là không phải cái đèn càn dầu, không dám ở trước mặt hắn làm càn liền ra tay lên người Băng Nhi?

“Người là nha hoàn bên người của ta, à là nha hoàn bên người Tiêu công tử. Thân phận hai người bình đẳng không cần phải nghe theo lời ả.”

Bách Thần vỗ vỗ đầu Băng Nhi, “Người trước kia như thế nào, hiện tại liền như thế ấy. Chỉ cần làm tốt việc của mình là được, không cần cố ý lấy lòng xu nịnh ai.”

Băng Nhi sờ sờ mũi, cảm động đến độ rót nước mắt: “Cảm ơn tiểu công tử, chỉ là chúng ta là gà vào.....”

“Gà vào liền phải làm người cụp đuôi sao?”

Bách Thần sau đó nói tiếp, “Đừng nghĩ tới những cái lung tung đó sẽ rối loạn, tiểu lâu này ngày thường ước chừng chỉ có hai người chúng ta ở, không cần quá để ý cái này.”

Băng Nhi từ nhỏ tiếp thu chính là nghiêm khắc giáo dục, trong xương cốt còn có khắc tư tưởng “Xuất giá tòng phu”, muốn lập tức xoay chuyển ý nghĩ của nàng là không có khả năng, cứ từ từ đi.

Băng Nhi gật gật đầu, thanh âm nhỏ như ruồi muỗi kêu, “Nơi này thực đẹp, nhưng ta không thích.”

“Ta cũng vậy.” Bách Thần hỏi, “Vậy thích Hầu phủ sao?”

Băng Nhi lại lắc đầu.

Bách Thần nhẹ giọng: “Sẽ không ở chỗ này ngốc lâu lắm.”

“Àn? Tiểu thiếu gia ngài nói cái gì?”

Băng Nhi gãi gãi đầu, không nghe rõ lời hắn nói.

Bách Thần: “Không có việc gì, đi cho ta lấy y phục đi, đừng trì hoãn thời gian.”

.....

Rửa mặt xong, Băng Nhi đưa tới một bộ y phục màu đỏ sậm, “Băng Nhi giúp tiểu thiếu gia thay y phục nha.”

Đây là thế giới có nhiều quy củ nhất, tân hôn cần phải mặc hi phục đỏ thắm, hôm sau tân nương phải mặc y phục đỏ sậm đi thỉnh an cùng kính trà cho cha mẹ, đại biểu là tẩy đi phồn hoa phù hoa, chuyển tâm sinh hoạt.

“Phiền toái.”

Băng Nhi đỏ đỏ nói: “Ngài như thế nào lại cùng ta khách khí!”

Bách Thần cười cười, không nói gì.

Một chốc thật đúng là rất khó sửa đổi.

Dưới sự trợ giúp của Băng Nhi, y phục thực mau liền mặc xong rồi.

Vải dệt màu đỏ sậm rất tốt, cổ tay áo cùng cổ áo đều dùng chỉ vàng thêu tường vân văn, làm được điệu thấp xa hoa.

“Tiểu thiếu gia, ngài thật là đẹp mắt.” Băng Nhi tự đáy lòng mà tán thưởng.

Trong gương thiếu niên mặt mày như họa, ánh mắt kiên định, ngẩng ngó rồi lại tinh thần phấn chấn bông bột, ngay cả viên lệ chí quyền rũ tựa hồ đều ngoài mềm trong cứng.

Làn da trắng nõn phối cùng màu đỏ tổng thể rất là tương xứng. Hi phục đồ thẩm đẹp thì đẹp đó, nhiều hơn một phần điểm lệ nhưng lại rất nổi, Bách Thần vẫn là càng thích một thân màu đỏ sậm này.

Thu thập thỏa đáng, hai người xuống lầu.

Bách Thần đem đại sảnh bố trí hôm qua cùng hôm nay ra so sánh rõ ràng có thay đổi một ít, án bàn bài đường hôm qua đã đem đi, thay thế chính là một án thư rất lớn, mặt trên chất đầy các quyển sách và bức họa cuộn tròn, văn phòng tứ bảo nhìn qua cũng đều là những vật sang quý.

Tiêu Lãm đang ở trước án thư viết chữ, cũng mặc vào y phục màu đỏ sậm, cùng Bách Thần cơ hồ giống nhau, chỉ là vạt áo có nhiều hơn một tầng Kỳ Lân văn.

Bút đi du long, rất chuyên tâm.

Nếu không phải thân thể tàn tật, Tiêu công tử nhất định là cái tiên y nô mã, nam tử ngọc thụ lâm phong.

Có nữ tử mười bảy mười tám tuổi đang ở bên cạnh mài mực, còn có cái gã sai vặt ở một đầu kia chờ.

Nữ hài tử đang mài mực này chắc là Ngọc Yên, ở một bên mài mực, một bên nhìn chăm chú vào Tiêu Lãm, trong ánh mắt chuyên chú ấy tràn ngập sùng bái và ái mộ.

“Tiểu phu nhân, ngài đã thức!”

Lực chú ý của gã sai vặt không có tập trung như vậy, nhìn thấy Bách Thần xuống lầu vội vàng thỉnh an,

“Tiểu nhân Như Ý thỉnh an tiểu phu nhân, tiểu nhân là thư đồng của tiểu công tử.”

Bách Thần khẽ gật đầu, “Không cần đa lễ.”

Như Ý nhìn qua mới mười hai mười ba tuổi, mày rậm mắt to, bộ dáng thoát nhìn khoẻ mạnh kháu khỉnh rất lạnh lợi.

Nữ tử mài mực nghe được động tĩnh, lúc này mới quay đầu qua, thời điểm nhìn thấy Bách Thần trong ánh mắt ả xẹt qua một tia kinh ngạc.

Ngọc Yên cúi đầu, hơi hơi khúc đầu gối, “Nô tỳ Ngọc Yên, thỉnh an Tiểu phu nhân.”

Khúc đầu gối hành lễ đều làm cho có lệ, xem ra thực sự không coi hấn là đương sự, khó trách dám làm cho nha hoàn hấn ra như vậy để ra oai phủ đầu.

Bách Thần nhìn nàng, không nói gì.

Ngọc Yên bị nhìn chăm chăm đến có chút khó chịu, cảm thấy ánh mắt kia như kim chích vào lưng ả. ả còn phải duy trì tư thế khúc đầu gối, bởi vì đối phương không có trả lời, ả liền không thể đứng dậy.

Vài giây sau, Bách Thần mang theo ý cười nhân nhạ nói: “Ngọc Yên cô nương xin đứng lên.”

Hấn là một nam nhân vốn không nên cùng tiểu nha đầu so đo, nhưng là đối phương khiêu khích trước, không làm gì, sợ là ả không còn rõ ràng vị trí của bản thân.

Hấn thừa nhận, hấn chính là bệnh vực người mình.

Bộ mặt Ngọc Yên biểu tình có chút cứng đờ, đứng dậy sau đó đứng ở bên người Tiêu Lãm, còn rất là ủy khuất mà nhìn y một, có điểm muốn “Cầu sờ đầu cầu an ủi”.

Ngọc Yên mi thanh mục tú, một đôi mắt rất là linh động, nhìn qua có chút khí chất điềm đạm đáng yêu, ả nhấp cái miệng nhỏ nhìn về phía Tiêu Lãm ánh mắt càng là triu mến.

Nhưng Tiêu Lãm không có đáp lại nàng, ánh mắt chỉ nhìn vào chữ của mình viết, Ngọc Yên chỉ có thể tiếp tục mài mực.

Tình cảnh như thế, Bách Thần có bị chút mê hoặc. Bất quá chỉ cần Ngọc Yên không tới gây sự, bọn họ có gian tình cũng không có liên quan đến hắn.

Băng Nhi cũng thình an Tiêu Lãm, Tiêu Lãm viết chữ, không có quay đầu lại, ừ một tiếng.

Chuyên chú như thế, rốt cuộc là ở viết cái gì?

Bách Thần nổi lên lòng hiếu kỳ, đi tới án thư nhìn chữ trên giấy Tuyên Thành.

“Yên lặng trí” ba cái chữ to xuất hiện ở trước mắt hắn, Tiêu Lãm đang ở viết chữ thứ tư là chữ “Xa”.

Tự thể hùng hồn tráng kiện, đoan trang vững vàng.

— — lại ần ần lộ ra một cổ tử cổ tình áp xuống đi hiểm kinh sắc bén.

Lại nhìn về phía phúc tranh trên tường, “Không màng lợi danh, định rõ chí hướng”, Bách Thần nháy mắt rõ ràng, nguyên lai vị kia tinh phân thư pháp đại gia chính là Tiêu công tử.

Thất kính thất kính.

Phúc tranh trên tường kia chữ hiển nhiên là giai đoạn trước tác phẩm, còn vô pháp thu phóng tự nhiên, giữa những hàng chữ lơ đãng liền lộ ra tính cách.

Này một bộ nhưng thật ra tiến bộ rất nhiều.

Nếu không phải Bách Thần từ nhỏ bị thúc thúc buộc đi học thư pháp, cũng tuyệt đối nhìn không ra nghĩ của phúc này “Yên lặng trí xa” nghĩa là muôn vàn cao chót vót.

“Người dùng đồ ăn sáng trước.”

Tiêu Lãm đột nhiên mở miệng, không có quay đầu lại.

Bách Thần thu hồi ánh mắt, “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đế Tiễn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Bên phải án thư có cái bàn tròn, so với bình thường thì tinh xảo hơn chút, mặt bàn còn được khảm cẩm thạch trắng.

Hai chén táo đỏ, đậu phộng, long nhãn chẻ hạt sen đã đặt ở trên bàn, còn có mấy mâm bán tương điểm tâm nhỏ tinh mỹ, vừa thấy sợ sợ, khẩu vị hắn là rất thích ngọt, nhưng chúng đều tương đối thanh đạm. Suy xét thật là chu đáo.

Bách Thần từ buổi sáng ngày hôm qua cho tới hôm nay suốt một ngày chỉ uống hơn nửa chén cháo, trong bụng đã sớm rỗng tuếch, chỉ là thân thể mới một lần áp con đói của dạ dày. Hiện tại nghỉ ngơi tốt, con đói khát liền giống như hồng thủy đánh úp lại.

Tiêu Lãm kêu hắn ăn trước, hắn cũng không hề ra vẻ khách khí mà nói cái gì mà chờ cùng y ăn, như vậy thật giả tạo.

Bách Thần biết sau khi thành thân, buổi sáng những ngày kế tiếp đều phải uống long nhãn chẻ hạt sen tượng trưng là muốn sớm ngày sinh quý tử. Thoạt nhìn có vẻ châm chọc, hắn cũng không thích đồ ngọt mấy, nhưng hắn không chịu nổi sự kháng nghị của dạ dày, hắn ngồi xuống bụng chén cháo kia lên.

Cầm lấy thìa đảo đảo, do dự một lát, đói chết hay có khả năng bị độc chết, dứt khoát tính sau.

So với Hầu phủ canh thang, chén cháo này ngon miệng hơn rất nhiều.

Nấu vừa phải, ngọt đậm vừa miệng, lửa điều chỉnh đều khiến cho vài loại quả có mùi hương hoàn mỹ dung hợp ở cùng nhau.

Mấy muỗng đã uống xong, cả người từ cổ họng đến dạ dày đều uất dãn rất nhiều.

Hắn lại ăn cái viên điểm tâm có vỏ ngoài trong suốt, nhân màu hồng phấn, vỏ mỏng nhân nhiều. Vỏ rất mềm, nhân thì vô cùng ngon miệng, miệng đầy dạt nước, hắn ăn ra hương vị thơm tươi.

Có điểm giống với sủi cảo ở xã hội hiện đại nhưng mùi vị ngon hơn.

Mỗi một mâm điểm tâm Bách Thần đều ăn một chút, thấy món ăn rất ngon liền cùng nó bán thân mật.

Bách Thần không khỏi cảm thán, không hổ là Khang Vương phủ, đầu bếp tay nghề so với cái cái thùng rỗng Hầu phủ thì tốt hơn nhiều.

Lúc ăn được nửa chén táo đỏ chè hạt sen, Tiêu Lãm cũng viết chữ xong, rửa sạch tay.

Y phân phó Như Ý: “Đem phúc này thay đi.”

Như Ý: “Vâng, tiểu thiếu gia.”

Bách Thần không có quay đầu lại cũng biết lời Tiêu Lãm nói chính là đem “Không màng lợi danh, định rõ chí hướng” thay thế bằng cái vừa mới viết.

Phúc này nhìn qua vững vàng ngay ngắn “Yên lặng trí xa” thực sự càng thích hợp treo ở trên tường.

Tiêu Lãm mặt vô biểu cảm ngồi xuống, Ngọc Yên cẩn thận mà đưa khăn mặt.

“Tiểu thiếu gia, có cần ta đi tới phòng bếp lấy cho ngài một chén còn nóng?”

Ngọc Yên nhận lấy khăn mặt mà Tiêu đã lau xong, sẵn sốc mà mở miệng. Thanh âm ả phi thường nhu mì, sợ là rất nhiều nam nhân đều cảm lòng không được — — đương nhiên, rất nhiều này không bao gồm Bách Thần.

Tiêu Lãm: “Không cần.”

Dứt lời bụng chén lên bắt đầu ăn.

Y ăn thực vẫn nhả, tốc độ lại không chậm, cơ hồ cùng Bách Thần đồng thời ăn xong bữa cơm sáng trầm mặc.

Hai ngày hôm trước, mặt của người này căn bản là chưa từng gặp qua, hiện tại lại muốn dùng thân phận vợ chồng mà cùng nhau ăn cơm sáng.

Thế giới này thật ma huyền a.

“Vương phi dùng qua đồ ăn sáng chưa?” Tiêu Lãm hỏi.

Ngọc Yên ngọt ngào cười, cúi đầu nói:

“Mới vừa rồi ở trên đường gặp được Noãn Xuân, nói là Vương phi đã ăn qua cháo thịt băm tinh thần rất tốt.”

Tiêu Lãm hơi hơi cáp đầu: “Ừ.”

Ăn qua cơm sáng, lại sửa sang lại một phen đáng vẻ, tân nhân liền muốn đi vấn an, kính trà cha mẹ.

Sáng sớm mùng chín tháng tư, mặt trời mới mọc, trời cao mây đậm.

Bách Thần đi theo Tiêu Lãm xuyên qua một mảnh rừng trúc xanh biếc, lại vòng qua mấy núi giả tương tự nhau, sau đó thấy thấp thoáng mái ngói màu xanh của một đại khí lâu. Trước lâu có rất nhiều bồn hoa, trong đó lấy màu xanh biếc và sự cứng cáp của từng bách lâm chủ đạo, không nhìn thấy hoa tươi nào.

Bách Thần trong lòng đã sáng tỏ hơn phân nửa, lại giương mắt thấy trên lầu bảng hiệu ba cái màu đỏ chữ to “Tùng Trúc Uyển.”

Nơi này mới là nơi Tiêu Lãm đứng ẩn trú ngụ.

Hôm qua, tiểu lâu dùng để bãi đường và cho hẩn ngụ chắc là nơi thường ngày bị Tiêu Lãm xem là thư phòng mà để luyện chữ vẽ tranh đi. Hai nơi này đều chung một sân, nhưng lại dùng trúc và núi giả để ngăn cách làm hai, không làm nhiều lần nhau, tính tư mật lại càng cao.

"Tiểu phu nhân" mới vào cửa liền bị ném tới cách vách trong lâu, hẩn nhận được sự đãi ngộ của "lãnh cung".

Nhưng Bách Thần lại cảm thấy như vậy là tốt nhất, có thể tránh rất nhiều phiền toái. Hẩn thích an tĩnh, ở tại nơi đó có thể làm một ít việc như là bỏ khóa thân thể này.

“Này, ba chữ Tùng Trúc Uyển là do tiểu thiếu gia viết đấy, đẹp không?”

Hai nha đầu của các chủ tử đi ở phía sau, thời điểm đi đến trước cửa, Ngọc Yên đẩy xe lăn đột nhiên mở miệng giới thiệu.

Băng Nhi nhìn nhìn bảng hiệu, “Đẹp.”

Ngay sau đó lại có chút ngượng ngùng mà bổ sung, “Tuy rằng ta không biết chữ.”

Ngọc Yên:.....

Bách Thần trong lòng buồn cười, lại làm bộ cái gì cũng không biết.

Ngọc Yên chưa từ bỏ ý định, lại nói với Băng Nhi: “Phòng ta ở Tùng Trúc Uyển, có rảnh thì tìm ta chơi nha.”

Băng Nhi nhìn vào bên trong Tùng Trúc Uyển, nhìn nhìn, lại nhìn nhìn, cuối cùng nói: “Nha.”

Ngọc Yên:.....

Ả thăm nghĩ quả nhiên chủ tử dạng gì thì có hạ nhân dạng đó. Chủ tử không tiến bộ, hạ nhân cũng liên vụng về như thế.

Nhưng mà con vợ lẽ của hầu phu đẹp hơn nhiều so với tưởng tượng của ả, cũng không giống trong lời đồn là người không tốt, ả tự nhiên gấp gáp, cảm thấy rất có nguy cơ.

Bách Thần tiếp tục bình tĩnh đi phía trước đi, đối với sự tình ở phía sau ngoảnh mặt làm ngơ.

Ngọc Yên hao hết tâm tư cùng Băng Nhi ông nói gà bà nói vịt, còn không phải là muốn nhắc nhở hần là Tiêu Lãm chân chính trú ngụ ở Tùng Trúc Uyển sao?

Đem hậu trạch ghen tuông này toàn bộ đổ lên người hần, Bách Thần cảm thấy có chút không biết nên khóc hay nên cười.

Đại khái trong thế giới này, “Gả” cho nam nhân hào môn thế gia, cũng như liền ở hậu trạch cả đời tranh giành tình cảm, chờ đợi trượng phu sủng tín nữ nhân không có gì khác mấy.

Cho dù là chính thất, cũng muốn cùng tiểu thiếp thậm chí là nha đầu dọn dẹp phòng ghen tuông, tranh sủng.

Hần sống lại một lần, không muốn phải sinh hoạt như thế. Mà nguyên chủ tình nguyện đâm đầu vào tường chết liền biểu lộ rõ ràng thái độ quyết liệt.

Bách Thần cảm thấy, mặc kệ là vì chính mình hay là vì tiểu thiếu gia kia tuổi còn nhỏ mà mất đi sinh mạng, hần đều không cho phép bản thân phải sống cuộc đời như vậy.

Hần đều không có phản ứng gì, Tiêu Lãm lại đột nhiên lên tiếng.

“Ngọc Yên, ngươi hôm nay nói rất nhiều.”

Ngọc Yên sắc mặt biến đổi, “Nô tỳ biết sai rồi.”

Rất cuộc an tĩnh.

Tiêu Lãm ở trong viện có hai cửa thông nhau, thời điểm đón đầu lúc trước đi qua bái đường là đi từ tiểu lâu bên cạnh, mà Tùng Trúc Uyển bên cạnh tường còn có một cánh cửa nhỏ màu đỏ.

Có hai nam nhân to lớn là thị vệ vương phủ đứng ở cạnh cửa

“Tiểu công tử.” Hai người thấy Tiêu Lãm, cúi đầu ôm quyền hành lễ.

“Mở cửa.”

“Vâng!”

Trong đó có một thị vệ từ bên hông móc ra chìa khóa, mở khóa rồi mở cửa.

Ngay sau đó hai người tách ra, cúi đầu nhường đường cho Tiêu Lãm.

Bách Thần trong lòng có chút nghi hoặc, vì sao cửa này cố ý khóa lại không nói, còn có người gác.

Đợi cho mọi người đi qua đạo môn kia hần mới biết được bên trong có việc kinh động trời.

Sau cửa thế nhưng là một khác sân!

Cái này sân rất lớn, thảm thực vật tươi tốt, hoàn cảnh càng vì vậy mà thanh u.

Cỏ cây phồn thịnh, hoa thơm chim hót, đá xanh đường mòn loanh quanh lòng vòng thông hướng nơi xa.

Cuối đường mòn thấy có một tòa tiểu phòng ốc tiểu xảo tinh xảo.

Chậm rãi đi đến, ngoại trừ phòng ốc còn có vài cọng hoa giấy, hoa nở màu đỏ tím mang đến cảm giác giàu sức sống, hoa đoàn cầm thốc; lu kim đồng trồng hoa súng xanh biếc, phía dưới lớp nuroca trong suốt là các con cá đủ màu sắc, hoạt nhìn vừa hoạt bát vừa diễm lệ.

Bên ngoài phòng còn đặc chế một ghế đu, đỏ đỏ xanh xanh khá nổi bật.

Nếu không phải thấy ngoài cửa có mấy thị vệ cao to có võ công thì Bách Thần nhất định sẽ cảm thấy nơi này chắc là nơi ở của tiểu cô nương tươi mát nào đó.

Bọn thị vệ nhìn thấy Tiêu Lãm sôi nổi hành lễ, theo sau từ cửa phòng đi ra một người quen thuộc.

Là Lý mẫu.

Trên mặt bà mang theo biểu cảm vui sướng, "Nô tỳ thỉnh an tiểu công tử và tiểu phu nhân!"

Tiêu Lãm thấy Lý mẫu, sắc mặt hơi hoãn: "Mẫu thân có thể đứng dậy đi rồi sao?"

"Không sai!" Lý mẫu nói: "Phu nhân hiện tại đang ở đại sảnh chờ các người đi kính trà, Vương gia cũng đã tới."

Tiêu Lãm: "Tốt."

Bách Thần trong lòng kinh ngạc, Vương phi cư nhiên lại ở cái sân yên lặng này, hơn nữa chiếu theo lời Lý mẫu mà phân tích, Khang Vương ngày thường cũng không được ở nơi này.

Vì cái gì mà phải tách ra ở?

Toàn gia này đều khiến người ta cảm thấy kì lạ.

"Tiểu công tử, tiểu phu nhân bên này."

Lý mẫu nói làm Bách Thần buồn suy đoán, hẳn sửa sửa y phục và tóc, cùng Tiêu Lãm cùng vào trong phòng.

Tác giả có lời muốn nói: Cảm tạ "Ăn đất chi cừu" tiểu thiên sứ mà. Lôi X3, yêu yêu đất

Học sinh đáng nhóm đọc sách vất vả lạp, phải chú ý thân thể nga ~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đế Tiễn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Tiêu Lãm được Lý mẫu đẩy ra, Bách Thần ở đằng sau cách y nửa bước, hai nha hoàn đi ở phía sau hắn.

Mới vừa vào nhà đã ngửi được cỏ từ, một mùi hoa thanh nhã đến động lòng người, trong đó còn ẩn ẩn một chút mùi thuốc, không cảm thấy khổ nị, ngược lại còn có chút dễ ngửi.

Cùng lúc đó, hắn còn cảm giác được một cỗ uy nghiêm đang chảy xuôi trong không khí, đây là thiết huyết và vinh uy do rong đuổi nhiều năm trên sa trường mới có được.

Bách Thần không cần nhìn vẫn có thể cảm nhận được vị Khang Vương này đang bất động thanh sắc mà đánh giá hắn.

"Lẫm nhi thỉnh an phụ thân, mẫu thân đại nhân." Tiêu Lãm cúi đầu hành lễ.

"Bách Thần thỉnh an Vương gia, Vương phi."

Bách Thần cũng khom mình hành lễ.

"Ngao, ngao." Vương phi mở miệng, thanh âm uyển chuyển ôn nhu, "Các con đều không cần đa lễ."

Bách Thần lúc này mới đứng dậy, tầm mắt trở về nhìn thẳng bình thường.

Viện này yên tĩnh nhưng rất độc đáo, so với đại sảnh thì bất đồng, trang trí trong nhà đều là đồ bình thường.

Gia cụ trong phòng không phải những thứ xa hoa như gỗ đỏ, gỗ đàn mà toàn là đồ làm bằng trúc. Tràn đầy sự tươi mát của gió.

Vật phẩm, trang sức cũng không xa hoa hay sang quý như vàng bạc, đồ sứ. Nơi nơi đều trưng hoa tươi thanh nhã và những bồn hoa xinh xắn, còn có

điều khắc một ít tạo hình tình xảo. Nơi này không giống chỗ ở của Vương phi, trái ngược lại có chút giống nơi ở của nữ tử thế ngoại ẩn cư.

Khang Vương phi thoải mái nửa dựa trên trường kỷ, đã đầu mùa hè vậy mà đầu gối còn đắp một tấm thảm mỏng, từ đó có thể đoán rằng thân thể bà có chút hư hàn.

Bà ăn mặc đơn giản, khuôn mặt không trang điểm, tuy có hơi tái nhợt nhưng lại khó nén được vẻ đẹp của quốc sắc thiên hương. Mặt trái xoan tình xảo, ngũ quan vô luận tách ra vẫn là một tổ hợp ở bên nhau, có thể nói rằng đây chính là đẹp tuyệt trần. Càng kỳ diệu hơn là trên người bà có hai loại khí chất xuất trần, kết hợp với nhau đó là ung dung hoa quý và đậm nhiên, không lệnh nào có thể cầm lòng người sinh hảo cảm.

Nếu ăn diện lộ liễu, thì chỉ có thể dùng câu khuynh quốc khuynh thành mới hình dung được vẻ đẹp của bà.

Khang Vương ngồi trên ghế đặt sát mép giường, không giận tự uy. Vị này là huynh đệ của hoàng đế, mảy mĩm mắt sáng, đáng vẻ đường hoàng. Tóc ông đã có chút hoa râm, trên mặt là dấu vết của năm tháng để lại, dù thế vẫn không che dấu được khí chất oai hùng bất phàm và hậu duệ của quý tộc.

Như vậy xem ra, Tiêu Lãm có bộ dáng giống Vương Phi, nhưng lại không giống lắm với khí chất của cả hai người.

Một bên dịu dàng, tiên khí bay bay, một bên khí phách, con người sắt đá, như thế nào lại sinh ra đứa con mặt than y chang núi băng?

.....

Bách Thần chú ý tới Khang Vương mặc một thân y phục quý giá, đẹp đẽ, này là thanh y măng văn phục, phi thường chính thức.

Ăn mặc như vậy nhất định là muốn đi thượng triều, nhưng thời gian hiện tại có chút kỳ quái — — nói là đã bãi triều thì tính ra vẫn còn quá sớm, nói là chưa vào cung thì lại quá trễ.

"Hôm qua ngủ ngon giấc không?"

Khang Vương cảm lấy cái lý, thổi thổi mát trà, thần thái bình tĩnh, nhìn không ra là cao hứng hay không cao hứng, câu hỏi cũng chẳng có chủ ngữ.

Tiêu Lãm: "Thưa phụ thân, hôm qua ngủ khá ngon."

Bách Thần cũng trả lời theo: "Ta ngủ rất khá, đa tạ Vương gia đã quan tâm."

Khang Vương nhìn về phía Bách Thần, trong mắt mang theo một tia tìm tòi nghiên cứu, ngay sau đó nói:

"Người và phụ thân người tính tình trái ngược, không giống nhau, người cẩn thận cứng nhắc."

Ngụ ý, Bình Tây Hầu bát diện linh lung, trường tị thiện vũ.

Cái này cũng không phải đánh giá gì tốt, Bách Thần lại không cách nào phản bác.

Đừng nhìn Bình Tây Hầu ở Hầu phủ giống các đại gia trưởng khác hay lộng quyền bá đạo, nhưng ở trong quan trường lại hoàn toàn thay đổi bộ dáng đối phó, gã có chút thông minh, lại rất là lấu cá, đứng ở vị trí này cũng không dễ dàng, vì thế cỗ cỗ lực nào có chỗ tốt gã đều muốn bám dính vào.

Hôn sự này cũng là do chính gã cầu tới cửa Vương phủ, còn chỉ đích danh muốn Tiêu Lãm làm rể hiền của gã. Không nghĩ tới sắp đến đầu lại đi hoa tiếp mộc (*) chơi Vương phủ một phen.

(*)Di hoa tiếp mộc: Dời hoa ghép cây, chỉ việc làm xảo trá, đổi trắng thay đen.

Khó trách Khang Vương lại khó chịu, việc này quá bình thường.

Nhưng theo quyền thế và tính cách của Khang Vương lại đáp ứng cái "Hiệp ước không bình đẳng" này, giờ thì chỉ ở trước mặt hấn châm chọc Bình Tây Hầu một chút, nghĩ như thế nào đều cảm thấy bên trong có chút đại hữu văn chương.

"Thưa Vương gia, giữa cha và con trai tính cách nhất định sẽ có điều khác biệt."

Bách Thần một câu nhiều ý, không nhiều lời.

Khang Vương uống ngụm trà, đang chuẩn bị nói cái gì đó, liền nghe thấy Vương phi nhẹ nhàng a một tiếng, mảy mĩu lại.

"Ái phi, làm sao vậy?"

Khang Vương phản ứng nhanh chóng, nhanh buông chén trà, lập tức đứng dậy ngồi vào mép giường của Vương phi, thần sắc lo lắng mà xoa xoa tay bà, lại dùng mu bàn tay đo nhiệt độ trên trán bà, "Có phải nơi nào cảm thấy không thoải mái?"

"Chỉ là bà vai đột nhiên có chút đau."

Vương phi ôn tồn, lời nói nhỏ nhẹ, "Không có việc gì đâu."

“Bà vai đau như thế nào lại không có việc gì?”

Khang Vương nâng Vương phi dậy, "Đề ta xoa bóp cho ái phi."

Dứt lời liền ngửa quen đường cũ mà bắt đầu xoa bóp bà vai cho Vương phi, thủ pháp thành thạo, động tác mềm nhẹ.

"Ái phi, đã thoải mái hơn chút nào chưa?" Ngừ khí sùng nịch lại lấy lòng.

Vương phi tươi cười, "Cảm tạ Vương gia."

“Cảm tạ cái gì chứ.”

Khang Vương thấy thiếu nữ Vương phi tươi cười, không khỏi cả lòng đều ấm lên, “Đây là việc người chồng nên làm."

Bách Thần nhìn rồi lại nhìn, khỏe miệng vẫn là phi thường tiểu nhân run rẩy vài cái.

Hắn đang thấy cái gì? Vương gia nửa đời bá đạo rong ruổi sa trường một giây sau liền biến thành sùng thê cuồng ma?

Người này đột nhiên thay đổi quá nhanh khiến hắn không kịp phòng ngừa, không hề phòng bị nên cứ như vậy thấy được một đại hình ngược cầu ngay trước mắt.

Hắn nhìn không được dùng dư quang khỏe mắt liếc mắt ngắm Tiêu Lãm ngồi trên xe lăn ở bên cạnh, y thần sắc như thường, tựa hồ đối với tình cảnh này sớm đã thấy quá bình thường.

Không chỉ mình y, hạ nhân, tùy tùng ở đây, ngay cả Băng Nhi cùng hắn gà vào, tất cả đều có biểu tình thực bình tĩnh.

Bách Thần:.....

Nhớ rõ hồi trước hắn ở Hầu phủ tay chân chết lặng cái gì cũng không làm được, liền cùng Băng Nhi nói chuyện phiếm. Mong từ miệng nàng tìm tòi được một số tin tức, mà Băng Nhi lại nói với hắn quá nhiều. Nói vị Vương gia quyền cao chức trọng này là nam nhi si tình, đối với Vương phi rất là ân ái, chỉ yêu mình bà. Ông vốn không muốn nạp thiếp, nhưng vì Vương phi mãnh liệt yêu cầu nên mới nạp qua một người. Sau đó, thiếp thất kia qua đời, Vương gia tuyên bố không bao giờ nạp thiếp nữa.

Hắn không tin tưởng cho lắm, nam nhân nhà quyền quý trong xã hội phong kiến không ai phải ôm trái ảp tam thê tứ thiếp chứ? Nhưng hiện tại, hắn có chút tin rồi.

Bách Thần giương mắt, vừa lúc tương ngộ ánh mắt của Vương phi.

Đối phương nhìn hắn hơi chớp chớp mắt, lộ ra tươi cười có chút nghịch ngợm nhưng lại thiện ý.

Hắn hiểu rồi, mới vừa rồi Vương phi là giả bộ thân thể không thoải mái để giải vây cho hắn.

Bách Thần hỏi cho bà một nụ cười.

Hắn có chút rõ vì sao Khang Vương chỉ chung tình với một mình Vương phi thôi.

“Vương gia, hiện tại không còn đau.”

Vương phi vỗ vỗ cánh tay Khang Vương, “Vất vả cho ngài rồi Vương gia."

Dứt lời nói với Lý mẫu: "Chuẩn bị trà đi, ta gấp không chờ nổi, muốn uống trà con dâu."

“Vâng, phu nhân.”

Lý mẫu phân phó nha hoàn đứng bên cạnh, "Noãn Xuân, châm trà."

Nha hoàn tên là Noãn Xuân vâng một tiếng sau đó đi vào trong, một lát sau mang ra cái khay, bên trên là hai chén trà làm bằng ly sứ men xanh.

Cô bưng khay trà, Lý mẫu đem chén trà đưa đến tay hai vị tân nhân. Khang Vương cũng đã trở lại ngồi trên cái ghế lúc trước.

Bách Thần và Tiêu Lãm kính trà cho Vương gia, Vương phi, lại nhận từ song thân bao lì xì, xem như đã xong nghi thức nhỏ này.

Vốn dĩ dựa theo quy củ, bà bà còn phải dạy cho con dâu một số quy củ, nhưng Vương phi hiển nhiên không có quyết định này.

Bà vẫy tay với Bách Thần, Bách Thần tiến lên.

"Vương phi."

Bách Thần sợ bà đuổi đầu quá mệt mỏi, nửa ngồi xỏm xuống cùng bà nói chuyện.

"Như thế nào còn gọi là Vương phi, giống Lã Nhi kêu ta là mẫu thân đi."

Vương phi cười cười, tháo vòng tay ra, "Hôn sự này hấp tấp, ta lại chưa cho người chuẩn bị lễ vật gì. Con nhận lấy cái vòng tay này nha."

Tiêu Lãm đột nhiên nói, "Cái vòng tay này là bà ngoại cho người."

"Bà ngoại con, lão nhân gia cho ta, ta truyền cho con dâu của con ta không được sao."

Tiêu Lãm.....

Bách Thần biết Tiêu Lãm không vui, hấn cũng không vui.

“Mẫu thân.”

Bách Thần nghĩ nghĩ vẫn là thay đổi xưng hô, hấn không muốn phạt ý bà, “Tâm ý người con nhận, nhưng mà mong người thu lại ý muốn này, con không thể nhận được."

Vương phi vốn chỉ cảm thấy trận hôn sự này thật sự ủy khuất cho thiếu gia Hầu phủ, đưa lễ vật để biểu đạt một chút ý yêu quý mà thôi. Không nghĩ tới con dâu mới như thế lại rất hiểu chuyện, bà ngược lại càng muốn đeo vòng tay cho hấn.

“Con không lấy lễ vật, muốn cãi nường sao.”

Khang Vương cũng nói: “Vương phi cho người người mau nhận lấy.”

Tiêu Lãm.....

Bách Thần thấy Vương phi tâm tính còn có chút giống tiểu hài tử, liền nói:

“Mẫu thân, đây là bà ngoại cho người, con thật không thể nhận. Nếu người muốn cho con lễ vật, con có thể hay không tự mình chọn một.”

Tiêu Lãm vừa nghe lời này mảy lập tức nhả lại, sắc mặt Khang Vương cũng không được tốt.

Chỉ có Ngọc Yên vùng trộm vui, vừa từ Hầu phủ tới cư nhiên dám đòi lễ vật, cho rằng chính mình là ai? Sợ là càng muốn đồ tinh quý nha? À chờ xem con vợ lễ Hầu phủ này ăn mặt.

Vương phi ngược lại không bực:

“Vậy con nghĩ xem con muốn cái gì?”

Bách Thần đứng dậy đối Vương phi hành lễ, tay hướng tới trường kỷ cách bên cạnh một lóng tay:

"Con muốn cái này, mẫu thân có thể hay không đưa cho con."

Ngón tay hấn hướng về cái bàn nhỏ, trên bàn đặt một bồn cảnh, bên trong là lá cây màu xanh xen lẫn hồng mộc cao đứng thẳng, mộc tàng tàng giống như lông chim, hình thái phiêu dật rồi lại tựa như trúc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Vương phi thấy là kiện bồn cảnh kia, không giấu được lộ ra biểu cảm nghi hoặc, "Con muốn cái này?"

Mọi người cũng không nghĩ tới hấn thế nhưng lại muốn chính là cái này, Ngọc Yên cảm thấy kỳ lạ, à xem bồn cảnh đó như vật chết. Lớn lên không kiêu diễm thì không nói đến đi, còn phải chăm sóc tốn tâm tư tu bổ, mỗi lần tiểu thiếu gia tu bổ đôi bồn hoa kia ả đều cảm thấy hao phí tâm lực.

Tiêu Lãm rút cuộc nhìn thoáng qua Bách Thần, nhướn mày, lại đạm nhiên mà thu hồi ánh mắt.

Bách Thần cúi đầu nói: "Đúng vậy ạ. Mẫu thân có thể tặng lại bồn hoa tinh xảo mà người yêu thích này lại cho con được không."

"Nếu con thích thì cứ lấy đi."

Vương phi cười đến mi mắt cong cong, nhìn ra được tâm tình không tòi, "Chỉ là cái này không đáng tiền, ta cũng không biết nó tên gọi là gì, này do Noãn Xuân đem về, ta thấy nó đẹp lại không mất ý vị liền để lại."

"Con đã tạ mẫu thân." Bách Thần nói, "Con sẽ chăm sóc cho nó thật tốt."

"Người vì sao lại muốn bỏn cảnh này mà lại không muốn vòng ngọc của ái phi?"

Khang Vương đột nhiên hỏi, trong ánh mắt rõ ràng mang theo tìm tòi, nghiên cứu và nghi vấn.

"Thưa Vương gia."

Bách Thần ôm quyền hành lễ sau đó không chút hoang mang nói, "Cái vòng ngọc kia là do bà ngoại để lại, ý nghĩa trọng đại nên con không thể nhận, đây là điều thứ nhất; điều thứ hai, con là nam tử, căn bản là không thể nào đeo loại trang sức vòng ngọc này được, vẫn là đeo ở trên tay mẫu thân là đẹp nhất; thứ ba, tuy bồn hoa không có hoa tươi nhưng mỹ điểm, lại đại khí trầm ổn, sinh trưởng tươi tốt, mỗi ngày nhìn ngắm, chăm sóc sẽ rất thú vị."

Khang Vương không nói gì, hơi gật đầu. Ban đầu có chút biểu tình bất mãn nhưng giờ cũng hòa hoãn rất nhiều.

"Nói rất đúng." Vương phi đeo lại vòng ngọc vào cổ tay, trên mặt tươi cười càng tăng lên, "Không ngờ nha, Thần nhi tuổi còn nhỏ như vậy mà hiểu chuyện biết lễ nghĩa, thật là hiếm có. Lúc Lẫm nhi nhà chúng ta mười bảy tuổi vẫn như con nít mà lẩn lộn khắp nơi."

Tiêu Lẫm: "Mẫu thân....."

Khó mà nhìn thấy được khối băng Tiêu Lẫm có chút biểu cảm vỡ vụn như vậy nha, cần ghi nhớ kĩ mới được.

"Được rồi, được rồi, ta không bóc để con nữa."

Vương phi che miệng cười, ngay sau đó lại hơi thả liễm thần sắc, ôn nhu nói:

"Nếu đã thành thân rồi, phải chung sống với nhau cho tốt, hiểu chưa?"

Thanh âm tuy nhu nhưng vẫn có lực. Ánh mắt Vương phi nhìn về phía Tiêu Lẫm, hiểu con không ai bằng mẹ, điều này hiển nhiên, vì vậy bà biết con mình không thích vị "Phu nhân" này.

Tiêu Lẫm thực cung kính: "Vâng, mẫu thân."

Móng tay Ngọc Yên hung hăng tự bấm vào lòng tay mình, ban đầu còn tưởng rằng Bách Thần sẽ bị xấu mặt, lại không ngờ tới Vương phi lại có thêm hảo cảm với hắn.

Sao con của vợ lẽ Hầu phủ lại không giống với những lời đồn ở trên phố?

.....

Thời gian còn sớm, thân thể Vương phi cũng đã khá hơn chút, vì vậy Vương gia, Tiêu Lẫm và Bách Thần cùng ngồi ở đại sảnh tâm sự với Vương phi để giải tỏa nỗi buồn cho bà.

Vương phi vẫn không thể uống trà, chỉ có thể ăn canh thuốc và uống nước lã.

Khang Vương tay trái bưng chung thuốc, tay phải một muỗng lại một muỗng mà uy thuốc cho Vương phi.

Trong mắt ông tản ra tình yêu ám áp, đích thực không giống làm bộ.

"Đã nói là thiếp có thể tự uống mà."

Gương mặt Vương phi có chút đỏ lên, oán trách nói:

"Làm vậy trước mặt con nhỏ, có chút hơi ngại."

Khang Vương không thêm quan tâm:

"Bình thường ta đều không phải là mỗi ngày tới đây uy thuốc cho nàng sao, chút này thì đáng là gì."

Vương phi cong môi cười, uống thuốc được Vương gia uy đến bên miệng.

Bách Thần nâng chung trà lên, này là không thêm để ý tới ai mà cùng nhau thân mật..... Hắn quyết định uống trà.

Tiêu Lẫm chẳng lẽ là ăn củ lương mà lớn lên sao? Thấy cha mẹ ân ái như thế sao lại dường ra tính tình cao lãnh như vậy?

"Tinh thần ta hôm nay rất tốt, vì thế buổi tối cùng nhau dùng cơm nha."

Vương phi uống xong thuốc, lại nhận khăn mặt từ Lý mẫu mà lau miệng, cười nói, "Là mấy người chúng ta và có thêm một nha đầu."

Bách Thần biết Khang Vương chỉ có ba người con, đều là do chính thất Khang Vương phi sinh.

Nha đầu là muội muội Tiêu Lãm, nghe nói tính tình có chút quái, cũng mới mười lăm mười sáu tuổi. Y còn có một đại ca tên Tiêu Xuyên, so với y lớn hơn ba tuổi, năm nay đã hai mươi ba. Chẳng lẽ đại ca y không ở trong Vương phủ?

Như là hiểu rõ nghi hoặc của Bách Thần, Vương phi nói tiếp: "Xuyên nhi khi nào mới trở về?"

Khang Vương nói:

"Vốn là mấy hôm nay nó đi đến kinh thành, nhưng mới vừa rồi nhờ người mang tin trở về, nói rằng Liễu đại nhân mời nó ra ngoài thành ở biệt trang một đêm để tâm sự."

Vương phi cười khúc khích, "Đứa nhỏ này, còn chưa thành thân liền chờ không kịp muốn đi gặp người trong lòng?"

Khang Vương hừ lạnh, "Ra ngoài làm việc một tháng, khi trở về trước tiên không đi bái kiến cha mẹ, lại chạy đi lấy lòng nhạc phụ tương lai, thật không ra hệ thống gì."

"Chàng nha." Vương phi vỗ vỗ tay ông, "Khẳng định nó biết tinh thần thiếp hôm nay tốt hơn rất nhiều cho nên mới yên lòng mà đi."

"Cứ cho là như thế đi, trước khi thành thân mà tự mình đi gặp đối phương cũng chẳng hợp với quy củ."

Vương phi cười nói: "May mà Liễu công tử là nam tử, như vậy cũng không cần chịu quá nhiều quy củ."

"Phụ thân."

Tiêu Lãm đột nhiên chen vào nói, "Hôm nay là ngày thượng triều, phụ thân mặc triều phục sao lại chưa đi vào cung?"

Khang Vương gạt đầu, xoa xoa huyệt thái dương, "Hoàng thượng hủy bỏ buổi lâm triều hôm nay."

Tiêu Lãm có chút kinh ngạc, "Lại hủy bỏ?"

"Ừ."

Khang Vương thần thái có chút mệt mỏi, lại hình như có chút bất đắc dĩ, "Đây là lần hủy bỏ thứ hai trong tháng này."

Vương phi hỏi: "Chẳng lẽ Hoàng thượng long thể bất an?"

Khang Vương: "Hôm qua còn chiêu một đám ca kỹ vào cung."

Vương phi biểu tình vì trệ, không nói chuyện nữa.

Bách Thần minh bạch, đại khái là một vị hoàng đế trầm mê tửu sắc không lo chính sự.

Quốc quân đương kim hoàng đế Đức Huệ Đế là triều đại đời thứ hai. Cha gã là Sùng Nguyên Đế là người tân triều khai quốc, có văn có võ, hùng tài đại lược. Dẫn dắt một đám người tài ba phiên tiền triều bại, lại khai cương thác thổ chinh phục bộ lạc man di tây bộ. Làm cho lãnh thổ Hạ Quốc mở rộng tiến thêm một bước.

Khang Vương là ca ca Đức Huệ Đế, ông từ nhỏ đã yêu thích tập võ, khát vọng chinh chiến sa trường, vô tâm tranh quyền. Khang Vương đánh giặc hành quân rất có phong thái của Sùng Nguyên Đế, còn về văn tài trị quốc thì không bằng phụ thân.

Cũng là dưới sự trợ giúp của ông, Đức Huệ Đế mới có thể thuận lợi bước lên ngôi vị hoàng đế.

Chính do một tay mình đẩy đệ đệ lên, hiện tại lại không kiêng nể gì bại lão cha lưu lại công tích, Khang Vương giờ phút này tâm tình nhất định vô pháp nói nên lời.

Không khí có chút ngưng trọng, Vương phi đứng lúc dờ đi đề tài, "Thần nhi, hai ngày sau là ngày con hồi môn, mẫu thân thân thể không tốt, con có yêu cầu gì thì bảo Lý mẫu chuẩn bị cho chu đáo."

Tiêu Lãm mày nhăn lại, đang muốn nói chuyện, không ngờ Bách Thần đã mở miệng trước.

"Mẫu thân, thân thể người mang bệnh nhẹ, tiểu công tử hành động cũng không tiện, không thể lẫn lộn quá mức, việc hồi môn này xem như bỏ qua đi." Bách Thần nói, "Con tin tưởng phụ thân, mẫu thân cũng có thể hiểu được."

Hồi môn? Vô luận là hấn hay là Tiêu Lãm đều ngàn vạn lần không muốn, hai người đều không muốn, chỉ bằng thuận nước giong thuyền.

Vương phi có chút cảm động với sẵn sóc của Bách Thần, lại cảm thấy như vậy đối với Hầu phủ là không tôn trọng. "Nhưng việc này sợ là không ổn?"

Bách Thần nói: "Thân thể người mang bệnh nhẹ, đúng là cần chiếu cố, không có gì là không ổn cả."

Tiêu Lãm thả lỏng đôi mày nhăn lại này giờ.

"Ái phi, Thần nhi suy xét rất chu đáo, nó có hiếu, lại yêu quý phu quân, rất đáng khen." Khang Vương nói, "Cứ làm như vậy đi, ta sai người đưa chút lễ vật đưa qua Hầu phủ biểu thị tâm ý."

Bách Thần nói đúng lòng ông, ông vốn là khó chịu với việc hôn nhân này, nếu Bách Thần tự mình chủ động đưa ra ý không trở về nhà, ông thấy vậy càng vui mừng.

Cũng bởi vì điều này, ông hơi nhìn Bách Thần với ánh mắt mới, người này tuy xuất thân từ con vợ lẽ, cũng không biết học thức như thế nào, ít nhất xem xét thời thế, cẩn thận điều thấp.

Bách Thần lễ phép nói: "Vây phiền toái cho Vương gia ngài rồi."

Hồi môn là nghi thức rất quan trọng, Bình Tây Hầu sĩ diện như thế, chắc chắn giận tím mặt. Hấn biết rõ, lần này hấn làm điều này để chủ động cắt đứt tình thân với Hầu phủ.

Từ đây về sau, hấn và Bình Tây Hầu phủ không còn quan hệ.

Tác giả có lời muốn nói: Cảm tạ “Âm áp Như Ý” tiểu thiên sứ dinh dưỡng dịch ~~~ sao ~~~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Vương phi bệnh lâu thể hư, lại nói không ít, không bao lâu mặt lộ vẻ mệt mỏi.

Khang Vương đau lòng cho lão bà, phân phó hai người Bách Thần đứng giờ tới dùng bữa tối, xong xuôi liền không kiên nhẫn phát tay đuổi người.

Vương phi cười ôn nhu:

"Vương gia, chàng cũng về đi."

Khang Vương:.....

Tuy rằng không biết vì cái gì mà Vương phi và Vương gia ân ái như thế mà còn muốn tách ra ở, nhưng nhìn vẻ mặt đáng thương biểu tình hề hề của Vương gia uy vũ bất phạm bá khí trắc lậu, Bách Thần có chút muốn cười.

Khang Vương thập phần muốn lưu lại, ánh mắt chần chờ, bước chân chần chờ.

"Phụ thân." Tiêu Lãm nhắc nhở, "Nếu đợi lát nữa mẫu thân tức giận...."

Khang Vương sắc mặt khẽ biến, ho khan một tiếng, "Ta đi thư phòng xử lý một chút công sự, ái phi, buổi chiều gặp lại."

Ôn nhu, sẵn sóc như Vương phi cư nhiên sẽ tức giận? Xem biểu cảm Khang Vương, khi Vương phi tức giận hậu quả thật sự nghiêm trọng? Khó có thể tưởng tượng.

Vương phi mỉm cười, “Đi nhanh đi.”

.....

Băng Nhi ôm bồn hoa Vương phi cho Bách Thần, một hàng bốn người về tới sân Tiêu Lãm.

Đi đến cửa Tùng Trúc Uyển, Tiêu Lãm bảo Ngọc Yên dừng lại.

“Giữa trưa phòng bếp sẽ đưa cơm và đồ ăn đến Phong Vũ Lâu, giờ Thân canh ba hội họp tại đây.”

Lời ít mà ý nhiều, tuyệt đối không nói dư hơn một chữ.

Bách Thần trả lời càng ngắn gọn: “Được.”

Đối thoại đơn giản xong, một bên đi về Tùng Trúc Uyển, một bên về Phong Vũ Lâu.

Vòng qua rừng trúc và núi giả, rời xa Tùng Trúc Uyển, Bách Thần cảm thấy cả người đều nhẹ nhàng hơn nhiều.

Rốt cuộc tạm thời không cần ứng phó đủ loại Vương phủ, một lát yên lặng đối với hắn đều phi thương đáng quý.

“Tiểu thiếu gia.....”

Lá cây trong bồn hoa xõa tung che sạch cả khuôn mặt Băng Nhi, nàng dừng một chút lại hỏi:

"Có phải hay không Tiêu công tử về sau đều không về lâu a?"

Bách Thần: “Đúng vậy.”

"Đúng vậy" từ thái bảo thủ, tuyệt đối.

"Sao ngài một chút cũng không vội?"

Quan niệm của nàng, trước khi thành thân không tính nguyện nhưng một khi đã gả chồng liền phải là "Lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó", thu hồi tâm tư, an tâm cùng phu quân sinh hoạt.

Hiện tại rõ ràng cô gia không thích tiểu thiếu gia, càng không muốn cùng hắn ở cùng nhau, như vậy tiểu thiếu gia còn không phải là thú sống quá sao? Vì sao nhìn tiểu thiếu gia còn rất vui vẻ? Nàng không hiểu.

Bách Thần biết nàng nghi ngờ, trực tiếp nói cho nàng:

"Bởi vì ta cũng không muốn cùng y ở cùng nhau."

Băng Nhi vẻ mặt không thể tưởng tượng:

“Vi cái gì?”

“Bởi vì ta không thích y, y cũng không thích ta, chúng ta đều không thích ở cùng nhau, vừa đúng.”

Băng Nhi hoàn toàn ngốc, đầu óc nàng vô pháp đem quan hệ nhân quả lên.

“Đừng suy nghĩ miên man.”

Bách Thần gõ đầu Băng Nhi, thay đổi đề tài, “Băng Nhi, đem bồn hoa đặt ở phía dưới lầu đi."

Mới vừa rời ra khỏi cửa còn sốt ruột, cũng chưa cẩn thận đánh giá nửa cái tiểu viện nơi hắn sẽ ở này.

Đồng dạng là ngôi lớn gạch xanh, tiểu xảo rất nhiều chỗ đẹp.

Sân rộng mở, rất nhiều loại hoa cỏ, rải rác khắp nơi. Bàn đá, ghế đá đặt dưới dàn nho, chiếu xuống bóng râm nhìn có vẻ rất thoải mái, mát mẻ; hương thơm lâu lâu nhìn bên ngoài vách tường đều là chuee mần xanh mượt của dây thường xuân và màu phấn hồng của hoa Khiên Ngưu, làm cho người ta tự nhiên có cảm giác u tĩnh. Dưới thang lầu có lu nhỏ tạc từ cẩm thạch trắng, bên trong trồng hoa súng và nuôi cá vàng.

Bên cạnh lu nhỏ là mấy bồn Nguyệt Quý màu phấn nộn, đầu mùa hạ vừa lúc thời gian nở hoa.

“Tiểu thiếu gia, đặt bồn hoa bên cạnh Nguyệt Quý sao?" Băng Nhi xoay người hỏi.

"Ừ, đặt ở đó đi."

Băng Nhi nghiêng đầu, “Vi sao không đặt ở trong phòng? Đây chính là lễ vật Vương phi tặng cho ngài mà.”

"Người đứng là nha đầu, hỏi quá nhiều."

Bách Thần đi đến chỗ ghế đá ngồi xuống, nhàn nhã nói:

"Trong nhà nhiều năm không thấy được ánh mặt trời, đặt trong đó thực vật mọc không tốt, còn có thể chết héo. Dưới thang lầu là vị trí có thể thấy được ánh mặt trời, lại còn có bóng, chỉ cần mỗi ngày tưới cho nó một chút nước là được."

“Thì ra là thế.”

Về mặt Băng Nhi bưng tỉnh đại ngộ, cảm thán nói:

“Tiểu thiếu gia ngài thực sự có học thức.”

Bách Thần:.....

Băng Nhi đối với chủ nhân là hần có lự kính, cũng có chút tốt.

“Xong.”

Băng Nhi vỗ vỗ tay, quay đầu nhìn Bách Thần, “Tiểu thiếu gia, cái này thật là đẹp mắt.”

Bồn hoa có lá xanh xen lẫn hồng đơn điệu đặt bên cạnh Nguyệt Quý kiều điểm ướt át, cũng không có thua kém chút nào, ở cạnh Nguyệt Quý làm nổi bật cho nhau, có khác phong tình.

“Lại đây ngồi.” Bách Thần vẫy tay với Băng Nhi.

Băng Nhi đi tới, lại không chịu ngồi xuống, phi thường bướng bỉnh.

“Hiện tại cũng không ngại ngoài, ngồi xuống nghỉ ngơi một lát đã.”

Buổi sáng ánh mặt trời cũng không mãnh liệt, lại cách một tầng dây nho màu xanh, gió thổi qua phi thường mát mẻ.

Băng Nhi lắc đầu: “Nô tỳ là hạ nhân, không thể ngồi bên cạnh chủ tử.”

..... Bách Thần vô pháp, đành phải nói: “Ta mệnh lệnh cho ngươi ngồi xuống.”

Băng Nhi lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống.

“Mấy ngày nay vất vả cho ngươi.”

Bách Thần nói, “Chúng ta hiện tại đã rời Hầu phủ, đại nương cũng không thể trách phạt ngươi, về sau khi chỉ có ta và ngươi thì không cần phân biệt chủ tớ.”

Băng Nhi ngơ ngác nhìn hần, tựa hồ là không hiểu lời của hần.

Sau một lúc lâu, nàng hỏi: “Sao lại không cần phân biệt?”

Bách Thần cười nói:

"Ta vẫn đem ngươi đối đãi như muối muối, về sau ngươi cứ xem ta là đại ca đi."

"Nhưng ta chỉ là hạ nhân."

Băng Nhi lại lắc đầu, "Không xứng làm muối muối của ngài."

“Ta nói xứng liền xứng.”

Bách Thần biết hiện tại giải thích quá nhiều cho nàng, nàng cũng sẽ không hiểu rõ, “Trong lòng ta ngươi chính là muối muối ta.”

Băng Nhi đời này cảm thấy điều may mắn nhất của mình chính là làm nha hoàn cho tiểu thiếu gia. Nàng từ khi bảy tuổi đã bị cha ruột bán cho Hầu phủ rồi bắt đầu hầu hạ tiểu thiếu gia, tiểu thiếu gia đối xử với nàng rất tốt, cũng không đánh không chửi nàng, hiện tại so với trước kia lại càng tốt hơn.

Kỳ thật nàng từng vô số lần trộm tưởng, nếu thiếu gia thật sự là ca ca nàng thì tốt biết bao. Hôm nay thật không ngờ tiểu thiếu gia nói xem nàng như muối muối, nàng lập tức òa khóc.

“Tiểu thiếu gia, ngài thật tốt quá.”

“Đừng khóc.” Bách Thần nói, “Đi đun chút trà cho ta đi.”

Băng Nhi dùng tay áo nhanh chóng lau khô nước mắt, chạy chậm đi châm trà.

Bách Thần nhìn thấy nữ hài tử khóc thì không hề có biện pháp, chỉ có thể kêu Băng Nhi làm chút việc để phân tán lực chú ý của nàng.

Không bao lâu, Băng Nhi bưng nước trà tới, hai người uống trà lại hàn huyên một chút không nhắc tới đề tài kia nữa, Bách Thần chuẩn bị đi thăm dò bên trong tiểu lâu một chút.

Rốt cuộc thì hắn vẫn còn phải ở nơi này một trận rất lâu mà.

“Lên lầu đi.”

Dưới lầu là thư phòng- địa bàn của Tiêu Lãm, hắn tự giác tránh xa.

Băng Nhi nói: "Hồi sáng ngài thức sớm, hiện tại lại cách giờ cơm trưa còn lâu, ngài có thể ngủ một lát."

Bách Thần gật gù đầu, thời điểm đứng dậy dư quang khóe mắt quét tới hướng cửa viện.

Ngoài viện là cây đa lớn, cành lá tốt tươi, nhánh cây kia mới vừa rung với biên độ rất nhỏ gần như là không có.

Tác giả có lời muốn nói: Cảm tạ “BBB” “Ám áp Như Ý” hai vị tiểu thiên sứ tưới dịch ~ ~ ~ sao ~ ~ ~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Bách Thần mau thu hồi ánh mắt, cùng Băng Nhi một đường hướng lên lầu.

Lầu hai chỉ có một gian phòng cho chủ nhân và phòng cho nha hoàn ở ngoài hành lang, tinh mỹ có thừa, đại khí không đủ. Như thế khẳng định tiểu nhân chuẩn bị nơi này không phải cấp cho "chính thể" của Tiêu Lãm mà là xem hắn như tiểu thiếp hoặc là nha đầu thông phòng sau này được thăng cấp làm thiếp để ở.

Cân nhắc một lát, hắn có chút rõ nguyên nhân tại sao Ngọc Yên lại làm trò gì đó mờ ám. Ước chừng ả từ nhỏ là nha đầu thông phòng với thân phận dự bị cho Tiêu Lãm mà tồn tại. Vương phủ từ trên xuống dưới đều cam chịu sự thật này. Nhưng từ hình thức, biểu tình tới động tác của hai người bọn họ thì có thể đoán rằng cô nương Ngọc Yên này cách mạng chưa thành công.

Nghe Băng Nhi nói, thời điểm Tiêu Lãm ngã ngựa rồi nhập huyện nhai cũng đã đầy mười chín. Mười chín tuổi, tuổi tác này đối với cô nhân cũng không tính là còn nhỏ, nếu làm việc kia mau thì giờ cũng có thể có con nhỏ đi mua nước tương được rồi. Vậy mà y đã mười chín tuổi lại chưa thu Ngọc Yên đối với y nhất vắng tình thâm vào trong túi?

Nghĩ đến mặt than băng sơn cảm dục kia, Bách Thân chặn lại cái suy đoán lớn mật đó.

Ngay sau đó hắn lại tự trách mình đòi trước phá án nhiều nên bệnh cũ lại tái phát, lắc đầu, không hề bắt quái về cái người nửa người dưới nhân sự.

Bách Thần đi vào phòng, nơi này một mảnh hồng còn chưa dọn dẹp, vẫn giữ không khí tân hôn vui mừng.

Vốn định cho Băng Nhi tháo hết mấy cái bó trí cho hôn lễ, nghỉ lại thôi, đại trượng phu có được dân được, lại nhẫn nhịn thêm hai ngày.

Đang chuẩn bị thay y phục màu đỏ thắm thành thường phục, lại nghe Băng Nhi nói:

"Tiểu thiếu gia, tủ quần áo đã chuẩn bị rất nhiều y phục mới."

Bách Thần đi qua, Băng Nhi chỉ cho hắn xem, "Tiểu thiếu gia người xem, đều là xiêm y thật xinh đẹp. Mặt lụa đều là tơ lụa thượng đẳng từ "Cẩm thái trang"- trang tơ lụa tốt nhất kinh thành, Hầu gia và đại phu nhân có vài bộ xiêm y đều do nơi đó làm"

Ở Hầu phủ thì chỉ có hai vợ chồng Bình Tây Hầu mới có thể mặc tốt như vậy, ở Khang Vương phủ tân nhân tùy tiện cũng có thể mặc, của cải mạnh yếu vừa nhìn liền biết.

Bách Triển Nguyên là Bình Tây Hầu đời thứ hai, cha gã là lão Bình tây Hầu kiêu dũng thiện chiến, là nguyên lão lúc khai quốc lập hạ vài chiến công hiển hách, vì thế được Sùng Nguyên Đế sắc phong Hầu tước.

Bách Triển Nguyên thì không có bản lĩnh như cha gã, gã chỉ là kẻ tọc tước vị ở kinh thành mà thôi. Nói cách khác, gã hiện tại không có chức quan, cũng chẳng có quyền, chỉ có công huân và thân phận quý tộc. So với Khang Vương quyền cao chức trọng, tay cầm trọng binh thì hoàn toàn không cùng một cấp.

Bình Tây Hầu này có chút thông minh nhưng không có chí lớn. Bách Thần muốn tập tước đại ca văn thái võ lược đều phi thường giống nhau, chặt đứt quan hệ với bọn họ chưa chắc là không có lợi.

"Tiểu thiếu gia, có cần thử y phục mới không a?"

Băng Nhi hỏi, "Nếu mặc không vừa ta sẽ đi sửa lại."

"Không cần thử."

Người Khang Vương phủ làm việc rất thỏa đáng, vì vậy kích cỡ sẽ không tính sai. Bách Thần nhìn qua tủ quần áo có năm sáu bộ y phục, phân phó cho Băng Nhi, "Đem ngăn tủ đóng lại đi."

Dù cho kích cỡ có đúng đi chăng nữa hần cũng không mặc những bộ y phục này. Hần thích mặc mặc nên y phục đều có hình thức đơn giản, còn trong ngăn tủ này đều là y phục xa hoa có hoa văn phiền phức, thậm chí còn có hai bộ y phục màu trắng nạm trân châu đá quý, chói sa.

Hần ở trong lòng lắc đầu, quyết định tiếp tục mặc y phục của mình.

Băng Nhi nghe lời mà đem cửa tủ quần áo đóng lại.

"Người vội thì đi đi."

Bách Thần biết còn nhiều việc đang chờ Băng Nhi, "Tối giờ ăn trưa thì kêu ta, ta nghỉ ngơi một lát."

"Vậy tối giờ cơm trưa Băng Nhi sẽ đến kêu ngài, ngài nghỉ ngơi tốt ạ."

Băng Nhi sợ chậm trễ Bách Thần nghỉ ngơi, nói xong liền mau chóng đi ra khỏi phòng.

.....

Bách Thần đẩy cửa sổ ra, lúc này mới phát hiện bên ngoài thế nhưng có một ban công nhỏ, chỉ là đường đi ra ban công bị một cái bình hoa đặt ở trên giá chặn lại, không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện.

Hần thích nơi rộng thoáng nên liền đem cái giá dời đi, mở cửa, đi ra ban công.

Ban công bày biện rất nhiều Nguyệt Quý đủ loại màu sắc, Huyền Lệ nhiều màu.

Bách Thần dùng ngón tay quét nhẹ lên lan can, thấy có một tầng bụi mỏng.

Nguyệt Quý sinh trưởng tốt như vậy thì ngày thường hẳn là có người chăm sóc, lan can cũng không quá dơ, ít nhất là hai, ba ngày trước nơi này đã có người dọn dẹp qua.

Vì sao lại đột nhiên dùng giá gỗ chặn lại, chẳng lẽ có liên quan đến hôn lễ hấp tấp này?

Đôi tay hần chống lên lan can, nhìn về nơi xa xa. Thị giác mặc dù có chút giới hạn nhưng vẫn nhìn thấy viện phòng Vương phủ đan xen, xa hoa khí phái.

Một trận gió thổi qua, bầu trời trong xanh đột nhiên tối sầm. Bách Thần ngẩng đầu, thấy một mảnh mây đen thổi qua che khuất mặt trời.

Sơn vũ dục lai phong mẫn lâu (*), trong đầu hần bỗng toát ra một câu như vậy.

(*) Sơn vũ dục lai phong mẫn lâu: Mưa núi sắp tới, gió tràn khắp lâu (trích trong thơ Hàm Dương thành đông lâu 咸陽城東樓)

Phong Vũ Lâu, tên không đại cát đại lợi, nhưng thật chuẩn xác.

.....

Phòng Bách Thần gia cụ này đó có đầy đủ hết, nhưng đều dựa theo nữ tử mà trang trí. Bàn trang điểm cũng có, trên mặt bàn đặt hộp trang sức và các loại chai lọ, vại bình, tất cả đều là thứ hần không biết.

Còn có kệ sách, phía trên chỉ bày mấy quyển sách.

Trái phải không làm việc gì, hần quyết định đọc sách, có thể hiểu thêm một ít tri thức của thời đại này.

Xem được ba quyển đều là thơ từ, văn tập, hần không có hứng thú.

Đến quyển thứ bốn, mắt Bách Thần sáng ngời.

Quyển sách này là tri thức về triều đại rất giống tiểu bách khoa, bên trong có tân triều thành lập, tiên đế khai cương thác thổ, hoàng đế và đủ loại quan thành lập nên các hạng chế độ, nội dung phong thổ Hạ Quốc, đối với nhu cầu cấp bách muốn học bù của Bách Thần không thể nghi ngờ khi nói là mưa đúng lúc.

Tiên đế lật đổ tiền triều bạo, khai cương thác thổ cả hai đều giống với tin tức mà hần đã nghe lúc trước, thời điểm nhìn đến các loại lễ nghi, chế độ của tân triều hần có phát hiện trọng đại.

Tân triều có chế độ khoa cử, giống như đức các triều đại khác, nhưng con đường khoa cử này đối với người xuyên qua như hấn không thích hợp. Một là hấn không thể nào trong thời gian ngắn mà học nhiều tri thức để kiểm tra thi hương, còn nữa, từ nhỏ thành tích đọc sách của hấn cũng vô cùng bình thường, bất quá cũng gian khổ học tập làm thư sinh mười mấy năm.

Tân triều đối với cấp bậc tương đối nghiêm, tỷ như quy định chỉ có con vợ cả mới có thể kế thừa thân vương, hầu tước, nhưng đối với quan viên và nhà huân quý tam phẩm trở lên thì con vợ lẽ cũng có cơ hội kế thừa.

Thư trung viết: Chỉ cần phụ thân cho phép, cho dù là thân phận con vợ lẽ cũng có thể tham gia nông lịch tháng 11 do Lại bộ tổ chức triệu tập dự thi. Lại bộ cho điểm, hoàng đế sẽ căn cứ vào điểm của thí sinh khảo thí và sở trường đặc biệt, sau đó tự mình đem con em quý tộc trúng tuyển tiến vào các bộ khác nhau.

Thư trung chỉ đề ra một câu như vậy, nhưng căn cứ vào quy luật từ xưa đến nay, bên trong triệu tập dự thi tự nhiên so với thiên quân vạn mã quá cầu độc mộc khoa cử thì đơn giản rất nhiều.

Bách Thần cơ hồ lập tức nỗ lực tìm kiếm, hấn muốn tìm cách tham gia đợt dự thi lần này.

Chính mình có sự nghiệp mới có thể sống yên ổn, khi đó hấn mới có thể rời khỏi Vương phủ, một lần nữa bắt đầu sống cuộc sống của hấn.

Mà cần phụ thân cho phép, Hầu phủ bên kia sẽ không có khả năng cho phép. Hiện tại hấn đã vào Vương phủ, Khang Vương chính là phụ thân hấn, chỉ cần Khang Vương gật đầu là hấn có thể tham gia khảo thí.

Nhưng muốn Khang Vương đồng ý chỉ sợ là chuyện không dễ dàng.

— — ít nhất, yêu cầu phải cùng Tiêu Lãm duy trì danh nghĩa "Phu quân", nếu không chỉ cần y nói một câu "Không hy vọng phu nhân xuất đầu lộ diện", Khang Vương liền giết toàn bộ hy vọng của hấn.

Tiêu Lãm so với Khang Vương, càng là một cái xương cứng.

Nghĩ tới điều này, Bách Thần có chút đau đầu, khoảng cách triệu tập dự thi mùa đông chỉ còn nửa năm, hấn phải nỗ lực mới được.

Tác giả có lời muốn nói: Chính văn không quan hệ tiểu kịch trường

Bách Thần: Người này hơn phân nửa có bệnh, tám tám.

Người họ Tiêu: Có bệnh hay không, về sau ngươi sẽ biết.

Cảm tạ tiểu thiên sứ nhóm tưới

Người đọc “Sơ diễn _chuyan”, tưới dinh dưỡng dịch +5

Người đọc “Ấm áp Như Ý”, tưới dinh dưỡng dịch +1

Người đọc “Soán vị không soán vị”, tưới dinh dưỡng dịch +20

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Bách Thần nghiền cứu quyển sách này nghiền cứu đến nhập thần, thẳng đến lúc Băng Nhi gõ cửa nhắc nhở tới giờ ăn cơm trưa hấn mới kinh ngạc phát hiện thời gian dài như vậy mà trôi qua thật mau.

"Tiểu thiếu gia, phòng bếp đã đem đồ ăn tới. Ngài muốn ăn trong phòng hay là ăn dưới lầu?" Băng Nhi hỏi.

Bách Thần ngẩng đầu nhìn. Mây đen đã sớm tan đi, không trung trở về màu xanh thẳm, từng trận gió nhẹ thổi đến mái hiên treo lồng đèn đỏ thẫm nhẹ nhàng đong đưa, ngoài ban công Nguyệt Quý hơi hơi cúi đầu, e lệ ngưng ngưng.

Tâm tình hấn đột nhiên thoải mái rất nhiều, nảy ra ý tưởng, "Đem cái bàn nhỏ trong phòng ra ban công, chúng ta ngồi ngoài ban công ăn."

"Vâng, tiểu thiếu gia."

Băng Nhi thấy chủ tử nhà mình tâm tình không tồi, nàng cũng vui vẻ theo, tươi cười nói, "Vậy nô tỳ đem bàn nhỏ dọn ra ngoài?"

Bách Thần nói: "Người đi lấy đồ ăn, tự ta dọn là được rồi."

“Vâng ạ.”

Băng Nhi đi xuống lầu lấy đồ ăn, Bách Thần đem bàn nhỏ dọn ra ban công. Lại tiện tay cầm hai cái ghế đầu trước bàn trang điểm qua.

— — phối hợp như vậy liền thấy bàn nhỏ có hơi chút lùn, nhưng mà hần không phải là người hay để ý, nhìn một cái cảm thấy cũng chả sao.

Không bao lâu, Băng Nhi bưng khay lên đây.

Ba món một canh, nhìn qua không phải thịt cá, rất là thanh đạm, nhưng nhất định bên trong có càn khôn.

Càng là nhà quan cao hiển hách, càng hiểu được đại đạo đến đạo lý đơn giản, thức ăn cũng càng tinh tế.

Băng Nhi đặt tất cả đồ ăn lên bàn nhỏ, lại rót trà cho Bách Thần, cầm khăn lau mặt, rất là cẩn thận.

"Vất vả."

Bách Thần tự mình lấy khăn lau mặt trên tay Băng Nhi sau đó treo lên trên giá, nói với nàng, "Người cũng ăn."

Băng Nhi xua tay, "Vậy sao được ạ?"

"Mới vừa nói đã quên?" Bách Thần giả bộ tức giận, "Không phải ta đã nói, thời điểm chỉ có chúng ta không cần câu nệ những lễ nghi phiền phức kia sao?"

“Tiểu thiếu gia ngài đừng nóng giận.”

Băng Nhi nói, "Vậy nô tỳ bồi ngài cùng nhau ăn."

Bách Thần hơi hơi mỉm cười, ngồi xuống.

Đợi hần ngồi xuống, Băng Nhi mới ngồi xuống.

“Tiểu thiếu gia, uống trước chén canh nhuận hầu khai vị đi?”

Băng Nhi múc canh đưa cho Bách Thần, cao hứng nói:

"Gần đây tiểu thiếu gia ăn uống rất tốt, ăn rất nhiều."

Bách Thần: .....

Mấy ngày nay xuyên qua, sợ bại lộ thân phận của mình, hần mỗi ngày kìm nén ở khoảng ăn, chỉ ăn bốn năm phần no mà thôi.....

Nguyên chủ thật sự ăn có bao nhiêu kém, khó trách đã thành niên mà thân thể còn gầy yếu như vậy.

“Cám ơn, người cũng ăn.”

Bách Thần tiếp nhận chén nhỏ, múc một muống canh nửa trong suốt đưa vào miệng mình. Vị mềm mại, hương vị lại tươi ngon, hần uống ra vị nắm, lại tựa hồ lại có mỹ vị của thịt.

“Tiểu thiếu gia, ăn ngon sao?”

Băng Nhi chống cằm nhìn kỹ Bách Thần đang ăn canh, đôi mắt tinh lượng lượng, phảng phất chỉ cần xem chủ tử ăn đến vừa lòng thì chính nàng không ăn cũng cực kỳ vui vẻ.

“Thực mỹ vị.”

Bách Thần hỏi, “Đây là canh gì?”

"Vừa rồi ở trong phòng bếp người ta nói đây là dùng các loại tiên khuẩn ngao ra canh loãng, sau đó bỏ thịt gà và thịt bò vào trong."

Bách Thần gật đầu, không có lại tế hời, không thể rụt rè — — tuy rằng hần rất hiếu kỳ vì cái gì mà thịt gà và thịt bò một chút tung tích cũng không thấy được trong canh.

Đời trước hần là một người nhiệt tình yêu thương mỹ thực, vô luận là món ăn gì, chỉ cần ăn ngon ai đưa đến cũng không cự tuyệt. Bọn họ công tác bận rộn thường xuyên ra ngoài, gần như không có thời gian tự mình nấu cơm, bởi vậy Bách Thần trừ nghệ rồi tinh rồi mù, có thể nói là sát thủ phòng bếp.

Hắn nhớ rõ lần thứ nhất cũng là lần duy nhất nấu cơm là bởi vì người kia nói giỡn nói muốn ăn ngó sen kẹp thịt do hắn làm. Kết quả, thiếu chút nữa đem phòng bếp làm thịt, còn bị người ta cười suốt một tuần.

"Tiểu thiếu gia?" Thanh âm Băng Nhi đột nhiên vang lên, đánh gãy hồi ức xa xăm của hắn.

"Hả?" Bách Thần hỏi, hắn không nghe rõ Băng Nhi nói cái gì.

"Ta lấy thêm canh nấm cho ngài?"

Băng Nhi nịnh nọt giống tiểu hài tử, "Khó được hôm nay tâm tình ngài tốt, có thể ăn nhiều một chút không?"

Bách Thần cười cười, "Được."

Chuyện xưa như mây khói, tốt xấu gì cũng đều nên phủ bụi lên.

.....

Hai người chính là một bên ăn cơm một bên thưởng cảnh, bỗng thấy một con đại anh vũ, xanh biếc sắc sỡ không biết từ chỗ nào lại bay đến trong viện. Nó ở giữa sân bay lượn trên không trung một trận, ngay sau đó bay đến đậu trên lan can của ban công, đôi mắt bằng hạt đậu đen xoay chuyển mà quay tròn, sau đó lại nhìn thẳng vào đồ ăn tinh mỹ trên bàn nhỏ, còn tạt vài miếng.

"Chim này từ đâu ra vậy?" Băng Nhi có chút sợ hãi, "Sẽ mổ người sao?"

Bình Tây Hầu không thích loài chim, bởi vậy Hầu phủ từ trên xuống dưới trong nhà không có nuôi chim làm thú cưng. Băng Nhi cũng là lần đầu tiên thấy anh vũ hùng tráng như vậy.

"Trên chân nó còn một nửa xích chân, chắc là do người nơi khác trong Vương phủ nuôi, lúc chủ nhân không chú ý nó liền len ra."

Bách Thần nói tiếp, "Nuôi trong nhà nó sẽ không mổ người, đừng sợ."

Băng Nhi lúc này mới yên tâm đi rất nhiều, nói:

"Hình như nó nhìn chăm chăm đồ ăn của chúng ta....."

"Có thể là do đói bụng."

Anh vũ nuôi trong nhà rất thông minh, còn anh vũ được người trong Vương phủ nuôi e rằng là càng thông minh hơn, hắn vươn tay trái, lại dùng tay phải vỗ vỗ cánh tay trái:

"Tiểu gia hòa, đang đói bụng sao? Đói bụng thì lại đây."

"Nó thật sự có thể nghe hiểu sao?" Băng Nhi tỏ vẻ nghi vấn.

Không ngờ đại anh vũ oai oai đầu, chớp chớp mắt, ngay sau đó mở cánh ra, phành phạch vài cái, bay tới rồi vững vàng đậu trên cánh tay Bách Thần.

"Thật thông minh."

Bách Thần khích lệ, còn dùng ngón tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu nó, "Đưa trẻ ngoan."

Trước kia hắn ra ngoài công tác thường xuyên cùng các loại động vật giao tiếp, thấy các động vật liền nhìn không được mà sáp lại, các con vật đó cũng rất thích hắn.

Đại anh vũ khoe khoang mà vỗ cánh một chút, lại dùng miệng cọ cọ tay Bách Thần.

"Được, cho người ăn."

Bách Thần buồn cười, gia hòa này còn biết nhắc nhở hắn nên uy cho nó ăn.

Bách Thần dùng đũa gắp lên một đoàn hạt com để lên cánh tay., "Chỉ có thể ăn như vậy một chút."

Thú cưng loại chim chóc có thức ăn riêng của mình, còn thực vật này kỳ thực không thích hợp với chúng nó, không thể ăn nhiều.

Anh vũ kêu lên hai tiếng đầy bất mãn.

"Vậy không cho ăn nữa." Bách Thần nói.

Anh vũ lập tức cúi đầu mổ hạt com đem vào trong miệng, nó sợ Bách Thần đổi ý.

Băng Nhi kinh hô:

"Vật nhỏ này sợ là thành tinh đi!"

Bách Thần cười nói:

"Ăn vật rồi thì mau về nhà đi."

Nhưng đại anh vũ ăn xong liền bay đến vai Bách Thần đứng, chơi xấu không chịu về.

Bách Thần:.....

Tiêu Lãm đang ở trong phòng đọc sách, cửa phòng bị gõ vang.

“Vào đi.”

Lâm Phi Vân đi vào phòng, ôm quyền thành lễ:

"Tiểu thiếu gia."

"Tìm được rồi sao?"

"Vâng, tìm được rồi."

Lâm Phi Vân dừng một chút nói, "Tiểu Hoa nó bay vào Phong Vũ Lâu, ở nơi tiểu phu nhân đang ăn cơm, thuộc hạ không dám quấy rầy."

Tiêu Lãm ngẩng đầu, "Hắn ăn cơm của hắn, người bắt chim của người, có vấn đề gì?"

Lâm Phi Vân ăn ngay nói thật:

"Tiểu Hoa vẫn luôn quấn lấy tiểu phu nhân, muốn hắn uy cơm, còn đứng ở trên vai hắn không chịu xuống, thuộc hạ không biết làm thế nào mới mang tiểu Hoa về được."

Tiêu Lãm kéo khoe miệng, buông sách:

“Ăn cây táo, rào cây sung, hôm nay khi nó trở về thì không cho nó ăn."

Lâm Phi Vân nói: "Vâng."

Cậu thầm nghĩ, tiểu Hoa được tiểu thiếu gia tỉ mỉ dưỡng hai năm, nó cũng không thèm thân cận tiểu thiếu gia; tiểu phu nhân mới vào cửa hai ngày, tiểu Hoa liền chủ động làm nũng, khó trách tiểu thiếu gia tức giận như vậy.

Lâm Phi Vân yên lặng rời khỏi phòng, đột nhiên có chút bội phục Bách Thần, lại đối với vị tiểu phu nhân sinh ra một tia mặc danh tò mò.

.....

Sau khi Lâm Phi Vân rời khỏi phòng, Tiêu Lãm tiếp tục đọc sách. Không thấy vài tờ, y đem thư đặt trên bàn.

Sau đó y đẩy xe lăn đi vào phòng ngủ, giật giật tranh chữ trên tường, trên vách tường mở ra một cái cửa nhỏ.

Đi vào cư nhiên có một cái ban công nhỏ, ban công cũng có rất nhiều loại Nguyệt Quý khác nhau.

Từ nơi này có thể thấy đại khái tình huống ở ban công lầu hai của Phong Vũ Lâu, mà đối diện lại bị núi giả và rừng trúc tạo thành góc chết nên bên kia sẽ nhìn không thấy bên này.

Tiêu Lãm nhìn bên kia, vừa lúc có thể thấy được sườn mặt thanh tú của Bách Thần, làn da trắng dưới ánh mặt trời có chút sáng trong. Tiểu Hoa đứng ở trên vai hắn, Bách Thần ôn nhu tươi cười, thường thường sờ đầu nó, còn nói với nó cái gì đó.

— — Tiểu Hoa hình như rất thích hắn, còn dùng đầu cọ cọ ngón tay hắn, thái độ thân mật lại lấy lòng.

Biểu tình vỡ vụn của Tiêu Lãm không thể ức chế.

Đang lúc này, Lâm Phi Vân xuất hiện ở Phong Vũ Lâu, lễ phép thuyết minh tình huống với Bách Thần.

Bách Thần đứng lên cùng Lâm Phi Vân nói vài câu, lại quay đầu sờ sờ tiểu Hoa, nhẹ giọng nói chút gì đó với nó, tiểu Hoa thể nhưng ngoan ngoãn mà bay

đến vai Lâm Phi Vân.

Tiêu Lãm không nhìn nữa, xoay người rời đi.

Tác giả có lời muốn nói: Chính văn không quan hệ tiểu kịch trường

Người họ Tiêu: Tiểu Hoa, đối với người lạ mà thân thiết như thế, tiết tháo của ngươi đâu!

Tiểu Hoa: Tiết tháo là cái gì, có thể ăn được sao?

Người họ Tiêu: Ta đối với ngươi tốt như vậy, ngươi cũng không chịu cho ta sờ một chút, ngươi không cần rút lương tâm sao?

Tiểu Hoa: Chúng ta là anh vũ tiên nữ không cần lương tâm ^ _ ^

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiện* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Giờ Thân canh ba, Bách Thần đứng giờ xuất hiện ở cửa Tùng Trúc Uyển.

Đồng thời lúc hán tới Tiêu Lãm cũng từ trong cửa đi ra, hai người khẽ gật đầu, xem như chào hỏi.

Hai nha hoàn phân biệt cũng thỉnh an Tiêu Lãm và Bách Thần.

Ngọc Yên chú ý tới Bách Thần mặc trường bào trắng như trắng non, trang phục tuy không tồi nhưng hình thức lại quá mức đơn giản, bình thường — — tùy tiện đi trên đường gặp công tử nhà giàu nào đó cũng có thể đựng hàng loại trang phục như thế.

Ả từ nhỏ đã theo hầu tiểu công tử, biết được ánh mắt của công tử cao hơn người, mặc kệ là cái gì, đều thích những thứ đẹp nhất, không gì sánh được.

Mà diện mạo Bách Thần cũng được xem như là tuấn tiểu, trắng nõn, nhưng còn xa mới được như Phan An, trang điểm còn tùy ý như thế, công tử mà thích mới kỳ quái. Gà cho tiểu công tử được đối xử như thế nào? Chẳng phải là bị lạnh nhạt sao? Nghĩ đến việc này, ả ở trong lòng cười lạnh hai tiếng.

Ả cười trộm, ánh mắt Bách Thần đột nhiên nhìn về phía ả. Ánh mắt đó thật đậm nhiên, rồi lại như hiểu rõ hết thấy những gì ả nghĩ trong đầu.

Phía sau lưng Ngọc Yên phát lạnh, nhanh cúi đầu.

"Ngươi cầm cái gì?" Tiêu Lãm chú ý tới trong tay Bách Thần cầm một cái hộp màu đỏ.

Bách Thần nói: "Đây là quà đáp lễ cho Vương phi, chỉ là một chút tâm ý của ta."

Ở trước mặt Tiêu Lãm, hán không gọi Vương phi là "mẫu thân". Hán biết rõ, vị Tiêu công tử này sẽ không vui khi hán gọi mẫu thân của y là mẫu thân.

Chính hán cũng không muốn leo lên cái quan hệ gì, trước mặt Vương phi kêu bà là mẫu thân chỉ là xuất phát từ lòng tôn kính đối với trưởng bối hiền lành này mà thôi.

Tiêu Lãm không tỏ ý kiến gì mà chỉ ừ một tiếng, không có hỏi tiếp nữa.

Bách Thần cũng không cần phải nhiều lời nữa, đi theo y hướng đến tiểu viện của Vương phi mà đi.

.....

Tinh thần Vương phi so với buổi sáng tốt hơn rất nhiều, trên mặt cũng có huyết sắc. Bà đã thay váy áo màu lam nhạt, để mặt mộc như cũ, trên tóc chỉ cài một châu thoa. Nhưng ăn mặc đơn giản như vậy lại càng tôn lên di thể độc lập, tao nhã lịch sự và quý khí trời sinh của bà.

Khang Vương ngồi trên ghế uống trà, Vương phi nửa nằm nửa ngồi trên trường kỷ, bên cạnh bà còn có một nữ tử mười sáu, mười bảy tuổi, diện mạo tiểu lệ, mặc quần áo đẹp đẽ, quý giá. Thái độ thân mật, dựa vào bà vai Vương phi mà làm nũng.

"Lãm nhi vẫn an phụ thân, mẫu thân."

Bách Thần đi sau Tiêu Lãm, lúc này cũng vẫn an theo: "Bách Thần thỉnh an Vương gia, Vương phi."

Khang Vương nói: "Hai con miễn lễ, ngồi đi."

"Vâng, phụ thân."

Chỗ ngồi mặt bên vốn dĩ có hai cái ghế dựa, bỏ đi một cái để xe lăn Tiêu Lãm có thể ngồi vào, Bách Thần ngồi xuống chỗ ngồi bên cạnh xe lăn.

"Đứa nhỏ này, lại kêu ta là Vương phi."

Nói xong một câu đó Vương phi lại vỗ vỗ tay nữ hài tử bên cạnh, "Mạt nhi, sao lại không có quy củ?"

Tiêu Mạt cười hi hi, lúc này mới đứng dậy đi đến bên cạnh Tiêu Lãm hành lễ, "Mạt nhi xin chào nhị ca, nhị tẩu."

Tiêu Lãm chắc hẳn rất quý muội muội của mình nên biểu tình trên mặt đã nhu hòa rất nhiều, "Ngoan."

Bách Thần không biết nên nói cái gì, chỉ có thể cười một cái, "Ngươi thật ngoan."

Tiêu Mạt và Tiêu Lãm diện mạo có vài phần tương tự, nhưng tính tình cô sống bát, rộng rãi hơn rất nhiều, nhìn qua ánh mắt cũng phi thường thanh khiết linh động, đây là một nha đầu thông minh.

"Mạt nhi bị ta và hai ca ca nó chiều hư, không quy không củ."

Vương phi cười nói, "Thần nhi, con không thấy phiền lòng chứ."

"Sẽ không đâu ạ."

Bách Thần mỉm cười nói, "Đây chính là minh chứng tiêu biểu chứng minh Tiêu tiểu thư thông minh lanh lợi, Vương phủ hòa thuận, vui vẻ, lệnh người hâm mộ."

Lời nói này kỳ thật là lời nói trong lòng Bách Thần. Hắn là cô nhi, từ nhỏ đã hâm mộ mấy bạn có cha mẹ, huynh tỷ yêu thương. Không ngờ bên trong Vương phủ không khí gia đình cũng rất hòa thuận, hoàn toàn bất đồng với không khí lạnh băng, nghiêm túc ở Hầu phủ.

"Thần nhi thật biết nói chuyện nha, còn nịnh dề mẫu thân vui vẻ."

Vương phi mặt mày hớn hở, đối với Bách Thần hảo cảm lại gia tăng thêm mấy phần.

Khang Vương thuận thế nói: "Thần nhi nói cũng là lời nói thật."

Khen Vương phủ hòa thuận, vui vẻ cũng là khen chủ nhà ông biết cách quản lý gia đình. Trong lòng ông tự nhiên hưởng thụ.

Tiêu Lãm quay đầu nhìn Bách Thần liếc mắt một cái, ngay cả Tiêu Mạt cũng có chút kinh ngạc.

Tiêu Mạt là đại tiểu thư suốt ngày sống trong khuê phòng, nhưng đối với chuyện bát quái của danh môn nhà giàu ở kinh thành cũng biết được một ít. Cô nghe đồn rằng tiểu công tử Bình Tây Hầu phủ tính cách không tốt lại tùy hứng, không thích học hành, không có ý cầu tiến. Lúc trước cô còn ghen ghét thay nhị ca vì phải cưới một đứa con vợ lẽ ăn chơi trác táng như vậy. Hôm nay vừa gặp liền so với ấn tượng cũ lại thiên đảo rất rất lớn.

Đối phương rõ ràng tuần tú lịch sự, nói năng thích đáng, điệu thấp lại khiêm tốn. Đây có thật là tiểu thiếu gia Bình Tây Hầu phủ phế sài (*) trong lời đồn trên phố không?

(*) Phế sài: người có tư chất kém, nói chung là người hết dùng được = vô dụng

"Nhị tẩu, trong tay ngươi cầm gì thế?" Tiêu Mạt hiện tại đối với Bách Thần tràn ngập tò mò, nên thực mau liền nhìn thấy trong tay hắn có cầm hộp màu đỏ.

Bách Thần đứng dậy, đi đến trước mặt Vương phi, nửa ngồi xỏm dùng cả hai tay trình hộp quà lên: "Sáng nay đến được mẫu thân ban thưởng cho bồn hoa, trong lòng Thần nhi rất là cảm động, đây là tâm ý nho nhỏ của Thần nhi, đồ vật có chút thô bỉ, mong rằng mẫu thân không ghét bỏ."

"Cho ta?"

Vương phi tức khắc hứng thú, "Lý mẫu, đem đồ vật mang lên."

"Vâng."

Lý mẫu tiếp nhận hộp, đi đến trước mặt Vương phi, không vội đem đồ vật trình lên, mà là chính mình mở ra trước. Cái này tựa như là hành động vô lễ, nhưng ở đây mọi người đều không có dị nghị — chắc là thân thể Vương phi không tốt, hạ nhân phải nghiệm chứng trước bên trong có phải là đồ vật có tính nguy hiểm hay không.

Nếu đứng tại chỗ này là tiểu thiếu gia Hầu phủ chân chính hẳn là lập tức sẽ tức giận, bất quá Bách Thần thì không sao cả. Hắn đối với toàn gia đình bọn họ vốn là người xa lạ, nhân gia đối với người có phòng bị là điều thực bình thường.

Hắn vốn là không tính toán dung nạp Vương phủ, hắn chỉ hy vọng có thể chạy thật nhanh rời khỏi nơi này.

“Phu nhân, là cái khác.”

Lý mẫu nhanh chóng đem lễ vật trình cho Vương phi.

Vương phi tiếp nhận, cầm ở trong tay cẩn thận nhìn, trên mặt lộ ra tươi cười như trẻ con, bà hỏi: "Điều này chính là ta sao?" (Điều= Điều khác)

Bách Thần nói: "Đúng ạ. Chỉ là tay nghề của ta không tinh, thỉnh mẫu thân không để ý." (Tinh= Tinh thông)

"Như thế nào lại như thế được? Cái gì cũng đều kém xa với mảnh thật tâm này."

Vương phi cầm cái khác đường cong đơn giản trong tay, nhìn qua thấy được công lực không thâm, ngũ quan búi tóc đều không bằng sự tinh mỹ của chân nhân, nhưng vẫn có thể chứng tỏ người điều khắc rất cẩn thận và nghiêm túc.

Bà nghiêm túc nói: "Ta thực thích phần lễ vật này, Thần nhi, cảm ơn con."

Bách Thần nói: "Mẫu thân không chê ta liền yên tâm."

Đây là do Bách Thần vội vàng nửa ngày điều khắc ra. Trước, bởi vì nguyên nhân công tác yêu cầu phải đi nằm vùng trong các ngành sản xuất, có một lần ần núp một tháng trong xưởng gỗ chạm khắc, chẳng những bắt được gián điệp hắn còn học xong mấy cái điều khắc đơn giản.

Vương phi đưa hắn bồn hoa, hắn vừa lúc có cơ đáp lễ. Thứ nhất có thể kéo gần quan hệ cùng Vương phi, thứ hai hắn cảm thấy Vương phi hiền lành, trong lòng có lòng tôn kính đối với bà.

Trong Vương phủ cái gì cần có đều có, ăn uống ăn mặc cũng không thiếu. Hắn nghĩ đến Vương phi thích bồn hoa gỗ chạm khắc hình hoa cỏ, đồ vật này đã có thì không quý, có nữa thì dư thừa, vì vậy liền tự thân điều ra một cái ngoạn ý (*) đưa cho bà.

(*) Ngoạn ý: ý chỉ những đồ vật để thưởng thức, để ngắm.

Hắn điều khắc dao này nọ đều không có, chỉ có thể dùng gỗ lấy từ bàn trang điểm, sau đó dùng trâm cài đầu sáng khoáy xem như dao mà điều.

"Dem tiểu ngoạn ý này đặt lên trên bàn trang điểm của ta." Vương phi phân phó Lý mẫu.

Lý mẫu đang muốn tiến lên, Tiêu Mạt lại nói: "Nương, để con giúp người đặt."

Vương phi nói với cô: "Được thôi, con đi đi."

Tiêu Mạt lấy cái khắc, trong mắt tràn ngập tò mò, một bên nghiêng cứu một bên hướng tới phòng mà đi.

Sau một lúc lâu cô trở lại đại sảnh, giữ chặt tay áo Bách Thần, "Nhị tẩu, tẩu có thể dạy muội điều cái này không, muội cũng muốn chơi."

Bách Thần có chút ngạc nhiên, không ngờ tới nha đầu vừa ra liền như thế này, "..... Ta cũng chỉ có chút da lông thôi." (Ý Thần Thần nói là ảnh chỉ có biết sơ sơ, chút đỉnh thôi.)

"Da lông thì da lông." Tiêu Mạt cười đến thấy răng không thấy mắt, "Nói như vậy xem như đã đỉnh rồi nha!"

Bách Thần: .....

Ai nói với ngươi là đỉnh rồi a tiểu cô nương!

Vương phi nhìn Tiêu Mạt cười từ ái, khẩu khí mang theo xin lỗi, "Trong phủ ít người, thân thể ta không tốt không thể thường chơi với nó, các ca ca nó lại không rảnh. Thần nhi, con hiện tại đã vào cửa, nếu nó tới phiền con, phiền con bỏ chút thời gian chơi với nó."

Bách Thần cúi đầu nói: "Được, mẫu thân."

Hạ nhân đi vào thông báo đồ ăn đã chuẩn bị xong, mọi người đang chuẩn bị đến nhà ăn dùng bữa tối, liền thấy Lý mẫu đi vào thông báo: "Khởi bẩm Vương gia, phu nhân, Hà công tử đến rồi, đang ở ngoài cửa."

Tiêu Mạt ngạc nhiên nói: "Biểu ca? Huynh ấy không phải bồi đại ca đi đến nhà Liễu đại nhân sao?"

Tác giả có lời muốn nói:

Cảm tạ “24837113” tiểu thiên sứ hỏa, mũi tên, pháo bao đường, moah moah ~ ~

Cảm tạ “Đại kiều muốn mỗi ngày vui vẻ” “Hố hố” “21946811” chờ tiểu thiên sứ dinh dưỡng dịch ~ ~ ~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Bách Thần nhớ nhà mẹ đẻ Vương phi là họ Hà.

Buổi sáng đã xem qua quyển "Tiểu bách khoa lịch sử", bên trong có miêu tả sơ qua. Nguyên bản phụ thân Vương phi chỉ là thủ hạ một tiểu tể tướng của Sùng Nguyên Đế. Do tỷ tỷ lão được gả cho Sùng Nguyên Đế, bản thân lại có công phụ tá tiên đế khai quốc nên được Sùng Nguyên Đế phong cho làm Thừa Ân Bá, giống như Bình Tây Hầu được phong tước nhưng chẳng có đất dùng, chỉ là hư tước.

Có cái gọi là một người đắc đạo, gà chó lên trời. Bản thân là Thừa Ân Bá, tỷ tỷ đã là thái hậu đương triều, con gái về sau lại gả cho Khang Vương quyền cao chức trọng, Thừa Ân Bá có hồ mưa gọi gió cả triều văn võ đều cho lão vài phần mặt mũi.

Lão Thừa Ân Bá đã cười hạc bay về tây phương cực lạc, Thừa Ân Bá hiện tại là ca ca Vương phi, Hà Hữu Vi.

Tiêu Mạt gọi công tử kia là "biểu ca" thì chắc chắn là công tử của phủ Thừa Ân Bá.

.....

Khang Vương buông chén trà nói với Tiêu Mạt:

"Con là con gái, cả ngày nhiều chuyện tò mò những việc này chẳng ra hệ thống gì."

Ông nói với Lý mẫu: "Bảo nó vào."

Tiêu Mạt méo miệng, không nói gì, nhìn đáng vẻ cô vẫn là có chút sợ hãi Khang Vương.

Không bao lâu, một nam tử cao lớn từ bên ngoài bước vào.

Cậu ta mặc một thân bạch y nam vàng, đầu đội ngọc quan, ngũ quan đoan chính, khí chất rất tốt, cách giờ tay nhắc chân vừa nhìn là biết công tử nhà quyền quý.

"Văn Tuấn thỉnh an Vương gia, Vương phi."

"Nguyên lai là Văn Tuấn a." Khang Vương lộ ra một tia ý cười, "Không cần đa lễ, miễn lễ."

"Nơi này đều là người trong nhà, không cần giữ lễ tiết, vẫn nên kêu cô cô nghe thoải mái hơn." Vương phi nói xong phân phó hạ nhân, "Dọn chỗ cho Văn Tuấn."

"Cám ơn dưỡng, cô cô." Cậu ta nghe lời thay đổi xưng hô thân mật hơn.

Hà Văn Tuấn ngồi xuống, sau đó chấp tay nói: "Sáng nay dưỡng sai người tới phủ truyền tin nói thân thể cô cô tốt lên rất nhiều, phụ thân cực kì vui, bảo con đến đây thăm cô cô."

Vương phi gật đầu, "Thay ta cảm ơn phụ thân con, huynh trưởng họ khan đã đỡ hơn chút chưa?"

Hà Văn Tuấn nói: "Thái hậu đã phái ngự y tới kê phương thuốc mới cho phụ thân, đã bớt ho chút."

"Vậy là tốt, vậy là tốt." Vương phi có chút thương cảm, "Thật không ngờ hai anh em ta đều bị bệnh, không biết nên nói gì mới tốt....."

"Bệnh của cô cô đã có tiến triển, bệnh phụ thân chắc chắn cũng sẽ tốt lên." Hà Văn Tuấn khuyên giải an ủi nói.

Khang Vương cũng nói: "Văn Tuấn nói đúng, có thái hậu quan tâm, bá gia chắc chắn sẽ ổn thôi. Ái phi nàng yên tâm đi, như vậy nàng mới mau khỏi bệnh."

Biểu tình Vương phi hơi dừng lại một chút sau lộ ra tươi cười.

.....

Hà Văn Tuấn đứng dậy, hướng mặt về phía Tiêu Lãm và Bách Thần, ôm quyền nói: "Chúc mừng Lãm đệ, tân hôn đại cát."

Tiêu Lãm ôm quyền đáp lễ, biểu tình rõ ràng rất là miễn cưỡng.

Hà Văn Tuấn lại cùng Bách Thần chào hỏi, "Chào đệ muội."

Bách Thần đứng dậy: "Chào Hà công tử."

Đệ muội..... Có thể đổi cái xưng hô khác hay không, cái này thật sự rất kì quái rồi á.

Hà Văn Tuấn cười nói: "Kêu ta là Văn Tuấn được rồi."

Bách Thần:.....

"Đồ ăn đều đã lạnh cả rồi, hàn huyền thì lát nữa trên bàn com hân nói." Tiêu Lãm thỉnh linh lên tiếng.

Lần đầu tiên Bách Thần cảm thấy tiếng nói lạnh như băng này có ý nghĩa như vậy. Thật sự nó đã cứu vớt hân, vì hân không biết phải nói tiếp với cậu ta cái gì nữa.

Khang Vương gật đầu: "Cả nhà ngồi vào vị trí đi."

.....

Bữa com Vương phủ, không có lời nào có thể miêu tả mỹ vị tinh tế của nó. Bách Thần tự xưng là người của thời đại công nghệ cao nhưng cũng chưa bao giờ ăn qua món ăn có mỹ vị trân quý như thế.

Đáng tiếc là đối mặt với cả một bàn mỹ thực như thế hân cũng chỉ có thể ăn một ít.

Vương phi bệnh chưa khỏi hẳn, thức ăn của bà đều là được chuẩn bị riêng. Vương gia một bên ăn còn một bên là phân thân chiếu cố Vương phi, ôn nhu săn sóc, ái thể làm gì một cái cũng không bỏ sót.

"Hôm nay thân thể ái phi có chuyển biến tốt, đáng chúc mừng."

Khang vương nâng chén, "Hôm nay trừ bỏ Mạt nhi, mấy người các con đều phải bồi ta uống vài chén."

Tiêu Mạt yếu đuối nói: "Kỳ thật con cũng có thể uống rượu."

"Con là nữ tử chưa xuất giá, không thể uống rượu." Khang Vương trừng mắt nhìn cô một cái, "Chính vì con quá nghịch ngợm, nên không nhà nào chịu hứa hôn với con."

"Con mới không cần gả chồng đâu." Tiêu Mạt dựa trên người Vương phi, "Con muốn ở cùng với phụ thân, mẫu thân cơ."

Vương phi xoa xoa đầu cô, "Nha đầu ngốc."

Trên mặt Khang Vương không có một tia ý cười, lại cố ý xụ mặt hừ một tiếng: "Như vậy sao được, tóm lại có con gái thì phải gả cho người ta, tự cha sẽ chọn rể hiền cho con, không phải ai cũng có thể cưới con gái của bốn vương."

Bách Thần thầm nghĩ Khang Vương kỳ thật là một người cuồng con gái mình đi, chỉ là ngày thường làm ra bộ dáng người cha nghiêm túc mà thôi.

"Dượng nói đúng đó." Hà Văn Tuấn nghiêm túc nói: "Tiêu biểu muội trời sinh có lệ chất lại thông minh lanh lợi, nếu không có người giống rồng bay sao có thể xứng đôi với nàng?"

Bách Thần ngẩng đầu nhìn Hà Văn Tuấn, vừa lúc thấy Tiêu Lãm cũng đang nhìn vị biểu ca này của y.

Tiêu Mạt dù sao cũng là tiểu cô nương, da mặt rất mỏng, được khen đến như vậy có chút ngượng ngùng, chạy nhanh nói lảng sang chuyện khác: "Các người nói cụng chén còn chưa có làm đâu, mau bồi phụ thân uống rượu đi!"

Nhờ cô nhắc nhở, mọi người lúc này mới đồng thời nâng chén, cùng chúc thân thể Vương phi sớm ngày hồi phục.

Rượu quá ba tuần, không khí trở nên nhiệt liệt, hiền hòa rất nhiều, Khang Vương không rảnh lo cho mấy đứa nhỏ, chỉ cùng Vương phi thấp giọng nói chuyện phiếm, rải số lượng lớn cầu lương.

Tiêu Mạt thấy phụ thân không chú ý bên này, liền bắt đầu bát quái: "Mới nãy Lý mẫu nói Hà công tử tới, muội tưởng là nhị biểu ca tới."

Hà Văn Tuấn nói: "Văn Quang thường xuyên chạy tới Vương phủ làm tùy tùng cho đại ca muội, cũng khó trách muội tưởng như thế. Nó nhờ người hỏi ám nói rằng ngày mai mới trở về phủ, hôm nay không biết lại chạy tới nơi nào hồ nháo nữa rồi."

"Huynh ấy bồi đại ca muội đi đến biệt trang của gia đình Liễu đại nhân." Tiêu Mạt uống một ngụm trà, "Nghe nói Liễu công tử ngại ở kinh thành nóng bức nên đi biệt trang để tránh nóng."

Hà Văn Tuấn hiểu ý, cười nói: "Xuyên đệ là đi đến nhà vợ tương lai của đệ ấy, nhưng Văn Quang là gia hỏa ham chơi cũng đi theo, thật hồ nháo."

"Đứng rồi đại biểu ca." Tiêu Mạt nhìn nhìn Vương gia và Vương phi, thấy hai người bọn họ đang thấp giọng nói chuyện cười, lúc này mới hạ giọng hỏi: "Huynh gặp qua vị Liễu công tử này chưa?"

Hà Văn Tuấn khẽ gật đầu: "Đã gặp qua."

"Tất cả mọi người đều nói trong các quý công tử ở kinh thành Liễu công tử thuộc loại công tử tuấn mỹ nhất, so với nữ tử còn xinh đẹp hơn rất nhiều, đây là thật sao?"

Trong ánh mắt chớp động của Tiêu Mạt đều hiện lên sự tò mò, lắm bả nói: "Mỗi lần hỏi đại ca, đại ca đều bảo là bí mật không chịu nói cho muội nghe."

"Cái này....." Hà Văn Tuấn nghiêng nghiêng đầu, tựa hồ nghiêm túc tự hỏi về vấn đề này, cậu ta nhớ lại nói: "Huynh cũng mới gặp qua Liễu công tử một hai lần, trong ấn tượng hình như thật là một vị công tử tuấn mỹ."

"Cái này mà giống trăm trò, khen ngợi sao!" Tiêu Mạt đối với câu trả lời của Hà Văn Tuấn phi thường không hài lòng, "Biểu ca, huynh nói cho có lệ."

Hà Văn Tuấn biểu tình có chút vô tội: "Huynh cũng là nam tử, đối với dung mạo của nam tử không để ý lắm, cho nên ấn tượng không khắc sâu. Muốn nói thì ta nói, biểu muội, muội xinh đẹp nhất."

Mặt Tiêu Mạt đỏ lên, phụt cười nói: "Biểu ca huynh thật biết nói giỡn."

"Huynh không có nói giỡn." Hà Văn Tuấn cường điệu một chút, muốn nói cái gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng nói: "Dù sao không bao lâu nữa Liễu công tử sẽ vào cửa trở thành đại tâu muội, muội mỗi ngày đều có thể nhìn thấy."

"Sẽ như thế." Tiêu Mạt cười hi hi, "Liễu công tử khẳng định đặc biệt đẹp, bằng không cũng chẳng đem đại ca mê thành như vậy, trước khi thành thân còn tự mình đi gặp mặt."

"Suýt — —" Hà Văn Tuấn đặt ngón tay ở ngoài miệng làm thành tư thế đừng nói, lại nhìn nhìn Khang Vương, ý bảo nhiều chuyện đến đây là được rồi, miễn cho lát nữa lại bị mắng.

Tiêu Mạt tươi cười nghịch ngợm, che miệng lại, gật gật đầu.

Bách Thần yên lặng ăn cơm, sau đó lại yên lặng nghe hết rất nhiều chuyện bát quái, còn phát hiện ra một ít chuyện thú vị.

Đại thiếu gia của phủ Thừa Ân Bá này, hình như rất chung tình với Tiêu Mạt, nhưng Tiêu Mạt không lại không cảm kích.

Còn có vừa rồi khi nói đến Liễu công tử, Tiêu Lãm ngồi cạnh hắn đang lúc gấp đồ ăn tay hơi run lên một chút. Động tác đó phi thường rất nhỏ, nhưng vẫn không trốn được khỏi đôi mắt của hắn.

Bách Thần cảm thấy chính mình hình như phát hiện ra một chút huyền cơ nào đó rất khó lường.

Tác giả có lời muốn nói: Cảm tạ “Son có mộc” “Soán vị không soán vị” “Đại kiều muốn mỗi ngày vui vẻ” ba vị tiểu thiên sứ dinh dưỡng dịch tưới (づ 3 づ)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Bữa ăn có bầu không khí nhìn chung khá tường hòa và bình tĩnh đã kết thúc.

Sau khi ăn xong, Khang Vương kêu Tiêu Lãm và Hà Văn Tuấn vào thư phòng để nghị sự, còn Bách Thần và Băng Nhi tự động về Phong Vũ Lâu.

Hai người vòng qua núi già, rừng trúc mới đi được nửa đường về Phong Vũ Lâu thì Bách Thần thấy một vật thể màu xanh lục từ không trung lao cấp tốc về phía hắn.

Hiện tại thân thể hắn gầy yếu, nhưng trong xương cốt kiếp trước đã trải qua thiên chuy bách luyện yêu cầu đội viên phải phản ứng nhanh nhạy, theo bản năng liền vươn tay phải làm đao chuẩn bị bỏ vật thể không rõ đang lao tới.

Bàn tay đã giơ lên được một nửa thì Bách Thần dừng lại, hắn đã nhìn rõ vật thể xanh lục kia, thì ra là đại anh vũ xuất hiện hồi giữa trưa.

Lâm Phi Vân nói nó là anh vũ do Tiêu Lãm nuôi.

Gia hỏa này như thế nào lại tới nữa?

Chẳng lẽ lại “Vượt ngục”?

Vì thế, thủ đao biến thành duỗi thẳng cánh tay để cho tiểu gia hỏa này đậu lên.

Đại anh vũ thật thông minh, lúc sắp đáp xuống thả chậm tốc độ, nhẹ nhàng đậu trên cánh tay Bách Thần.

Mới vừa đậu lên, không đợi Bách Thần mở miệng dò hỏi, anh vũ liền ô ô a a mà kêu. Nó phui cánh, kêu nhanh, đôi mắt đen bị che dưới một tầng sương mù nước mắt, thoát nhìn cực kỳ ủy khuất.

Bách Thần không khỏi hỏi: "Làm sao vậy?"

Anh vũ giống như một tiểu tức phụ bị ủy khuất mà hướng hấn khóc lóc, kể lể.

Anh vũ kêu một tiếng lại dùng cánh vỗ vỗ bụng nó, bộ dáng càng lúc càng nhìn như chịu rất nhiều ủy khuất.

Bách Thần rất kinh ngạc vì lần đầu tiên thấy một con anh vũ có hành vi, thần thái giống như con người như thế.

Hấn sờ sờ cái đầu nhỏ của anh vũ, thử lý giải lời nó nói, "Ngươi có phải đang đói bụng không?"

Anh vũ chớp chớp mắt, liều mạng gật đầu: "Oa oa oa thật ác độc a a a!"

Bách Thần:.....

Hấn biết ở loài anh vũ cảm xúc khác nhau sẽ có tiếng kêu khác nhau, chỉ là lần này nguyên một hỗn hợp tức giận, sốt ruột, ủy khuất, tiếng kêu như thế này là tình huống như thế nào a.....

Nhưng mà có một việc chắc chắn, nó thật sự đang đói bụng, hơn nữa là phi thường đói.

"Phải làm sao bây giờ?" Bách Thần có chút sầu, "Hiện tại ta không có thức ăn cho chim a, chủ nhân của ngươi sao không cho ngươi ăn?"

Anh vũ: “Cạc cạc cạc!”

"Được rồi, được rồi, đừng nóng giận." Bách Thần nhìn bộ dáng nhỏ bi phần của nó mà không khỏi bật cười, "Ngươi nghịch ngợm nên chủ nhân không cho ăn cơm đúng không?"

Anh vũ: “Cạc cạc cạc cạc cạc!”

"Đứng đứng đứng, y là chủ nhân hư hỏng, xin ngươi bớt giận." Bách Thần thuận mao nó, làm bộ hòa theo mắng Tiêu Lãm, giống như đang khuyên bảo một đứa trẻ đang giận dỗi.

Băng Nhi đứng ở bên cạnh không thể tin được, "Tiểu thiếu gia, ngài có thể nghe hiểu nó đang nói cái gì sao?"

Bách Thần nói: "Có thể đoán được đại khái."

Băng Nhi gãi gãi đầu, "Nô tỳ chỉ nghe ra con chim đó kêu lung tung mà thôi."

"Loài anh vũ tiếng kêu khác nhau sẽ có cảm xúc khác nhau." Bách Thần nói: "Băng Nhi, vật nhỏ này nhìn đáng yêu thật đang đói bụng, ngươi xuống phòng bếp lấy gạo kê tới ụy nó ăn đi."

"Nô tỳ đi liền."

Băng Nhi đang cuống quýt chạy về phía phòng bếp, bỗng nghe một thanh âm nói: "Băng Nhi cô nương, xin dừng bước."

Ngay sau đó Lâm Phi Vân từ đằng sau núi giả bước nhanh đi tới.

Anh vũ vừa thấy cậu lại đây, lập tức nhảy lên vai Bách Thần, còn đem nửa thân mình giấu sau đầu Bách Thần.

"Thuộc hạ kính chào tiểu phu nhân." Lâm Phi Vân đến gần lúc sau ôm quyền hành lễ.

"Lâm thị vệ đừng khách khí." Bách Thần thấy ánh mắt Lâm Phi Vân vô ý nhìn về bờ vai của hấn, liền nói: "Ngươi tới đây đón anh vũ đi."

Hấn vừa rồi còn hòa theo anh vũ mắng chủ nhân nó, hy vọng Lâm Phi Vân không nghe thấy.

Lâm Phi Vân có chút ngượng ngùng: "Tiểu Hoa quá tình, nó tự mình mở lồng sắt ra."

“.....” Bách Thần không khỏi kinh ngạc, “Tiểu gia hỏa này quá thông minh.”

“Tiểu phu nhân, tiểu Hoa bướng bỉnh, luôn tới quấy rầy ngài, thực xin lỗi.” Lâm Phi Vân xin lỗi nói.

“Nguyên lai nó kêu là tiểu Hoa. ....” Bách Thần thầm nghĩ thật là một cái tên bình dân, "Nó hình như đối là cả người, các người quên uy thức ăn cho nó sao?"

Tiểu Hoa vrun đầu kháng nghị: “Cạc cạc cạc dát!”

Lâm Phi vân dừng một chút nói: "Tiểu Hoa phá dây xích chạy trốn nên tiểu thiếu gia có chút tức giận, nói bỏ đói nó một ngày."

Bách Thần: .....

Phong cách làm việc cùng về mặt y thật giống nhau, quá lãnh khốc a.

"Tiểu thiếu gia cũng là miệng dao găm tâm đầu hủ, sẽ không thật bỏ đói nó đến ngày mai." Lâm Phi Vân nói, "Ta đây đón tiểu Hoa về uy thức ăn cho nó."

Bách Thần cười nói: “Được."

Tuy ở cùng mặt bằng sơn kia không được tới hai ngày, nhưng hắn cũng hiểu được. Lấy tính tình Tiêu Lãm mà nói, y nói hôm nay không cho ăn vậy tuyệt đối nó sẽ bị bỏ đói đến ngày mai.

Lâm Phi Vân nói như vậy là muốn kéo vãn hình tượng của chủ tử, sau khi trở về phòng chừng cậu sẽ lên uy thức ăn cho tiểu Hoa.

Vị tiểu ca thị vệ lạnh lùng soái khí này thật ra là người ngoài lạnh trong nóng.

Lâm Phi Vân hướng tiểu Hoa đuổi thẳng cánh tay, "Tiểu Hoa, về, trở về đây."

Tiểu Hoa có chút do dự, không động đậy.

"Nên trở về đi." Bách Thần kiên nhẫn khuyên bảo nó, "Người ngoan ngoãn đi, về sau khi nào chủ nhân người đồng ý thì lại chỗ ta chơi, ta chuẩn bị đồ ăn tốt cho người."

Tiểu Hoa lúc này mới dùng đầu cọ cọ cổ Bách Thần, lưu luyến không rời mà đến trên vai Lâm Phi Vân.

Lâm Phi Vân cúi đầu ôm quyền: "Vay thuộc hạ xin cáo từ." Bách Thần cũng ôm quyền: “Lâm thị vệ đi thông thả.”

Lâm Phi Vân mới vừa đi không được vài bước, Bách Thần đột nhiên gọi cậu lại.

"Tiểu phu nhân, ngài còn có cái gì phân phó?" Lâm Phi Vân xoay người.

Bách Thần do dự một lúc lâu, cuối cùng mở miệng nói: "Lâm thị vệ võ công cao cường, danh chấn kinh thành, ta có một chuyện muốn thỉnh giáo người."

Lâm Phi Vân nói: “Thỉnh giáo không dám nhận, tiểu phu nhân có chuyện gì cần phân phó.”

“Ta từ nhỏ bệnh tật ốm yếu, thân thể gầy yếu. ....” Bách Thần nói, “Thực hâm mộ thân thể khỏe mạnh cường tráng như người. Ta muốn hỏi một chút, có biện pháp nào làm cường thân kiện thể hơn không?"

Hắn xuyên tới cổ đại, bộ phương pháp rèn luyện ở hiện đại dùng ở đây không thích hợp, rất dễ dàng bại lộ thân phận của chính mình. Còn không bằng nhập gia tùy tục, dựa theo biện pháp của bọn họ mà luyện.

Lâm Phi Vân hơi sững sốt, ngay sau đó nói: "Tiểu phu nhân, ngài muốn cường thân kiện thể thôi hay là cường thân kiện thể kèm theo một vài chiêu thức?"

Cùng người thông minh nói chuyện thật không uổng lực, Bách Thần nói: "Chủ yếu là cường thân kiện thể, nếu có thể thể học vài chiêu thức cũng tốt."

Có ai ngại bản thân mình quá lợi hại chứ?

"Nói muốn học võ thì phải có căn cơ từ nhỏ." Lâm Phi Vân đánh giá Bách Thần một chút, cúi đầu nói: "Thứ cho thuộc hạ nói thẳng, tiểu phu nhân thể trạng gầy yếu, căn cốt cũng không tính là thượng giai, hiện tại nếu muốn học võ có chút quá trễ."

Bách Thần: .....

Kiếp trước hắn cũng rất gầy, nhưng cả một thân đều là cơ bắp. Hạng mục sở trường của hắn là đánh cận chiến, ở trung đội gồm hai mươi ba mươi người, có thể đánh bại hắn cũng chỉ có người kia mà thôi.

Không ngờ khi xuyên qua thành một tiểu thanh niên thân thể suy yếu, thêm nữa lại nghe thấy Lâm Phi Vân nói trắng ra như vậy, hắn tức khắc có chút hậm hực, Bách Thần nói: "Ta cũng không muốn trở thành nhân sĩ võ công cao cường, chỉ muốn học mấy chiêu phòng thân để bảo vệ mình."

Huông chỉ hấn tin tưởng câu cần cù bù thông minh, hấn cũng không tin khổ luyện sẽ không có thành quả.

"Tiểu phu nhân, rèn luyện hay luyện võ đều quý nhất là sự kiên trì." Lâm Phi Vân hiển nhiên đã nghe qua tính tình bất hảo của tiểu thiếu gia Hầu phủ. Cho nên cậu lo lắng hấn sẽ đánh cá ba ngày lại phơi lưới hai ngày, như vậy thì luyện cũng như không luyện.

Bách Thần cười cười: "Ta sẽ kiên trì."

Cái khác không dám nói chứ cứng cỏi, không buông tay là phẩm chất hấn phải có.

Thấy Bách Thần kiên trì như thế, Lâm Phi Vân nói: "Thuộc hạ đã rõ, ta trở về liền bẩm báo với tiểu thiếu gia."

"Thuận tiện nhờ người truyền lời với Tiêu công tử thay ta." Bách Thần cười nói: "Mỗi buổi sáng mượn người nửa canh giờ trực tiếp chỉ đạo ta rèn luyện, hy vọng y cho phép."

Lời này làm khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng của Lâm Phi lộ một tia ý cười, nhưng thực mau đã khôi phục nguyên dạng, "Thuộc hạ tuân mệnh."

Bách Thần khiêm tốn hỏi: "Lâm thị vệ, buổi sáng mấy giờ bắt đầu thì mới tương đối thích hợp?"

Lâm Phi Vân nói: "Luyện công phải sớm không nên muộn."

"Giờ mẹo thì như thế nào?" Bách Thần nói: "Hiện tại đã là đầu mùa hạ nên giờ đó trời cũng sáng rồi."

Lâm Phi Vân gật đầu tỏ vẻ tán đồng.

"Được, vậy giờ mẹo sáng mai gặp lại." Bách Thần ôm quyền, "Làm phiền người rồi."

— — — — —

Lâm Phi Vân đem Tiểu Hoa mang về Tùng Trúc Uyển, im lặng uy thúc ăn cho nó.

Tiểu Hoa vừa mới ăn ngấu ăn nghiêng xong, Tiêu Lãm đã trở về.

"Người uy thúc ăn cho nó?"

Lâm Phi Vân cúi đầu, "Thuộc hạ thấy tiểu Hoa thật sự rất đói liền tự ý cho nó ăn, thỉnh tiểu thiếu gia trách phạt."

Tiêu Lãm nhìn thoáng qua tiểu Hoa, nhú mày, "Nó lại bay đến Phong Vũ Lâu?"

"Vâng."

Tiêu Lãm hừ lạnh một tiếng, không nói gì, cũng không trách phạt Lâm Phi Vân, mà là tự mình rót một ly trà.

Lâm Phi Vân nói: "Tiểu thiếu gia, thuộc hạ muốn bẩm báo với ngài một việc."

"Nói."

Lâm Phi vân đem sự tình vừa rồi Bách Thần thỉnh giáo cậu về cường thân kiện thể nói một phen.

Còn đem câu thỉnh cầu của Bách Thần chuyển đạt cho Tiêu Lãm.

"Thỉnh tiểu thiếu gia định đoạt." Sau khi nói xong Lâm Phi vân khom người.

Tiêu Lãm: "Người không phải đã đáp ứng rồi sao, còn cần ta định đoạt cái gì?"

Lâm Phi Vân cúi đầu càng thấp: "Thuộc hạ không dám!"

"Đi đi."

Tiêu Lãm thương thức cái ly trong tay, "Xem hấn rốt cuộc muốn chơi cái gì."

Tác giả có lời muốn nói: Chính văn không quan hệ tiểu kịch trường

Tiểu Hoa: Ta không muốn ở cùng với người cha xấu xa đó!

Bách Thần: Người cha xấu xa đó là ai?

Tiểu Hoa: Là Lãm xấu xa! Ta muốn ở cùng với người, người chính là mẹ ta!

Bách Thần:.....

Người họ Tiêu (trộm giờ ngón cái): Làm tốt lắm, cho cái chân gà.

Cảm tạ “Sơn có mộc” tiểu thiên sứ địa lôi bao dưỡng.(?ε`) moah moah

Cảm tạ “Ám áp Như Ý” “Bồn lạnh lạnh” “Đại kiều muốn mỗi ngày vui vẻ” tiểu thiên sứ dinh dưỡng dịch tưới ~~

.....

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Kỳ thật ban đầu Bách Thần muốn lén lút tự mình rèn luyện.

Hắn tính toán đem thân thể này rèn luyện cường tráng chút, sau đó xem sách, học tập, hấp thu tri thức của thế giới này. Sau đó nữa là tranh thủ tham gia triệu tập dự thi của Lại bộ. Sau sau đó nữa là tìm cơ hội rời khỏi Vương phủ.

Như vậy hắn mới có khả năng đạt được tự do chân chính.

Nhưng nhìn Lâm Phi Vân đối đãi ôn nhu với tiểu Hoa, trong nháy mắt liền thay đổi chủ ý.

Bách Thần nghĩ bên cạnh Phong Vũ Lâu là Tùng Trúc Uyển, tự mình lén lút rèn luyện quá bông bột thì không nói đi, đáng nói là luyện dưới mí mắt của tên Tiêu Lãm tàn nhẫn kia, thực sự rất dễ bị bại lộ — vì thời đại này không có kỹ thuật đánh cận chiến, ở Vương phủ cũng không thể chạy bộ.

Dễ bại lộ như vậy còn không bằng lấy cơ thân thể yếu đuối để Lâm Phi Vân chỉ bảo hắn, cho cậu ta bảm bảo với Tiêu Lãm, sau đó đường đường chính chính mà luyện không bị nghi ngờ.

Lâm Phi Vân là người ngoài lạnh trong nóng, cậu ta nhất định sẽ là một người thầy tốt.

.....

Rửa mặt xong, Bách Thần liền thoải mái leo lên chiếc giường mềm mại mà nằm. Hôm qua không được ngủ trên giường, hôm nay lại được, điều này khiến hắn bắt đầu sinh ra một chút hạnh phúc.

Ngày đầu tiên "gả" vào Vương phủ cứ như thế mà qua. Tựa hồ như chẳng có việc gì, lại tựa hồ như là cảnh bình yên trước cơn sóng dữ.

Cái khác không nói đến, trước tiên nói đến Liễu công tử kia. Chỉ mới nhắc đến tên của cậu ta thôi mà đã làm cho băng sơn Tiêu Lãm có dao động. Vừa nghĩ đến, trong đầu Bách Thần lập tức xuất hiện tiết mục hai huynh đệ cùng yêu một người nhưng người kia chỉ yêu một mình vị đại ca kia.

Khó trách có một người ôn nhu như Ngọc Yên đây đưa tới tận cửa cũng chẳng cần, thì ra đã có bạch nguyệt quang của lòng mình, mà bạch nguyệt quang này lại chính là đại tẩu của y?

Cái này cũng quá cầu huyết rồi. Bách Thần có chút hoài nghi liệu rằng hắn có đoán sai hay không, mà không phải phim truyền hình đều diễn như thế sao?

Nói chung hai huynh đệ kia có cầu huyết đến mức nào cũng chẳng liên quan đến hắn, cứ an tĩnh làm người đứng xem là tốt nhất.

Điều cần quan tâm hiện giờ là ngày mai sẽ bắt đầu học "Chương trình huấn luyện", nghĩ đến đây, Bách Thần thả lỏng đầu óc, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

.....

Sáng sớm hôm sau, để biểu hiện thành ý mà Bách Thần tới sân sớm chờ Lâm Phi Vân.

Đúng giờ mọo Lâm Phi Vân xuất hiện, vì không muốn kinh động mọi người nên cậu không gõ cửa, mà là dùng khinh công bay vào.

Vạt áo màu lam tung bay dưới ánh sáng nhạt và sương sớm rất xứng với vẻ ngoài tuấn lãng của Lâm Phi Vân. Cả người cậu đều toát lên khí phách của thiếu niên.

Bách Thần có chút bị chần trệ, hẳn luôn cho rằng khinh công chỉ là hư cấu, hôm nay đã được khai mắt. Lâm Phi Vân là thị vệ của Vương phủ, lại danh chấn kinh thành, hèn gì Bình Tây Hầu quyền quý đối với cậu ta có vài phần xem trọng. Không phải là không có đạo lý.

"Công phu Lâm thị vệ rất tuyệt." Đợi cho Lâm Phi Vân đáp xuống đất, Bách Thần tự đáy lòng tán thưởng cậu ta.

Lâm Phi Vân hành lễ: "Đã khiến tiểu phu nhân đợi lâu."

Không ngờ Bách Thần tới đây sớm để chờ, trong lòng có chút tin tiểu phu nhân thật sự muốn học võ.

"Ta cũng vừa mới đến." Bách Thần chấp tay nói, "Việc này không nên chậm trễ, Lâm sư phó (*) xin bắt đầu dạy học."

(*) Sư phó= Thầy, nhưng mà để phù hợp với cách xưng hô thời cổ thì để sư phó. Sư phụ cũng được nhưng mình thích gọi là Lâm sư phó cho nó trẻ hơn.

Nghe hai chữ sư phó, Lâm Phi vân ngẩn ra, ngay sau đó lập tức khôi phục xưa tay nói, "Thuộc hạ sao gánh nổi hai chữ này. Tiểu phu nhân chớ nên xưng hô như thế, có chết ta cũng không dám nhận."

"Sư giả truyền đạo thụ nghiệp, giải thích nghi hoặc. Ngươi truyền thụ công phu cho ta thì tự nhiên cũng đủ sức gánh hai chữ sư phó này."

Về mặt Bách Thần cực kỳ chân thành, "Nếu ngươi cảm thấy xưng hô như vậy không ổn, thì ta chỉ gọi ngươi là sư phó trong lúc tập võ vào buổi sáng, quyết định như thế được không?"

Lâm Phi Vân tự hỏi, sau một lúc lâu thì gật đầu nói: "Được."

Hai người đều không phải là loại người thích nói chuyện vô nghĩa, chỉ hàn huyên đơn giản rồi lập tức bắt đầu chương trình huấn luyện.

"Tiểu phu nhân, thân thể ngài gầy yếu, bắt buộc phải tăng lực cho tứ chi. Bởi vì tứ chi cường kiện thì mới có căn cơ học võ." Lâm Phi Vân đem vạt áo xốc lên một bên, nửa người trên bất động, hai chân tách ra rộng bằng vai, lại hơi hơi khụy gối, "Trước tiên ngài chiếu theo ta làm tư thế này, đứng tấn (*), nắm hai tay lại đặt ngang bên hông."

(*)Gốc là "Đem ngựa bước trát thượng" (把马步扎上) chỗ này mình tra baidu thì kiểu như đứng tấn nên mình ghi như thế. Bạn nào hiểu góp ý giúp mình. Xin cảm ơn.

"Được."

Kiếp trước Bách Thần tiếp thu là kiểu huấn luyện kiểu hiện đại, không có học qua võ thuật truyền thống nhưng mà cũng có biết chút ít. Hắn làm theo tư thế Lâm Phi Vân, thân trên dựng thẳng, hai chân tách ra, đem trọng tâm đặt ở nửa người dưới.

Nhưng thân thể này thật sự rất yếu, Bách Thần làm tư thế đứng tấn không được vài phút hai chân bắt đầu trướng đau, thân mình ê ẩm, hít thở cũng có chút không được thông thuận.

"Tiểu phu nhân, điều chỉnh hô hấp." Lâm Phi Vân có chút bất ngờ vì tư thế đứng tấn của Bách Thần rất chuẩn, chỉ dẫn nói: "Tận lực đừng để bị phân tâm, như vậy hai chân sẽ không cảm thấy nhức mỏi."

Bách Thần làm theo chỉ dẫn Lâm Phi Vân điều chỉnh lại hô hấp, chuyển lực chú ý lên hai chân gần như đang đeo thiếc chì. Lúc này mới tận lực tập trung không suy nghĩ gì nữa."

"Đứng tấn là căn bản của việc luyện võ." Giờ phút này Lâm Phi Vẫn tựa như sư phó chân chính, chấp tay sau lưng, vẻ mặt nghiêm túc, "Vô luận là tu nội công hay ngoại công, đều nhất định trải qua việc này. Thân thể tiểu phu nhân gầy yếu, luyện võ càng cần theo tuần tự mà tiến. Vì vậy hôm nay đứng tấn không nên lâu quá, nửa canh giờ là đủ rồi."

Bách Thần:.....

Nếu là thân thể trước kia của Bách Thần, đừng nói nửa canh giờ, hai canh giờ cũng không chút do dự, sáng khoái đồng ý. Nhưng mà thân thể hiện tại này, nửa canh giờ thôi cũng có thể lấy đi nửa cái mạng nhỏ của hắn.

Lâm Phi Vân thấy biểu tình thống khổ của Bách Thần, liền nói: "Nếu tiểu phu nhân không thể kiên trì được, có thể ngừng bất cứ lúc nào."

Bách Thần cười cười, không nói gì.

Không cần phép khích tướng của Lâm Phi Vân, hẳn cũng sẽ không bỏ cuộc. Bách Thần chính là có đau cũng đau đủ nửa canh giờ.

"Ta đi qua bên tiểu thiếu gia lấy chút đồ, một lát nữa sẽ về." Trước mắt Lâm Phi Vân tương đối vừa lòng với biểu hiện của Bách Thần, so với tướng tượng của cậu còn tốt hơn rất nhiều.

"Sư phó, người đi đi." Bách Thần lược bỏ đi họ của Lâm Phi Vân, kêu như vậy tương đối thuận miệng hơn là "Lâm sư phó", dù sao võ công của Lâm Phi Vân lợi hại như vậy kêu cậu ta bằng một tiếng sư phó bản thân cũng chả ngại.

Lâm Phi Vân sùng sốt, khuôn mặt lạnh lùng khề hồng, sau đó cậu ta nhanh chóng xoay người đi về hướng Tùng Trúc Uyển.

Bách Thần tiếp tục đứng tấn.

Hình như biện pháp Lâm Phi Vân chỉ dẫn đã có tác dụng, bởi vì cảm giác khi xưa Bách Thần mai phục, huấn luyện mười mấy tiếng đồng hồ không thể động đã trở lại. Dần dần, Bách Thần không còn cảm giác nhức mỏi kia nữa, cơ thể cũng gần như tê cứng.

Bách Thần tập trung thần trí, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Tiếp tục kiên trì thì sẽ làm được, đó là lời Bách Thần nói với chính mình.

.....

Vòng qua núi giả, Lâm Phi Vân đi đến một góc tường viện trong Tùng Trúc Uyển.

Nơi đó có những tảng đá dùng để luyện lực cánh tay, chúng được xếp ngay ngắn dưới đất. Lớn nhất thì cỡ cối xay, nhỏ nhất thì gần bằng đá cuội.

Ánh mắt Lâm Phi Vân lướt qua từng cái, cuối cùng dừng ở cái nhỏ nhất.

Cậu cầm tảng đá trong tay ước lượng thử. Đối với Lâm Phi Vân thì nó vô cùng nhẹ như bông, nhưng đối với người mới học thì thật sự là một công cụ để rèn luyện lực cánh tay rất tốt.

Lâm Phi Vân xoay người đang định quay về Phong Vũ Lâu thì thấy Tiêu Lãm tự mình đẩy xe lăn từ trong viện ra đây.

Y mặc một bộ y phục luyện công màu đen, cổ tay áo dùng dây màu vàng buộc gọn lại, tóc được chải vô cùng chỉnh tề. Cả người Tiêu Lãm càng có thêm vài phần lãnh ngạo, anh tuấn.

Lâm Phi Vân đặt tảng đá xuống đất, "Thuộc hạ thỉnh an tiểu thiếu gia, chúc tiểu thiếu gia buổi sáng tốt lành."

"Sớm." Tiêu Lãm gật đầu, tầm mắt nhìn vật trên mặt đất, "Đây là...?"

Lâm Phi Vân nói: "Thuộc hạ định đem tảng đá này cho tiểu phu nhân dùng để luyện lực cánh tay."

"Hắn thật sự muốn luyện võ?"

"Theo đánh giá của thuộc hạ, tiểu phu nhân thật sự có ý nguyện này."

Tiêu Lãm không tỏ ra ý kiến gì, đi tới ven tường. Y nhìn tảng đá được xếp ngay ngắn kia, cuối cùng lấy một đôi tảng lớn được làm bằng sắt.

Tảng sắt được đúc từ sắt tinh khiết ở trong tay Tiêu Lãm tựa như một món đồ chơi nhỏ tinh xảo biết nghe lời, mặc cho chủ nhân nó chơi đùa như thế nào cũng được.

"Hiện tại hắn đang làm cái gì?"

"Hỏi tiểu thiếu gia, hiện tại tiểu phu nhân đang đứng tấn."

Tiêu Lãm nhướn mày, tựa hồ như có hứng thú. Y buông tảng sắt xuống, đẩy xe lăn đi vào rừng trúc.

Xuyên qua khe hở của rừng trúc có thể thấy Bách Thần đang ở trong sân đang đứng tấn. Về mặt có chút nhãn nhó, khuôn mặt trắng nõn cũng đã trưởng đến độ bồng, mồ hôi thấm ướt cả trán, dù vậy Bách Thần vẫn ngoan cường mà giữ nguyên tư thế không hề nhúc nhích một phần nào.

"Người đi qua bên đó đi." Tiêu Lãm xoay người quay về.

"Vâng."

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Bách Thần có cảm giác rằng hai chân hoàn toàn không còn thuộc về chính mình, thất khiếu cũng muốn bốc khói, tư duy thì bắt đầu hỗn loạn, mơ hồ. Loại cảm giác này hắn vô cùng quen thuộc, đó chính là điềm báo cho việc ngắt xiêu.

Trước kia có một lần chấp hành nhiệm vụ, ăn núp suốt 48 tiếng đồng hồ không ăn cũng không uống, hắn chính như vậy mà ngắt xiêu.

"Tiểu phu nhân, đã đến giờ có thể nghỉ ngơi rồi."

Lâm Phi Vân? Cậu ta về từ khi nào vậy?

Lời nói của Lâm Phi Vân mù mịt, mệnh mang bay bay như tiên nhạc mà truyền vào tai Bách Thần. Thật tốt quá, có thể nghỉ ngơi rồi.

Bách Thần cố gắng chống đỡ thân thể, vừa buông lỏng tinh thần hai chân tức khắc nặng như sắt. Không thể chống đỡ được nữa, mắt thấy phải ngã xuống mặt đất...

Tác giả có lời muốn nói: Cảm tạ “Âm áp Như Ý” “21946811” tiểu thiên sứ dinh dưỡng dịch tưới, A Thần nhất định sẽ khỏe mạnh trưởng thành sau đó rời nhà trốn đi (ư)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Bách Thần đã chuẩn bị tâm lý tốt khi ngã xuống cũng sẽ đỡ đau hơn. Nào ngờ có một đôi tay vững vàng đỡ lấy hắn, vừa mở mắt ra liền thấy một khuôn mặt có chút áy náy của một cậu trai trẻ.

Lâm Phi Vân không kịp lo nghĩ về lễ nghĩa và tôn ti, liền theo bản năng duỗi tay đỡ Bách Thần. Vạn nhất tiểu phu nhân mà có bề gì thì hậu quả cậu không dám tưởng tượng tới.

Lâm Phi Vân thậm chí rất hối hận khi bất cơ thể suy yếu Bách Thần phải đứng tấn lâu như vậy.

"Cảm ơn." Bách Thần nói lời cảm ơn, trong lòng lại phi báng bản thân thật vô dụng. Kiếp trước lấy một địch ba cũng chẳng hề hấn gì tới hắn, hiện tại chỉ có đứng tấn nửa canh giờ vậy mà muốn té xỉu.

Quả thực quá mất mặt.

Bách Thần được Lâm Phi Vân đỡ đến ghế đá ngồi xuống, nhận lỗi: "Là thuộc hạ sai, thuộc hạ không quan tâm đến tình huống cơ thể tiểu phu nhân mà đã nóng vội, thỉnh tiểu phu nhân trách phạt."

"Không liên quan đến ngươi." Bách Thần xoa xoa mi tâm, "Tại vì ta quá yếu, sau này thích ứng được thì sẽ ổn thôi."

"Ngài còn muốn tiếp tục luyện nữa sao?" Lâm Phi Vân có chút lo lắng.

Bách Thần nói: "Vì sao không luyện nữa? Thân thể càng yếu thì càng muốn rèn luyện. Nếu ngừng bây giờ cơ thể vĩnh viễn không bao giờ cường tráng được. Không cần lo lắng, sẽ không xảy ra chuyện gì nữa đâu."

Lâm Phi Vân không lay chuyển được ý nguyện của Bách Thần, đành phải đáp ứng, "Vậy ngài nghỉ ngơi mười lăm phút, sau đó mới tiếp tục."

Bách Thần gật đầu, "Được."

Băng Nhi đã sớm tới, chỉ là sợ quấy rầy chủ tử nên không có xuất hiện ở trong sân.

Hiện tại thấy tiểu thiếu gia nhà mình một bộ dáng thảm đến đáng thương, đau lòng cực kỳ, nên vội vàng cầm khay trà và khăn mặt chạy tới chỗ Bách Thần ngồi.

"Tiểu thiếu gia, ngài uống trước hai khớp trà đi ạ." Băng Nhi đưa chén trà đến trước mặt Bách Thần.

"Đặt trên bàn đi." Bách Thần nói, "Bây giờ không nên lập tức uống trà, đợi ta đỡ mệt hơn một chút mới uống được."

Băng Nhi đặt chén trà lên trên bàn, đưa khăn mặt cho hắn, "Chưa uống trà được thì ngài lau mồ hôi trước nha."

"Cảm ơn."

Bách Thần tự nhiên nói lời cảm ơn, còn Băng Nhi thì lại đang quan tâm tới thân thể hắn có ổn không, cả hai không ai phát hiện cái chi tiết nhỏ này.

Hắn vừa lau mồ hôi vừa nói, "Băng Nhi, ngươi mau đi làm việc của ngươi đi, không cần hầu bên ta."

"Nhưng mà nô tỳ không yên tâm." Băng Nhi không muốn rời đi.

Bách Thần nghĩ nghĩ nói: "Lát nữa luyện xong, ta muốn ăn cháo thịt nạc rau dưa."

Nghe thấy tiểu thiếu gia nhà mình muốn ăn cháo thịt nạc rau dưa, mặt Băng Nhi lập tức hiện ra vui vẻ, "Nô tỳ lập tức đi xuống phòng bếp, nói với bọn họ chuẩn bị cháo cho ngài!"

Vừa dứt lời liền hướng tới phòng bếp mà đi. Thấy bóng dáng Băng Nhi biến mất, Bách Thần lắc đầu cười cười, cầm chén trà lên uống mấy khớp. Không tìm có kêu nha đầu này đi, khẳng định nàng ta sẽ tiếp tục lo lắng, hắn cũng không có cách nào an tâm rèn luyện.

Từ đầu đến cuối Lâm Phi Vân vẫn luôn đứng ở một bên, nghe đoạn nói chuyện của bọn họ liền có thể nhìn ra cảm tình của hai người không tồi. So với

chủ tớ thì giống huynh muội hơn. Tính tình tiểu phu nhân cũng không giống với lời đồn trên phố, có khi nào Bách Thần có thù oán gì với người ở Hầu phủ, rồi người đó cố ý thả lời đồn để trả thù chăng?

Nghĩ ngợi một trận ra trò, tình thần Bách Thần đã tốt hơn, hấn đứng lên, "Sư phó, chúng ta tiếp tục rèn luyện nha."

"... .. Vâng, tiểu phu nhân." Lâm Phi Vân thu hồi suy nghĩ, đi đến ven tường cầm tạ đá lên, rồi trở về đặt nó lên trên bàn, "Tiểu phu nhân, đứng tấn chỉ là rèn luyện cho lực chân, còn lực tay phải dựa vào cách rèn luyện khác. Cái này là tạ đá, mỗi ngày sớm hay tối đều cử được." (Cử= cử tạ)

Dứt lời liền cầm tạ đá gơ lên hạ xuống, làm mẫu cho Bách Thần.

Ánh mắt Bách Thần sáng lên, tuy rằng đem đá tạc thành hình vuông nhưng nói trắng ra cái này còn không phải là tạ ở thời cổ đại hay sao!

Có tạ thì ngày thường ở trong phòng hấn cũng có thể luyện, rất tốt.

"Để ta thử." Bách Thần tiếp nhận tạ đá từ tay Lâm Phi Vân, khi cầm lấy thật sự có chút nặng. Hấn trên dưới cử hai lần, nhiều đó thôi đã cố hết sức rồi đó nhưng mà vẫn trong phạm vi có thể chịu được. Bách Thần tin tưởng không bao lâu nữa, hấn có thể cử một bộ tạ nặng hơn.

"Tiểu phu nhân, ngài có ngộ tính thật cao." Lâm Phi Vân giọng nói thản nhiên, "Nếu như ngài không nắm chắc những điều căn bản, nói ngài đã từng luyện võ qua ta chắc chắn sẽ tin."

Bách Thần có chút ghen lời, mấy cái hấn biết đều là từ kiếp trước học được, bây giờ có thể tính là từng học qua không?

Không ngờ ngoài năng lực võ công thâm hậu, Lâm Phi Vân còn có giác quan thứ sáu rất mạnh. Về sau Bách Thần phải để ý nhiều hơn nữa nếu không lộ bí mật là hấn chết chắc.

"Đều nhờ người dạy tốt nên mới đạt được như vậy." Bách Thần thuận thế khen Lâm Phi Vân để cậu dời lực chú ý.

"Không dám nhận." Lâm Phi Vân nói tiếp, "Mỗi ngày huấn luyện ngài chia ra làm mười đợt để cử tạ đá, mỗi đợt mười lần, nghỉ một lát lại thêm mười lần, cứ như vậy cho đủ mười đợt thì dừng."

"Được, ta đã nhớ kỹ."

Bách Thần dưới sự chỉ đạo của Lâm Phi Vân hoàn thành xong mười đợt cử tạ đợt huấn luyện ngày hôm nay.

Hiện tại Bách Thần có cảm giác rất kỳ diệu. Phảng phất cái cảm giác có được khi hấn mười chín tuổi, lần đầu tiên vào vùng huấn luyện đặc biệt dành cho quân nhân ở kiếp trước.

Vào thời điểm ấy, cõi lòng hấn tràn đầy nhiệt huyết và khí phách hăng hái.

Hiện tại thân thể này càng trẻ hơn thời điểm đó. Bởi vì "thanh xuân dễ thê, mạc phụ thiếu niên khi."

Bách Thần ngừng đầu, sương sớm đã tan, mặt trời dần dần mọc lên ở phía đông, ánh sáng chiếu xuống vạn vật.

Hấn cảm thấy có động lực, nhắc nhở bản thân nỗ lực mà sống, sống phải ra hình ra dạng.

.....

"Hôm nay ngừng tại đây, tiểu phu nhân, ngài vất vả rồi." Tiếng Lâm Phi Vân vang lên, "Sáng mai thuộc hạ lại đến."

Bách Thần ôm quyền nghiêm chỉnh nói: "Sư phó, sáng mai gặp."

Mặt Lâm Phi Vân lại đỏ trong một cái chớp mắt. Sau đó cậu cáo từ rồi rời đi ngay.

Lần đầu tiên tập thể dục tại thế giới này nói chung cũng khá thuận lợi.

Băng Nhi đã chu đáo chuẩn bị nước tắm từ sớm, Bách Thần thoải mái tắm một trận rồi thay quần áo sạch sẽ, lúc này mới đi vào trong viện ăn cơm sáng.

Sau khi vận động ăn sáng cũng thấy thật mỹ vị, mặc dù đó chỉ là một chén cháo thịt nạc rau dưa.

Nha đầu Băng Nhi này quá thành thật, hấn nói muốn ăn cháo thì thật sự chỉ bảo phòng bếp chuẩn bị mỗi cháo.

Bách Thần dở khóc dở cười, một bên ăn cháo, một bên xem Băng Nhi tưới nước cho vườn hoa. Cả một chén cháo xuống bụng nhưng mà dạ dày hấn vẫn còn cảm thấy trống rỗng, đành phải kêu Băng Nhi xuống phòng bếp lấy ít bánh nhân trứng gà ăn cho đỡ đói vậy.

Băng Nhi lúc cao hứng lúc lại xin lỗi không ngừng, sau đó lập tức chạy ra cửa viện. Vừa chân trước bước ra chân sau Lý mẫu đã vào.

"Nô tỳ thỉnh an tiểu phu nhân." Lý mẫu là người có tính cách khoan dung, nhiều ngày qua bà cũng có ấn tượng rất tốt đối với Bách Thần, vì thế trên mặt lại nhiều phần chân thành, "Chúc tiểu phu nhân buổi sáng tốt lành."

Bách Thần đứng dậy đỡ Lý mẫu lên, "Lý mẫu không cần khách khí. Có phải mẫu thân có việc tìm ta?"

Bọn tiểu bối Khang Vương phủ sớm tối bồi bên Vương phi bởi vì thân thể bà không được tốt, sáng sớm Lý mẫu không bồi bà mà vợ và tới đây, phản ứng tự nhiên của Bách Thần là Vương phi muốn gặp hẳn.

Lý mẫu nói: "Ngày mai chính là ngày hồi môn, phu nhân bảo nô tỳ chuẩn bị lễ vật chu đáo. Hôm nay nô tỳ tới đây thỉnh tiểu phu nhân xem qua lễ vật, nếu có thiếu sót cái gì, nô tỳ lập tức thêm vào."

Bách Thần cười nói: "Lý mẫu làm việc, ta sao có thể không yên tâm. Không cần đi xem thử, ngày mai cứ sai người mang qua Hầu phủ là được rồi."

Wang phủ làm việc không có khả năng không ổn. Lý mẫu chỉ chiếu theo quy củ qua đây hỏi thăm một chút, nếu thật sự đi xem thì không quá phóng khoáng, dễ làm người sinh ghét.

Quả nhiên, Lý mẫu nghe thấy Bách Thần nói như vậy, nếp nhăn trên mặt cũng cười thành một đóa hoa, "Vậy nô tỳ không quấy rầy tiểu phu nhân nghỉ ngơi nữa, nô tỳ trở về truyền lời cho phu nhân."

"Được, để ta tiễn người."

"Này sao được, tiểu phu nhân ngại dừng tiễn ta." Lý mẫu liên tục xua tay tỏ vẻ không gượng nài.

Bách Thần vẫn khẳng khái tiễn bà ra cửa viện, xong rồi hẳn đứng nhìn bà mặt đầy ánh hồng mà đi ra ngoài.

Lý mẫu tuy là hạ nhân, nhưng thực tế trước mặt Vương phi và Vương gia rất có phân lượng. Trong Vương phủ nhiều người như vậy thay vì tìm thêm địch nhân chỉ bằng tìm thêm một người có thể giúp mình.

Tiền Lý mẫu về, Bách Thần ngồi ở tiểu viện thích ý mà hưởng thụ buổi sáng yên tĩnh này.

Không bao lâu, Băng Nhi bung một mâm điểm tâm trở lại.

Đội Băng Nhi đem tô bánh hoa quế đặt trên bàn Bách Thần mới hỏi: "Băng Nhi, đã xảy ra chuyện gì?"

Vành mắt nàng hồng hồng.

Băng Nhi cười trừ: "Không, không có chuyện gì đâu ạ."

"Nhìn bộ dáng người kia, lừa ai đó?"

Bách Thần cầm lấy một khối điểm tâm, rồi lại thả lại bàn, thở dài nói, "Người không nói thật, điểm tâm này ta cũng chẳng muốn ăn."

"Đừng....." Băng Nhi sợ nhất là tiểu thiếu gia nhà mình không chịu ăn cái gì, nàng hít hít cái mũi, "Ngài đừng như vậy, ta nói, ta nói!"

"Có phải hay không có người khi dễ người?"

"Không phải." Băng Nhi lắc đầu, "Hồi này ta xuống phòng bếp chờ lấy bánh hoa quế, vừa lúc đó ở bên ngoài phòng có mấy nha hoàn ở viện khác nói chuyện phiếm. Các nàng ta lăm mồm, nói một ít lời....."

"Nói cái gì?" Chắc là bọn nha hoàn nói xấu sau lưng hẳn.

Băng Nhi cắn môi, thấp giọng nói: "Càng ta nói ngài không xứng với Tiểu tiểu thiếu gia, nói nếu không phải vợ và xung hi, với cả chân y không đi lại được thì chẳng cần cưới ngài."

Băng Nhi tức giận bất bình, "Ngài có chỗ nào không xứng với y, ngài rõ ràng tốt như vậy!"

Bách Thần thấy bộ dáng nhỏ bé tức giận của nàng có chút buồn cười, lại có chút cảm động.

"Thì ra là như vậy." Bách Thần đưa cho nàng một cái khăn tay sạch, khuyên nhủ, "Lau nước mắt đi, không nên tức giận, không đáng. Bọn họ muốn nói cái gì thì nói cho đã, căn bản cũng chẳng ảnh hưởng đến ta."

"Chủ từ ngài nói đúng." Băng Nhi dùng khăn tay lau nước mắt, "Dù sao ngài ở trong lòng Băng Nhi là tốt nhất."

Bách Thần cười cười, "Nha đầu ngọc."

Trở về phòng, Bách Thần cân nhắc lời vừa rồi Băng Nhi nói, hẳn chú ý tới hai chữ: Xung hi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đế Tiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20

Nếu những lời đó của bọn nha hoàn là thật thì nhiều nghi vấn lúc trước có thể hiểu rõ rồi.

Vì cái gì mà đích nữ Bình Tây Hầu gả cho Vương phủ lại biến thành con vợ lẽ gả vào Vương phủ mà hành vi như vậy lại được Khang Vương đồng ý, vì cái gì mà hôn lễ diễn ra vội vàng hấp tấp, vì cái gì mà ngày hôm đó Lý mẫu nói không cần thiết bái đường, vì cái gì mà đêm động phòng Tiêu Lãm không trở về Tùng Trúc Uyển, vì cái gì mà Vương phi bệnh quanh năm lại trong một đêm bệnh tình chuyển biến tốt.....

Vì Vương phi xưng hi, thật vớ vẩn nhưng thật sự đây là lý do thuyết phục nhất.

Nhưng rõ ràng còn có đại ca đã đính hôn, vì sao lại phải dùng Tiêu Lãm tới xưng hi?

Chẳng lẽ vì Tiêu Lãm bị tàn phế hai chân liền mất đi tư cách cạnh tranh thế tử, cũng giống hần bị biến thành công cụ cho cuộc giao dịch hôn nhân này?

Tiêu Lãm có thái độ không tốt với hôn sự này không chỉ vì chán ghét Hầu phủ, có lẽ còn có một phần do kháng nghị không được với Vương phủ.

Tuy vậy cũng chẳng làm được gì.

Hiện tại nghĩ lại thì Liễu công tử đính hôn cùng đại ca Tiêu Lãm, nhà bọn họ có chức quan, họ Liễu ư..... Hình như tả tướng đương triều cũng mang họ Liễu.

Một đầu là Bình Tây Hầu chỉ có cái vỏ rỗng, một đầu là thừa tướng đương triều quyền thế ngấp trời. Bảo đưa ra lựa chọn cũng không khó.

Bách Thần cười lạnh, trong vòng Hầu môn quả nhiên chẳng có cái gì mới mẻ.

Vương phủ này còn giấu bao nhiêu bí mật nữa đây?

Năm tám Hữu Đức, ngày mười một tháng tư, là ngày tiểu thiếu gia về Bình Tây Hầu phủ thăm cha mẹ.

Ngay từ sáng sớm, hai vợ chồng Bách Triền Nguyên cùng toàn gia đội ở đại sảnh Hầu trứ.

Ở tân triều hồi môn là phong tục quan trọng, Bách Triền Nguyên suy nghĩ, thời điểm thành thân tân lang không tự mình tới, giờ thì đã thành thân xong dù sao cũng phải cho nhạc phụ là gã đây chút mặt mũi.

Tuy nói gả cho cái người tàn tật cũng không tính là hôn sự này tốt đẹp cho cam, nhưng mà Bách Thần chỉ là con của vợ lẽ, gả vào Khang Vương phủ cũng coi như là hần treo cao rồi. Mà điểm quan trọng hơn là gã cùng Khang Vương giờ đã có quan hệ thông gia, ở trong triều lại có thêm một cái cột vững chắc để dựa vào.

Triều đình giống như giang hồ, gió nổi mây phun thay đổi thất thường, nếu không tìm thêm mấy tầng quan hệ đặc lực có thể dựa vào, muốn gã an tâm làm sao được?

Cũng vì nguyên nhân vậy nên trừ bỏ hai tiểu thiếp thì toàn bộ người nhà đều được triệu tập lại đây, chứng tỏ thái độ tôn trọng đối với Khang Vương phủ.

Mất thấy đã đến giữa trưa cũng chưa thấy Bách Thần và Tiêu Lãm đến.

Mấy nhi tử, nữ nhi của Bách Triền Nguyên đều đứng ngồi không yên, nguyên bản phải gả cho Tiêu Lãm- nhị nữ Bách Phương Phi dứt khoát hỏi: "Có phải bọn họ sẽ không về đây?"

"Nói bậy!" Bình Tây Hầu xụ mặt quát lớn, "Nhiều đó mà ngồi cũng không yên được hả? Về sau nguoi mà gả cho người ta, không có chút quy củ như vậy chính là muốn vứt cái mặt ta phải không!"

Chính thất Vương thị dùng ánh mắt ra hiệu bảo Bách Phương Phi đừng nói những điều không nên nói.

"Phụ thân, nữ nhi biết sai rồi." Bách Phương Phi mím môi, không cam lòng mà xin lỗi, sau đó quy quy củ củ ngồi xuống.

Bách Triền Nguyên ra về có động đất cũng chẳng sợ, nhưng kỳ thật trong lòng gã lúc này có chút nôn nóng.

Lại đợi một lát vẫn không thấy hạ nhân Vương phủ tới báo tin, Bách Triền Nguyên rốt cuộc không ngồi yên nổi nữa.

Gã định phái hạ nhân đi xem thử thì bị Vương thị chụp tay lại vỗ nhẹ nhẹ, mỉm cười nói: "Hầu gia, chàng đừng vội, thiếp đã bảo Vương mã mã mang theo hạ nhân đi nghênh đón bọn họ, nếu có tin tức bà ta sẽ sai người nhanh chóng báo cho chúng ta."

Sắc mặt Bách Triền Nguyên hòa hoãn đi rất nhiều: "Vẫn là phu nhân nàng nghĩ chu đáo."

Đây cũng là nguyên nhân Bách Triền Nguyên vô luận mê luyện nhiều người trẻ tuổi, xinh đẹp nhưng trước sau vẫn kính trọng, tín nhiệm nhất Vương thị.

Ồn trọng, thỏa đáng, còn chú trọng đại thể. Loại khí chất của thiên kim nhà giàu này tiểu thiếp xuất thân nhà nghèo dùng cả đời cũng không học được.

Tối buổi trưa, gã sai vặt ở Hầu phủ mới gấp gấp trở về báo tin.

"Khởi bẩm Hầu gia, phu nhân!" Bởi vì chạy quá nhanh nên lúc này đầu gã sai vặt chảy đầy mồ hôi, thở hồng hộc, "Vương phủ, người của Vương phủ đang tới. Nhưng mà không nhìn thấy tiểu thiếu gia và cô gia, chỉ thấy Lâm đại nhân, là cái người đến đón đầu mấy hôm trước!"

"Cái gì?!" Bách Triền Nguyên sắc mặt đại biến, đập bàn đứng dựng lên, "Người xác định thật sự tân nhân không có về đây?"

Gã sai vặt run rẩy, không dám ngắt đầu: "Tiểu nhân đã nhìn kỹ mấy lần, chỉ thấy Lâm đại nhân dẫn theo hạ nhân và ngựa chở lễ vật thôi ạ."

"Cái đồ hỗn trướng!" Bách Triền Nguyên giận xanh cả mặt, hung hăng quét chén trà trên bàn rơi xuống đất.

Chén trà rơi xuống mặt đất vỡ tan tành, tiếng vỡ vang dội làm tất cả mọi người có mặt ở đây đều căng thẳng.

Đại sảnh an tĩnh lại, Bách Triền Nguyên đang phát hỏa nên tất cả mọi người không dám nói lời nào. Ngay cả Vương thị cũng chẳng dám tiến lại mở miệng khuyên bảo, sợ sẽ bị giận chó đánh mèo.

"Khang Vương phủ không để ta vào trong mắt, vậy cũng thôi đi, thế nhưng cái tiểu súc sinh Bách Thần kia cũng chẳng thèm xem ta ra gì!" Bách Triền Nguyên ngực phập phồng kịch liệt, tức giận đến đỏ mặt tía tai.

Khang Vương phủ cưới được người về rồi thì liền trở mặt, một chút lễ nghi bình thường cũng đều không muốn làm. Hiển nhiên chẳng quan tâm gì đến Bình Tây Hầu là gã đây, hẳn là xem gã là không khí đi? Nhưng mà cũng không thể chút giận lên Khang Vương phủ được, vì vậy toàn bộ tức giận đó tính trên đầu Bách Thần.

Bách Triền Nguyên lại đập bàn, quét toàn bộ đồ vật trên bàn xuống đất, vừa làm vừa mắng. Đến khi gã mệt mới đặt móng ngồi xuống ghế, há mồm thở dốc.

"Không về thì không về." Vương thị thấy gã bớt giận được một chút lúc này mới dám mở miệng nói: "Hầu gia đừng tức giận, không tốt cho thân thể đâu."

Bách Triền Nguyên siết chặt nắm tay: "Nếu việc này truyền ra ngoài ta còn gặp người khác thế nào được, mặt mũi ta biết để ở đâu?"

"Có truyền ra ngoài thì là do Khang Vương phủ không nói lý." Mặt Vương thị hiện lên một tầng chán ghét, "Thiếp chưa bao giờ nghe qua sau khi thành thân thì tiểu phu thê không về nhà vợ. Dù gì bách gia chúng ta cũng có công khai quốc, bọn kia làm như vậy thật khinh người quá đáng. Nếu vụ này dâng lên cho Hoàng Thượng phân xử thì người sai vẫn là bọn kia."

"Nhưng mà chúng ta đem Nhị muội đổi thành tiểu đệ, suy cho cùng chúng ta sẽ đuối lý trước." Đại nhị tử Bách Triền Nguyên là Bách Hưng Bang đột nhiên nói, "Việc này mà kinh động đến Hoàng Thượng sợ là không ổn đi?"

Bách Hưng Bang người này có chút giống với Bách Triền Nguyên, văn tài võ lược đều thuộc dạng thường thường, nhưng mà xem mặt đoán ý nghiền ngẫm tâm người lại có chút hơn.

Vương thị bị lời nói kia làm ngẹn, một lúc sau mới không vui nói: "Người như thế nào khuy tay lại quẹo ra ngoài!"

Bách Triền Nguyên đã bình tĩnh hơn, gã cau mày vuốt vuốt râu, "Hưng Bang nó nói cũng có đạo lý, hiện tại tình thế trong triều đình khá phức tạp, không nên xúc động."

Vương thị gật đầu: "Hầu gia nói đúng, vừa rồi tại thiếp suy xét không chu toàn, suýt nữa phạm phải sai lầm."

Bách Triền Nguyên nói: "Phu nhân có ý chân thành, như vậy đâu có gì sai? Có sai thì cái sai đó thuộc về tên tiểu súc sinh kia. Quả thật con cái gã ra ngoài như bát nước đổ đi, cha mẹ bị Vương phủ ý thế hiếp người nó hoàn toàn mặc kệ!"

Vương thị giả vờ nói: "Có lẽ do Thần nhi thân bất do kỷ đi?"

"Phu nhân, nàng không cần nói giúp nó, ta thấy nó chính là cái đồ bạch nhãn lang!" Bách Triền Nguyên hừ lạnh nói, "May mắn là đã đem nó gả ra ngoài nếu không không biết nó sẽ mang lại tai họa gì cho bách gia ta nữa."

"Hầu gia, chàng không nên tức giận." Vương thị nói lời ôn tồn, nhỏ nhẹ khuyên Bách Triền Nguyên, sau đó lại nói với hạ nhân, "Mau dọn sạch mấy thứ dưới đất đi, rồi pha trà cho Hầu gia."

Bách Tĩnh con thứ hai của Bách Triền Nguyên từ đầu tới cuối vẫn luôn thờ ơ, lạnh nhạt chẳng quan tâm đến việc gì. Cậu thật ghê tởm Vương thị và phụ thân đổi trắng thay đen này, lại âm thầm cảm thấy may mắn cho bản thân mình. Bởi vì cậu cũng là con vợ lẽ nhưng đã lớn tuổi hơn Bách Thần và đã có vợ. Tuy vợ không phải tiểu thư con của quan lại gì, nhưng được cái là thiên kim nhà giàu lại rất tri thủ đạt lý. Như vậy cậu cũng rất thỏa mãn rồi.

Nếu giống như Bách Thần bị người trong nhà đối xử như công cụ gả ra ngoài đã thế còn bị mắng là bất trung bất hiếu, như vậy thật sự quá thê thảm.

Hạ nhân Hầu phủ vội vàng vàng dọn dẹp đống hỗn độn trên đất, sau đó lại dâng trà cho Bách Triển Nguyên.

Trà còn chưa uống được khớp nào thì Vương ma ma từ cửa đi vào bẩm báo nói người của Vương phủ đã tới.

Bách Triển Nguyên vỗ vỗ y phục, buông chén trà xuống bàn, "Bảo hấn vào."

Sau lại bảo mấy nữ của gã: "Các con lui xuống đi."

Nếu chỉ có thị vệ Vương phủ đến thì không cần nhiều người như vậy nghênh đón.

Không bao lâu sau, Lâm Phi Vân mang theo hạ nhân Vương phủ đi bảo đại sảnh. Bách Triển Nguyên thấy bọn hạ nhân vận chuyển số lễ vật so với sinh lễ cũng không chênh một tấc.

"Lâm Phi Vân tham kiến Hầu gia." Lâm Phi Vân vào cửa sau một lúc mợa cung kính hành lễ.

"Hôm nay là ngày hồi môn, vì sao lại không thấy tiểu nhi và tân lang đến?" Bách Triển Nguyên xụ mặt hỏi.

Gã không dám làm gì Vương phủ nhưng đối với thị vệ thì được.

Lâm Phi Vân khom người nói: "Vương phi gần đây thân thể không tốt, tiểu phu nhân mới vào cửa liền một mảnh hiếu tâm, cực nhọc ngày đêm, không chịu nghỉ ngơi mà phụng dưỡng. Hơn nữa bởi vì tiểu thiếu gia hành động không tiện cũng cần người chiếu cố..... Vì thế phân phó tiểu nhân đưa lễ vật tới để bồi tội, thỉnh Hầu gia đừng trách."

Sắc mặt Bách Triển Nguyên hơi hoãn, lúc này mới nói: "Lâm thị về miễn lễ."

Lâm Phi Vân đứng dậy nói: "Vương gia và Vương phi rất cảm động với lòng hiếu tâm của tiểu phu nhân, nên đặc biệt phái ta qua đây để nói lời cảm ơn. Cảm ơn Hầu gia đã dạy công tử hiếu thuận như vậy."

Lời này của Lâm Phi Vân xua tan mây đen trên bộ mặt âm trầm của Bách Triển Nguyên. Khang Vương phủ cho người nói đến như thế, gã mà tiếp tục mang bộ mặt tức giận hoài cũng thích hợp.

"Nguyên lai Vương phi bị bệnh sao?" Bách Triển Nguyên hỏi ngược lại, "Khi nào vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Lâm Phi Vân nói sơ lược: "Chính là mấy ngày gần đây. Vương phi được tiểu phu nhân chăm sóc giờ bệnh tình đã có chuyển biến tốt."

"Vậy thì tốt, Lâm thị vệ nhờ người thay ta vấn an Vương phi." Bách Triển Nguyên vuốt vuốt râu, nhìn về phía Lâm Phi Vân, ngoài cười mà lòng không cười nói: "Nếu như vậy thì ta không nên trách bọn họ vì không chịu về rồi. Chỉ là con ta thành thân đã lâu nhưng ta chưa gặp mặt qua tân lang, có phải không được hợp lý lắm không?"

Lâm Phi Vân đương nhiên biết Bình Tây Hầu không thoải mái như vẻ bề ngoài mà thật sự đang tức giận, chỉ còn cách dùng kế hoãn binh thôi: "Hầu gia bớt giận, đợi cho Vương phi khỏi bệnh hẳn, tiểu công tử thân thể có thể hoạt động tiện hơn, lúc đó chắc chắn sẽ tới bái phỏng Hầu gia."

Bách Triển Nguyên gật gật đầu, xem như không hề so đo việc mạo phạm ngày hôm nay. Lâm Phi Vân cuối cùng cũng miễn cưỡng qua mặt được gã. Bình Tây Hầu này rất tinh, có rất nhiều chuyện đều nhìn thấu nhưng không nói ra mà thôi.

Sắp xếp xong lễ vật, Lâm Phi Vân giả vờ nói bận việc, hàn huyên vài câu với Bách Triển Nguyên, lại nhận lỗi một phen sau đó mới mang theo hạ nhân rời Hầu phủ.

Lâm Phi Vân vừa mới đi mặt Bách Triển Nguyên lập tức trầm xuống. "Lâm Phi Vân này vậy mà đầu óc mau lẹ, nói bọn người Vương phủ đến hợp tình hợp lý. Ta từng thắc mắc tại sao hôn sự này lại tổ chức mau như thế, hấp tấp như thế..." Bách Triển Nguyên cười lạnh, "Hóa ra là vì vội vã xung hi."

Vương phi mới bị bệnh mấy ngày gần đây? Tưởng gã là con nít ba tuổi chắc.

Lăn lộn ở quan trường nhiều năm như vậy nếu không nhìn ra đối phương giờ trò gì thì chẳng phải gã sống uống phí sao.

Vương thị bưng tình đại ngộ: "Khó trách thời điểm bọn họ tới cửa cầu hôn thái độ cường ngạnh như thế. Một hai bắt buộc phải thành thân vào mồng tám tháng tư, có phải bên kia tìm thuật sĩ giảng hồ gì gì đó để bói toán không?"

"Tiểu công tử ngã ngựa chân bị tàn phế, Vương phi lại sinh bệnh, nhất định phong thủy trong Vương phủ có vấn đề." Bách Triển Nguyên nói: "Xét thủ đoạn của Khang Vương phủ, tìm được người tài ba dị sĩ tới sửa chữa phong thủy không phải không có khả năng."

"May mà không đem Phương Phi gả qua đó." Vương thị vỗ ngực, một bộ dáng vừa nghĩ đến đã sợ chết khiếp, "Chú ý của Vương ma ma xem ra thật sự quá tốt, bằng không không những nữ nhi ngoan của thiếp phải gả cho một tên phế nhân, còn thành công cụ cho bọn họ xung hi!"

Vương ma ma lấy ra khăn tay lụa lau nước mắt, thấp giọng nói: "Nô tỳ đã nhìn nhị tiểu thư lớn lên, nô tỳ thật sự không nỡ nhìn tiểu thư phải chịu ủy khuất....."

"Được rồi." Bách Triển Nguyên không kiên nhẫn mà đánh gãy lời Vương ma ma, "Người đối với Hầu phủ trung thành như thế nào thì lòng ta tự biết. Hiện tại không có người ngoài, không cần khóc sụt sùi như vậy."

Vương ma ma phát giác bản thân đã diễn quá sâu, hậm hực thu hồi khăn tay, cúi đầu nói: "Vâng."

"Chúng ta đối địch nữ thành con vợ lẽ, việc này bên ngoài ai cũng biết. Còn Vương phủ dùng người để xung hi chỉ là phỏng đoán, không có chứng cứ xác thực." Bách Triển Nguyên đã khôi phục được bình tĩnh, suy tư nói, "Việc hôn sự là do đích thân Hoàng Thượng ban hôn, lần này chúng ta chỉ có thể ngậm bồ hòn (*) thôi. Về sau chúng ta cùng Khang Vương phủ không ai nợ ai, cũng xem như ta không có đứa con trai này."

(*) Ngậm bồ hòn: phải nhẫn nhục chịu đựng điều cay đắng (tựa như phải ngậm bồ hòn)

"Nhưng mà....." Vương thị có chút lo lắng, "Khang Vương rất được lòng Hoàng Thượng, trong tay lại cầm binh quyền, chúng ta mà nháo đến cùng có phải không được ổn cho lắm?"

"Ai nói ta muốn nháo đến cùng?" Bách Triển Nguyên nói, "Khang Vương không đáng tin cậy, không cần trông cậy vào hắn."

Nói xong gã cho tất cả mọi người lui ra, chỉ chừa Vương ma ma ở lại.

Vương ma ma không cần Hầu gia phân phó đã tự động đóng cửa lại.

Bách Triển Nguyên khen ngợi mà gật đầu, quay qua thấp giọng nói với Vương Thị: "Hoàng Thượng gần đây trầm mê thanh sắc, thân thể ngày càng lụn bại. Xem ra triều đình cách ngày thay chủ sợ rằng không còn xa."

Vương thị châm chọc nói: "Không phải đã lập Thái tử rồi sao, có thay chủ cũng như vậy đi?"

"Khó nói." Bách Triển Nguyên nói, "Gần đây Ngũ hoàng tử cũng rất nổi bật, chúng ta nên phòng ngừa chu đáo một chút."

"Hầu gia, ý tứ của chàng là.....?"

"Ngũ hoàng tử còn chưa cưới chính thê, tháng sau là sinh thần Thái Hậu, nghe nói Hoàng Thượng cố ý mượn thịnh hội lần này chọn chính phi cho Ngũ hoàng tử."

"Ngũ hoàng tử khí vũ hiên ngang, văn võ song toàn." Trên mặt Vương thị hiện ra nét sầu lo, "Nhưng nghe nói hắn đã thu rất nhiều sủng cơ mỹ thiếp, thậm chí còn có nam sủng. Rất lăng nhăng, nếu mà Phương Phi gả cho hắn, thiếp có chút đau lòng....."

Mà quan trọng là, nếu Ngũ hoàng tử không được việc, nhất định sẽ bị tân quân diệt trừ, đến lúc đó nữ nhi bà phải làm cái gì bây giờ?

Đây là một cuộc chơi lớn đánh cược cả tánh mạng.

"Người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết." Bách Triển Nguyên lộ vẻ mặt không vui đánh gãy lời nói Vương thị, "Nàng đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, về bảo Phương Phi luyện tập cầm kỳ thi họa và quy củ cho tốt, tháng sau tiến cung đừng làm cho ta mất mặt."

Vương thị khổ sở trong lòng, "Hầu gia, nhưng....."

"Không nhưng nhị gì nữa, cứ quyết định như vậy đi." Bách Triển Nguyên tỏ rõ thái độ không còn bất cứ thứ gì có thể khiến gã thay đổi quyết định, "Ta mệt rồi, muốn đi nghỉ ngơi một lát. Com trưa không cần kêu ta."

Dứt lời vung tay áo, một mình rời đi.

Vương thị thất hồn lạc phách ngã ngồi ở trên ghế, phàm là những chuyện Bách Triển Nguyên đã quyết, trước nay đều không lay chuyển được.

Giờ phút này Vương thị có chút khó chịu, Vương ma ma lập tức đi đến vuốt trước ngực bà, cho bà thuận khí, "Phu nhân, nên nghĩ mọi việc theo hướng tốt. Có lẽ Ngũ hoàng tử được việc cũng không biết chừng."

Bà ta dừng lại một chút rồi lại nói tiếp, "Thứ cho nô tỳ nói thẳng. Hơn nữa, trong kinh thành danh môn kiêu nữ nhiều vô kể, nhị tiểu thư và Ngũ hoàng tử chưa chắc đã có duyên phận phu thê."

Vương thị nghĩ một lát rồi nói, "Mong là vậy, giờ thì chỉ có thể thuận theo ý trời thôi."

.....

Tràng tuồng bên Hầu phủ Bách Thần tất nhiên không biết. Hắn đã ăn trưa xong, bây giờ đang ở tiểu viện Phong Vũ Lâu đọc sách tiêu thực.

Như vậy so ra khi ở Hầu phủ thì ở đây an nhàn hơn hẳn. Ít nhất có thể tự do hoạt động cơ thể mình, không có người giám sát hay quấy rầy, có thể hưởng thụ không gian yên tĩnh.

Đương nhiên, thế này và những ngày giam lỏng trong nhà chẳng khác gì nhau, chúng đều không phải cái Bách Thần muốn, cái hắn muốn là tự do chân chính.

Hắn đang nghiên cứu cuốn "Tiểu bách khoa lịch sử tân triều". Phát hiện ra rằng thời đại này cũng thi tứ thư ngũ kinh. Nhưng mà ở phần triệu tập dự thi của Lại bộ rất khác, không quá rắc rối, còn chia ra làm hai hạng mục văn, võ riêng biệt. Con cháu quan lại tự căn cứ vào sở trường đặc biệt của mình mà ghi danh vào lĩnh vực đó.

Nhưng mà Bách Thần bị ai nhận ra rằng bản thân chẳng phù hợp với phương diện hay lĩnh vực nào cả.....

Đang rối rắm thì chợt thấy một bóng mờ ảo xinh đẹp phi vào trong viện, bỗng nghe thấy một giọng nói giòn tan vang lên.

"Nhị tẩu, ta tới tìm tẩu học nghề nè!"

Bách Thần giương mắt nhìn lên thấy Tiêu Mạt một thân váy lụa hồng nhạt, phối với làn da trắng như tuyết của cô, rất xinh đẹp, khi cười lộ lên còn có hai cái má lúm đồng tiền, phi thường đáng yêu.

"Chào muội." Bách Thần có chút kinh ngạc, hắn còn tưởng nha đầu này chỉ nói chơi mà thôi ai dè lại thật lòng muốn học, "Đã ăn trưa chưa?"

"Đã ăn rồi." Tiêu Mạt thấy Bách Thần đang xem sách, hỏi, "Muội có quấy rầy tẩu đọc sách không?"

Bách Thần đứng lên đem sách vở cất đi, cười nói, "Không có, muội ngồi xuống trước đi."

Hai người vừa ngồi xuống, Tiêu Mạt hứng trí bưng bưng yêu cầu Bách Thần dạy cô điều khác.

"Muội thật sự muốn học? Cái này mà học rất buồn tẻ và không thú vị đó." Theo quan sát của Bách Thần thì hắn cảm thấy tính tình Tiêu Mạt rất ngại mấy việc nhàm chán.

Tiêu Mạt nghĩ một lát rồi nói: "Học trước đi, nếu mà chơi chán muội sẽ không học nữa."

Bách Thần: .....

Hắn nhớ tới lời Vương phi nói, Tiêu Mạt cả ngày đều ở trong Vương phủ cũng rất nhàm chán. Chi bằng bồi tiểu cô nương lưu manh này một khoảng thời gian vậy.

Bách Thần trước mang theo Tiêu Mạt tìm một cây trúc thích hợp để điêu khắc. Hai người ngồi xỏm xem xét ở bìa rừng trúc, tìm một lát rốt cuộc mới tìm được một cây tương đối phù hợp.

"Đây là cây trúc của ca muội, nếu hắn trách tội thì muội nhớ giúp ta gánh đó nha." Bách Thần nói giỡn.

Tiêu Mạt che miệng cười hì hì, sau đó nói: "Không thành vấn đề."

Tẩu tử này vậy mà còn biết nói đùa nha, một chút cứng nhắc cũng không có.

Ở trong viện tìm được một cây đào liền chặt trúc xuống, sau đó Bách Thần bắt đầu giảng những điều cơ bản khi điêu khắc cho Tiêu Mạt. Tuy rằng hắn cũng chỉ biết được một chút da lông.

Không ngờ Tiêu Mạt thể nhưng thực nghiêm túc mà học, không có lộ ra một tia không kiên nhẫn nào, cái này có chút ngoài dự kiến của Bách Thần.

.....

Cùng lúc đó ở Tùng Trúc Uyển.

Tiểu Hoa có chút không an phận mà phe phẩy cánh đi tới đi lui trong lồng sắt. Không những thế còn muốn vươn vuốt nhỏ bẻ khóa lồng.

"Đừng làm việc vô ích." Tiêu Lãm buông cuốn sách trong tay xuống, "Đã đổi khóa."

Tiểu Hoa phẫn nộ: "Cạc cạc cạc cạc cạc!"

Tiêu Lãm nhướn mày, không nói gì, tiếp tục đọc sách.

Tiểu Hoa lại có ý đồ “vượt ngục”, vài lần đều không thành công, rốt cuộc thừa nhận mình không thoát ra được.

Vì thế tiếng kêu từ phần bộ biến thành cầu xin: "Ku ku ku!"

"Không được."

Tiêu Lãm nhìn bộ dáng bé nhỏ của nó lại có chút không đành lòng, mặt có vẻ nhu hòa hơn tí, "Hôm nay đừng đi ra ngoài, bồi tá."

Tiểu Hoa nghe xong lời này, nghiêng đầu chớp chớp đôi mắt tựa hồ là tự hỏi, cuối cùng nó gật gật đầu, an tĩnh hơn.

Lúc sau Tiểu Hoa nhìn Tiêu Lãm ra điều kiện: "Ku ku ku a a a!"

Tiêu Lãm nhếch khóe miệng: "Được, hôm nay cho người ăn đồ ăn ngon."

Tác giả có lời muốn nói: Cảm tạ “Béo con thỏ nha béo con thỏ” tiểu thiên sứ địa lôi bao dưỡng, moah moah

Cảm tạ “Béo con thỏ nha béo con thỏ” “Ấm áp Như Ý” “Đại kiều muốn mỗi ngày vui vẻ” chờ tiểu thiên sứ dinh dưỡng dịch ^_^

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Nhìn Tiêu Mạt một tay cầm dao điêu khắc Bách Thần tự chế một tay cầm ống trúc luyện tập, Bách Thần cảm thấy rất vi diệu.

Thiên kim tiểu thư cư nhiên lại thật yêu thích việc này.

Hôm nay là ngày đầu tiên Tiêu Mạt học, tuy khi khắc đường cong đều lung tung rối loạn cả lên nhưng lại có thể thấy rất trầm ổn, cũng rất có linh khí.

Con cái nhà Khang Vương phủ đều không phải là người bình thường. Có thể giải thích theo khoa học kỹ thuật hiện đại mà nói tức là Khang Vương và Vương phi có gen vượt trội nên mới sinh ra con cái vượt trội hơn người thường. Không giống như bên Hầu phủ, con vợ cả hay thứ xuất đều y chang nhau, tất cả đều không làm nên trò chống gậy. Đường nhiên bao gồm cả nguyên chủ của thân thể này.

Ngay cả người mà Bình Tây Hầu ôm hy vọng lớn nhất- nhị nữ Bách Phụng Phi, ả cũng chỉ có chút thông minh thôi chứ không làm được cái gì lớn lao.

Bình Tây Hầu muốn dựa vào việc gả nữ nhi đi để hưởng vinh hoa phú quý, nhưng đây cũng chưa chắc là cuộc mua bán vững chắc.

"Nhị tẩu, tẩu xem muội khác như vậy có được không?"

Tiêu Mạt giơ ống trúc lên cho hấn xem, Bách Thần thu hồi suy nghĩ, tập trung nhìn vào.

"Muội khác cái gì vậy?" Bách Thần nhìn không ra, "Cái này nhìn sơ qua thì giống người, nhưng mà ngũ quan hơi kỳ quái."

"Hi hi." Tiêu Mạt hạ thấp giọng nói, "Tẩu xem cái này giống nhị ca muội không? Ca ấy cả ngày xụ mặt, lúc không cười thì đôi mắt cũng như cái đường này."

Bách Thần bật cười, "Nếu như bị nhị ca muội nghe được, chắc chắn muội phải chịu phạt đó."

Nhưng mà thực sự nhìn không giống. Tiêu Lãm tuy rằng mặt than nhưng hai mắt rất có thần, đâu giống với mắt cá chết trên ống trúc này.

"Tẩu không nói thì ca ấy đâu biết được." Tiêu Mạt làm mặt quỷ, làm ra bộ dáng như ta đây không sợ ca ta.

Trong lòng Bách Thần lúc này có chút nghi vấn về Tiêu Lãm, mượn lúc này hỏi luôn: "Nhị ca muội lúc nào cũng luôn nghiêm túc như thế hả?"

"Đúng vậy, từ khi muội có ký ức đến giờ thì cảm thấy ca ấy không thích cười." Tiêu Mạt cầm dao nghiêm túc khác, thối thối mặc trúc rơi xuống, "Bất quá trước kia còn ngẫu nhiên cười, nhưng từ khi xảy ra chuyện kia liền....."

Nói đến đây Tiêu Mạt đột nhiên ngừng, cười cười nói, "Tuy rằng ca muội thoát nhìn có chút lạnh lùng, việc thành thân cũng quá hấp tấp, nhưng muội tin tưởng sau này hai người nhất định có thể ân ái, hạnh phúc."

Bách Thần cười gượng hai tiếng, không nói gì.

Nha đầu Tiêu Mạt này tuy rằng bản tính thật thà lại hay mơ mộng nhưng cũng rất thông minh. Khi nói đến việc Tiêu Lãm ngoài ý muốn bị ngã ngựa thì ngừng lại đúng lúc, thay vào đó là nói lời ai ủi hân.

Việc Tiêu Lãm ngã ngựa chắc là đề tài bị cấm nhắc đến ở Vương phủ.

Mà việc này nói đến cùng cũng thật kỳ quái. Nghe nói Tiêu Lãm cưỡi ngựa bắn cung, công phu đều rất lợi hại, như thế nào chuyển đi kia ra ngoài một cái liền ngã ngựa rơi xuống vách núi.

Còn cổ tình là kém nửa năm nữa y vừa tròn hai mươi tuổi?

Haizzz, bị bắt cuốn vào cái lốc xoáy này, so với tưởng tượng của hân còn muốn thê thảm hơn. Bây giờ chỉ còn cách án binh bất động, dựa theo kế hoạch ban đầu của hân mà tiến hành, những việc còn lại thì tùy theo hoàn cảnh mà làm.

.....

Sau giờ ngọ ánh mặt trời có chút chói mắt, xuyên qua dây nho lập lờ vài điểm sáng, bắt tri bắt giác thời gian nghỉ trưa đã trôi qua.

"Hôm nay đến đây thôi." Bách Thần nói, "Tiêu tiểu thư, muội cũng bận cả một canh giờ rồi, trở về nghỉ ngơi cho tốt đi."

"Vâng!"

Tiêu Mạt buông dao điêu khắc tự chế, thương thức tác phẩm của chính mình. Trên mặt hiện lên tươi cười vui sướng, nhìn qua thực sự rất vừa lòng với tay nghề của bản thân.

Cô đứng dậy, lát sau lại như chợt nhớ đến thứ gì đó, "Nhị tẩu, tẩu sao lại khách khí như vậy, cứ gọi muội là Tiêu tiểu thư hoài."

"Ách..... Bởi vì muội chưa có sắc phong....."

Bách Thần vì việc trên mà cảm thấy thật xấu hổ.

Không biết vì nguyên nhân gì mà công tử, tiểu thư ở Khang Vương phủ vẫn chưa được hoàng đế sắc phong. Nếu sắc phong rồi thì dễ kêu hơn rất nhiều, như, thế tử, quận vương, quận chúa.

Chẳng lẽ Khang Vương còn chưa quyết định được thế tử sẽ là người nào nên làm cho Đức Huệ Đế không thể hạ chiếu theo?

Một bên là người bị tàn tật, một bên là người bình thường. Rõ ràng lựa chọn rất đơn giản nhưng Khang Vương lại chần chừ chưa đưa ra quyết định..... Có thể suy ra một điều, trước khi Tiêu Lãm bị tàn thì là một người nhân trung long phượng, hào quang vạn trượng. Nếu không bị tàn như thế thì chắc chắn vị trí thế tử này thuộc về y.

Đáng tiếc ý trời trên người.

Ca ca của Tiêu Lãm lúc này đang ở nhà Liễu đại nhân, chỉ sợ không phải do mỗi cái nguyên nhân là nhớ thương người trong lòng mà chạy đi gặp, mà còn một nguyên nhân trọng yếu khác đó là tìm kiếm cha vợ tương lai giúp đỡ đi?

Bách Thần không khỏi xoa xoa huyệt Thái Dương, việc anh em bất hòa với nhau hân không nên xen vào.

Hân hiện tại vô cùng hoài niệm những ngày tắm máu chiến đấu hăng hái, treo đầu trên lưng quần rất nhiều. Vì Bách Thần thật sự thừa nhận không nổi những ân oán tình thù của cung đình, hào môn. Quá rắc rối.

"Không có sắc phong thì đã sao, tẩu cứ giống như nương muội ấy, kêu muội là Mạt Nhi là được rồi." Tiêu Mạt cười nói, "Về sau có sắc phong rồi thì tẩu cũng đừng có kêu muội là quận chúa gì gì đó, vậy xa lạ lắm."

Bách Thần nghĩ một lát rồi nói, "Vậy ta kêu muội là Tiêu Mạt được không?"

Mạt Nhi là ái xưng của Vương phi và Tiêu Lãm đối với Tiêu Mạt, hân không dám kêu như vậy.

"Tiêu Mạt" nghe cũng hay chứ bộ.

"Được nha!" Đôi mắt to của Tiêu Mạt xoay chuyển, "Tên này cũng được đó, chưa có ai kêu muội như vậy đâu."

"Kia, về sau khi không có ai thì ta sẽ kêu muội như thế nhé." Bách Thần sờ sờ mũi, "Ta có thỉnh cầu nhỏ có thể nói ra với muội không?"

Tiêu Mạt tò mò hỏi: "Thỉnh cầu gì?"

"Về sau lúc mà không có người ngoài, muội kêu ta là Bách Thần được không? Ta là nam nhân cứ kêu là nhị tẩu thấy quái quái thế nào ấy."

Tiêu Mạt cười khúc khích, "Quái chỗ nào a? Triều đại của chúng ta quy định, chỉ cần cưới vào cửa, bất luận là nữ tử hay nam tử đều phải kêu là tẩu tẩu

hoặc là đệ muội."

Bách Thần:.....

Cái tập tục quái quỷ gì thế này!!!! Hắn không còn lời gì để nói....

"Bất quá nếu tẩu không thích thì về sau lúc không có ai thì muội sẽ kêu tẩu là Thần ca nha." Tiêu Mạt nhìn về mặt rồi rầm của người lớn hơn mình hai tuổi- Bách Thần, biểu tình của người này lại vô cùng ủy khuất. Tâm cô liền mềm nhũn thế là đáp ứng yêu cầu của hắn.

Như vậy hai người đã đạt được ý nguyện của mình, cũng hiểu về nhau hơn một chút. Sau khi tạm biệt, Tiêu Mạt cảm "Chiến lợi phẩm" của mình, cảm thấy nể nễ mà rời khỏi Phong Vũ Lâu.

Khi điều khắc yêu cầu phải ngồi rất lâu, hiện tại tứ chi Bách Thần có chút cứng đờ, nên tiện tay cầm lấy tạ đá luyện tập lực cánh tay.

Còn chưa nâng được hai lần thì thấy Lâm Phi Vân đẩy Tiêu Lãm lại đây.

"Chào tiểu phu nhân."

Bách Thần hướng về phía cậu gật đầu ý chào hỏi, buông tạ đá xuống, nhìn về phía Tiêu Lãm, "Có chuyện gì sao?"

Không có việc gì thì chắc chắn tán băng này tuyệt đối sẽ không hạ mình tìm đến hắn.

Thần sắc Tiêu Lãm lúc này có chút âm trầm, y nâng nâng cằm, "Đi đến đại sảnh, lát nữa đại ca sẽ đến thăm chúng ta."

Bách Thần hiểu rõ gật đầu.

..... Hóa ra là đại công tử Tiêu Xuyên đã về, là muốn trước mặt hắn ta làm bộ làm tịch ha. Tiêu Lãm không muốn Bách Thần đi qua Tùng Trúc Uyển nên tự mình hạ giá đi đến Phong Vũ Lâu lấy nơi này làm nơi gặp khách.

Bách Thần đối với việc này cũng chẳng có ý kiến gì, dù sao cũng là phối hợp để diễn kịch mà thôi. May mà không cần diễn giả ân ái, chỉ cần ứng đối bình thường là được.

Hai người vào đại sảnh, Băng Nhi vừa mới đem trà tốt nhất lên thì nghe thấy tiếng gã sai vặt thông truyền, nói đại công tử đang ở bên ngoài.

Tiêu Lãm buông chén trà, lại nhìn thoáng qua Bách Thần rồi mới nói, "Mời hắn vào."

Bách Thần cảm thấy kỳ quái, tự nhiên nhìn "tôi" làm gì?

Hắn mặc kệ quái nhân trước mặt này, tự mình nâng chung trà lên uống.

Uống được hai khớp, dư quang khóe mắt nhìn thấy hai bóng dáng cao lớn tiến vào phòng.

Thanh âm của Lâm Phi Vân chợt vang lên: "Thuộc hạ kính chào đại thiếu gia, Hà công tử."

"Lâm thị vệ miễn lễ." Giọng nói ôn hòa vang lên, "Tiểu đệ, vi huynh về trễ nên không thể chứng kiến đệ thành thân, thật tiếc quá."

Tiêu Lãm nói: "Đại ca không cần khách khí, mời ngồi."

Giọng nói này..... Tâm Bách Thần đột nhiên nảy lên một cái, hắn thực mau điều chỉnh lại cảm xúc, buông chén trà xuống bàn, ánh mắt nhìn về phía người đang đi tới.

Đứng giữa đại sảnh là hai gã nam tử khí chất đẹp đẽ, cao quý. Một người áo gấm màu trắng, một người trường bào màu xanh lá.

Nam tử áo gấm màu trắng văn nhã, tuấn lãng, hắn ta nhìn Bách Thần, khóe miệng nhếch lên, tươi cười giống như ánh mặt trời ấm áp ngày đông, lại rất sáng lạn.

"Đệ muội, chúc mừng."

Bách Thần đứng dậy ôm quyền hành lễ, theo lễ tiết cười với hắn ta một cái, "Đa tạ đại công tử."

Trong mắt nam tử mặc trường bào màu xanh lá bên cạnh hắn ta hiện lên vẻ kinh ngạc, lập tức cũng nói: "Chúc mừng Lãm đệ và đệ muội, tân hôn hạnh phúc."

Bách Thần đoán chắc đây là tiểu công tử của Bá phủ- Hà Văn Quang. Người này tướng mạo đường đường, nhưng trên người không có cỗ nghiêm nghị chính khí như đại ca gã, ngược lại lại có chút gian trá.

Lần đầu tiên thấy người này hắn không có chút hảo cảm nào.

“Nhị biểu ca khách khí.” Tiêu Lãm nhàn nhạp nói.

Bách Thần theo sau chào hỏi.

Nhập tọa, Tiêu Lãm, Tiêu Xuyên và Hà Văn Quang hàn huyên. Bách Thần không đau không ngứa nhàn sự, yên lặng nghe không nói lời nào.

Tiêu Lãm hỏi: "Đại ca đã đi thăm mẫu thân chưa?"

Tiêu Xuyên nói: "Mới từ chỗ mẫu thân đi qua đây, huynh thấy khí sắc nương đã tốt hơn rất nhiều, thật đáng mừng."

"Sáng nay đại biểu ca đến thăm." Tiêu Lãm lại nhàn nhạp nói.

Sắc mặt Hà Văn Quang biến đổi, lập tức đứng dậy: "Ta phải về đây, miễn cho đại ca lại muốn răn dạy ta."

Tiêu Xuyên cười nói: "Mấy ngày nay nguoi bồi ta chạy ngược chạy xuôi cũng vất vả rồi, nên som hồi phủ nghỉ ngơi đi. Thuận tiện thay ta chào hỏi cậu."

Nói xong Tiêu Xuyên cũng đứng lên, "Văn Quang, ta đi với nguoi. Ta phải đi qua gặp phụ thân. Tiểu đệ, đệ muội, lại lần nữa chúc mừng hai nguoi."

Tiêu Lãm nói: “Mau đi gặp phụ thân đi.”

"Nếu tiểu đệ khi dễ nguoi, nguoi nhớ nói với ta." Tiêu Xuyên nhìn Bách Thần tủm tỉm cười, "Ta sẽ giúp nguoi giáo huấn hần."

Tác giả có lời muốn nói: Chính văn không quan hệ tiểu kịch trường.

Rất lâu rất lâu sau.

Người họ Tiêu: Không được kêu là Tiểu Mạt! Quá thân mật!

Bách Thần: Vậy kêu là gì bây giờ? Mạt Nhi được không?

Người họ Tiêu: Không được!

Bách Thần: Nguoi không phải cũng kêu như vậy sao?

Người họ Tiêu:?? Vậy cũng không được, không được chính là không được!

Bách Thần: Không nói với nguoi nữa, ta đi đây, gặp lại.

Người họ Tiêu (đột nhiên quỳ xuống): Dừng đi mà, ta biết sai rồi.

Tiêu Mạt: Đáng đời! Dấm của muội muội mà ca cũng ăn!

— — — — —

Cảm tạ “Giang hồ một mộng” tiểu thiên sứ dinh dưỡng dịch tưới ~ moah moah ~ ~

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Bách Thần ngẩng đầu nhìn hần ta, mặt không đổi sắc chấp tay nói: "Đa tạ đại công tử đã quan tâm, tiểu công tử đối với ta rất tốt."

Tiêu Xuyên lại ôn hòa cười cười, má phai ửng ửng hiện lên một cái lúm đồng tiền, "Đúng như thế thì tốt, vậy chúng ta đi trước đây."

Tiêu Lãm nói: "Phi Vân, thay ta tiễn bọn họ."

"Vâng."

Lâm Phi Vân tiễn Tiêu Xuyên và Hà Văn Quang đi ra cửa, Tiêu Lãm lại uống mấy ngụm trà, uống xong mới buông chén trà xuống nói: "Ta cũng về."

Bách Thần nói: “Tiểu thiếu gia đi thông thả.”

Tiêu Lãm mang ánh mắt thâm ý mà nhìn hấn một cái, sau đó mới cùng với Lâm Phi Vân rời khỏi đại sảnh.

Chờ mấy người nam nhân kia đều rời khỏi Phong Vũ Lâu, Bách Thần mới tìm cơ bảo Băng Nhi đi. Lúc này không có ai hấn mới ngã ngổ trên ghế, tay nắm chặt đê trước ngực, thả mồm thờ dốc. Hai tay không kìm được mà run rẩy.

Cảm giác thống khổ khi bị phản bội lại tái hiện một lần nữa. Cái cảm giác ấy, cảm giác lạnh lẽo của viên đạn xỏ xuyên qua trái tim hấn, cái rét lạnh thấu xương này từ thân thể thấm vào cả linh hồn. Nó chèn ép, ép hấn đến không thể hít thở nổi.

Còn tưởng rằng bản thân là người qua đường giấp trên sân khấu mà thôi. Ai ngờ thiếu chút nữa phải lòi hết kỹ thuật diễn đời này hấn có ra mà diễn.

Xém chút nữa, xém chút nữa thì lộ bí mật rồi.

Tiêu Xuyên, tại vì sao hấn ta lại giống y đúc người kia?!

Từ dáng người đến ngũ quan, thậm chí một bên mặt có má đồng tiền cũng không sai biệt một phân. Cười rộ lên cũng như thế, làm cho người ta tưởng mình đắm trong gió xuân, gờ tay nhắc chân đều văn nhã, nho nhã như vậy.

Thế giới này đối với Bách Thần quá ác. Đầu tiên là bị xuyên vào thân thể thiếu niên xa lạ rồi bị bắt gả vào Vương phủ, bây giờ thì lại thấy đại ca của "Phu quân" cùng người hấn từng yêu, từng giết chết hấn giống nhau như đúc.... ..

Nếu không phải trong ánh mắt ôn nhuận của Tiêu Xuyên có ẩn dấu một tia sâu đậm khói mù, suýt nữa cho rằng là người kia cũng xuyên đến đây.

Bách Thần nhắm mắt lại, móng tay hung hăng mà tự bấm vào lòng bàn tay của chính mình. Hấn cần bình tĩnh, hấn hiện tại đã quá luống cuống rồi.

Mà không, người kia còn sống rất tốt sao có thể xuyên đến đây được. Cái này chỉ là trùng hợp, chỉ là vận mệnh lại muốn đùa bỡn ác độc với hấn.

Trên thế giới nhiều người lớn lên có diện mạo giống nhau thì đã sao? Ngoài mặt giống nhau nhưng tâm căn bản không phải cùng một người.

Bách Thần tự nhắc nhở bản thân, ngàn vạn lần không được để lộ ra dấu vết gì, càng không để cho bất kì người nào trong Khang Vương phủ nghi ngờ hấn.

Điều cần thiết bây giờ là hấn phải thực hiện được kế hoạch ban đầu để mau chóng thoát khỏi đây. Mặc dù Tiêu Xuyên không phải là người kia nhưng Bách Thần không hề muốn gặp lại khuôn mặt đáng ghét đó, càng không muốn cùng hấn ta có bất luận tiếp xúc gì. Bởi vì thoát nhìn Tiêu Xuyên rất ôn hòa, nhưng hấn ta chẳng hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Bách Thần nhất định phải rời đi, Vương phủ thật sự không nên ở lại nữa, một chút cũng không muốn ở lại.

"Tiêu thiếu gia, người bị sao thế? Sắc mặt nhìn rất kém...." Bị sai đi pha trà có một chuyến quay về liền thấy chủ tử mình sắc mặt tái nhợt, không hề có một tia huyết sắc. Lâm Băng Nhi sợ tới mức tức tốc rót chén trà đưa tới Bách Thần, "Người nhanh chóng uống hai khộp trà định thần lại ạ!"

"Không sao đâu, có thể là do buổi sáng luyện công có chút mệt." Bách Thần ổn định tâm tình, cầm chén trà lên uống, cười nói, "Nghỉ ngơi một trận là sẽ khỏe thôi."

"Hồi trưa người vẫn luôn hướng dẫn Tiêu tiểu thư điều khắc, không được nghỉ ngơi...." Băng Nhi lo lắng nói, "Hay là bây giờ người lên lầu ngủ một lát nha?"

Bách Thần nghĩ bản thân cũng chẳng có việc gì để làm, cũng không có ai đến Phong Vũ Lâu tìm hấn, cho nên dứt khoát ngủ một giấc cho đã. Dù sao hấn thực sự có chút mệt mỏi.

Nằm trên giường, Bách Thần còn tưởng mình sẽ mất ngủ nhưng thân thể mệt nhọc lần áp phiền loạn trong lòng, khiến hấn dính gổ đầu một cái là ngủ thiếp đi.

Ngủ một giấc trực tiếp ngủ luôn tới chiều mới tỉnh dậy.

"Ku ku ku a a a a!"

Bách Thần vừa mới tỉnh dậy thì đã nghe thấy tiếng kêu sốt ruột của Tiểu Hoa ở bên ngoài cửa sổ.

"Tiểu Hoa chờ chút để ta mở cửa sổ cho người vào."

Bách Thần vốn định mở cửa sổ, nhưng nghĩ một lát vẫn là mở cửa đi ra ban công. Như vậy có thể đi ra ngoài hít thở không khí và nhìn cảnh đẹp hoàng hôn.

"Ku ku ku!"

Tiểu Hoa hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đứng trên lan can ban công đón nắng chiều, mở phất ra âm thanh muốn nói gì đó với Bách Thần. Biểu tình rất kích động.

Bách Thần hướng về phía nó, vươn cánh tay của mình ra. Tiểu Hoa thực mau đứng vững trên cánh tay hắn.

"Tới chỗ ta chơi đã được chủ nhân ngươi đồng ý chưa?" Bách Thần xoa xoa cái đầu nhỏ của nó, "Nếu là lên bay lại đây, thế nào cũng bị phạt cho xem."

Đôi mắt đen của Tiểu Hoa đảo một vòng, như là đang lĩnh hội lời nói của hắn.

Một lát sau, Tiểu Hoa trình trọng gật gật đầu. Sau đó lại bay đến lan can đậu lên, hướng về Tùng Trúc Uyên mà đập đập đôi cánh năm màu, đã thể còn nhảy qua nhảy lại.

Bách Thần thấy có điểm không ổn, "Tiểu Hoa, có phải đã xảy ra chuyện gì không?"

Tiểu Hoa gật đầu, "Ku Ku!"

"Ai đã xảy ra chuyện?" Bách Thần thử hỏi, "Chủ nhân của ngươi sao?"

Tiểu Hoa mãnh liệt gật đầu: "Ku ku ku!"

"Tiểu công tử xảy ra chuyện?" Bách Thần nhíu mày, "Lâm Phi Vân và Ngọc Yên không có ở bên cạnh hắn?"

Hai người này không phải luôn bồi bên cạnh Tiểu Lãm sao?

Tiểu Hoa nghe vậy lại vừa đập đập cánh, vừa kêu vừa nhảy, bộ dáng rất sốt ruột.

Bách Thần hơi suy tư. Mặc kệ quan hệ của hắn và Tiểu Lãm có bao nhiêu kém, nhưng mạng người rất quan trọng, với lại hắn cũng không thể nào thấy chết mà không cứu.

"Tiểu Hoa, ngươi đừng vội, bay trước dẫn đường cho ta. Ta qua đó xem tình hình như thế nào."

Tiểu Hoa gật gật đầu, bay ở phía trước dẫn đường.

Bách Thần vội vàng xuống lầu, hướng phía Tùng Trúc Uyên mà chạy theo.

Tiểu Lãm thích yên tĩnh, hạ nhân ở Tùng Trúc Uyên đều biết việc đó. Nhưng mà lúc này lại chẳng có một gã sai vặt nào, thật kỳ quái.

Đây là lần đầu tiên Bách Thần đến Tùng Trúc Uyên, nhưng hắn lại không có tâm trí thương thức cách bày trí ở đây như thế nào mà chỉ lo chạy theo Tiểu Hoa nhanh chóng lên đến lầu hai.

Tiểu Hoa dẫn hắn đi vào một căn phòng ở lầu hai.

Cửa phòng không có khóa, là thư phòng. Bách Thần vừa mới đi vào liền thấy Tiểu Lãm lấy đôi tay dè lên hai đầu gối. Khuôn mặt anh tuấn giờ đây lại trắng bệch như tờ giấy, ngũ quan y cơ hồ muốn nhăn nhúm lại một chỗ. Trên mặt toàn là mồ hôi, thái dương cũng bị ướt đầm.

Nhìn vẻ mặt thống khổ này, e rằng vết thương trên đùi lại có vấn đề.

"Ku ku ku a a a!"

Tiểu Hoa vây quanh Tiểu Lãm nhảy tới nhảy lui, sợ rằng tới gần sẽ làm đau y. Đôi mắt đen kia dường như hiện lên một tầng nước mắt.

"Tiểu công tử, ngươi bị sao vậy?"

Bách Thần mau tiến lên vài bước, nửa ngồi xổm dò hỏi.

Tiểu Lãm rốt cuộc cũng có phản ứng, y cố sức ngẩng đầu, ánh mắt trước sau như một đều là vẻ lạnh nhạt đó, trong giọng nói lại mang theo chút phòng bị, "Ngươi, sao ngươi lại ở đây?"

"Tiểu Hoa cầu cứu ta." Bách Thần nói, "Bỏ chuyện đó sang một bên đi. Hiện tại có phải miệng vết thương của ngươi lại đau? Có được hay không?"

Miệng vết thương này là vết thương cũ, như thế đau đớn cũng không phải là lần đầu tiên phát tác. Nơi này nhất định có được.

Tiểu Lãm nhìn Bách Thần, không nói gì.

"Ngươi muốn đau chết sao?" Bách Thần lạnh nhạt nói, "Nếu ngươi không cần giúp đỡ thì ta đi về đây."

Dứt lời liền đứng lên.

"... .... Được ở gần kéo bên phải của ngăn tủ mép giường trong phòng ngủ, là bình sứ màu trắng."

Tiểu Lãm tự hỏi một cái chớp mắt, vẫn mở miệng nói cho Bách Thần. Bởi vì đau nên hơi thờ ơ không ổn định, khuôn mặt băng sơn ngàn năm trong lúc vô

ý mà lộ ra một tia bất lực.

“Chờ ta, ta đi lấy được.”

Bách Thần không nói thêm lời vô nghĩa, nói với Tiểu Hoa, "Mang ta đi đến phòng ngủ của hấn."

"Ku ku!"

Tiểu Hoa cực kỳ thông minh, lập tức dẫn Bách Thần ra cửa, đi trên hành lang vào căn phòng đầu tiên.

Đẩy cửa ra, bên trong giản lược, dọn dẹp sạch sẽ, trong không khí tản ra mùi đàn hương.

Tìm được ngăn tủ mép giường, từ ngăn kéo bên phải lấy ra bình sứ. Bách Thần lập tức về chỗ Tiêu Lãm.

"Là cái lọ này đúng không?" Bách Thần cầm bình sứ hướng về Tiêu Lãm xác nhận.

Tiêu Lãm gật đầu.

“Mấy viên?”

“Hai viên.”

Bách Thần từ trong lọ đổ ra hai viên dược màu đen, đưa cho y xem, xác nhận không có lầm mới nâng Tiêu Lãm dậy, cho y nuốt được.

Một lát sau, thần sắc Tiêu Lãm tốt hơn. Sắc mặt tái nhợt đã có chút huyết sắc, lưng vẫn cong nãy giờ cũng chậm rãi thẳng lên.

Tiểu Hoa vui vẻ mà nhảy lên bả vai Tiêu Lãm. Như là sợ y tức giận, chỉ đậu lại vài giây sau đó liền nhảy tới vai Bách Thần.

Bách Thần vuốt vuốt lông Tiểu Hoa, khen ngợi nó: “Tiểu Hoa, làm tốt lắm.”

Tiểu Hoa hát đầu, vắn vèo thân mình vài cái, vẻ mặt đầy khoe khoang.

"Xem ra là ổn rồi." Bách Thần dùng tay áo lau mồ hôi, "Người cần thận chút, ta đi về đây."

Không hỏi tiền căn hậu quả, xong việc cũng không nói một câu vô nghĩa, nói đi là đi. Cái này ngoài dự kiến của Tiêu Lãm, tay y giờ lên một nửa, định muốn nói cái gì đó, liền thấy Bách Thần đã đi được vài bước đột nhiên dừng chân.

Hắn nhìn bồn hoa nhỏ trên bàn, lá cây màu hồng hình dáng giống lông chim, quay đầu lại nói: "Tiêu công tử, cái bồn hoa này..... Vẫn là nên đặt nó trong vườn đi." Dứt lời, hấn không có dừng lại nữa, lập tức rời khỏi phòng.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Hoa chính là do người họ Tiêu tự mình mua, về sau nó còn sẽ là con của hai người, sao nó có thể là do người khác đưa chứ~ 233

Tiểu Hoa: Họ Tiêu, anh vũ ta lại trợ công, còn không mau thưởng ta đồ ăn nhập khẩu?

Tiêu mỗ nhân: Không ngừng cố gắng!

Cảm tạ “Ám áp Như Ý” “Đại kiều muốn mỗi ngày vui vẻ” hai vị tiểu thiên sứ dinh dưỡng dịch tưới (づ 3 づ)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiệp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Việc này đến thật khéo. Bởi vì Bách Thần đang phiền não phải làm thế nào để "phá băng" quan hệ của hấn và Tiêu Lãm thì cơ hội tự tìm tới cửa. Không biết vì cái gì mà khoảng thời gian này ở Tùng Trúc Uyển không có hạ nhân, càng không biết vì sao Tiêu Lãm đột nhiên phát bệnh bị đau đến nỗi không thể tự mình lấy được trong phòng ngủ.

Cái gì không biết chứ cái này Bách Thần chắc chắn biết. Lần này là quả là một cơ hội tuyệt hảo, hấn nhất định phải tận dụng một phen.

Trải qua hai ngày tự hỏi Bách Thần sáng tỏ. Muốn sớm ngày rời khỏi Vương phủ cứ là người đứng xem hoàn toàn vô dụng.

Đứng trên bờ dĩ nhiên sẽ không bị ướt giày, nhưng cũng là vĩnh viễn sẽ không đến được bờ bên kia.

Bị nhốt ở hậu trạch buồn bức mà chết, việc này không phải là kết quả đời này hấn sống lại muốn.

Có đôi khi bạn không muốn ngang hàng với người đó, lại càng không muốn cùng người đó chung thuyền, nhưng tình thế lại cố tình ép buộc bạn phải đưa ra lựa chọn.

So với những người chưa từng gặp qua, hấn tự nhiên là danh chính ngôn thuận lựa chọn cái người có danh nghĩa là "phu quân" kia.

Nhưng nguyên nhân thật sự là hấn tin thực lực của Tiêu Lãm. Y là một con sói chỉ tạm thời ngủ đông, khi ngủ đông cũng không ai có thể đánh bại.

Tiêu Lãm không có hảo cảm với Bách Thần, hấn cũng vậy, nhưng điều này khôn quan trọng. Hấn chỉ hy vọng có thể cùng y đạt thành quan hệ hợp tác đôi bên cùng có lợi. Bởi vậy Bách Thần cần thiết phải phổ diễn thực lực và thành ý của bản thân ra cho y thấy.

Hấn đã phô thành ý, còn đưa "lễ gặp mặt". Lấy chỉ số thông minh của Tiêu Lãm sẽ không mắc kệ tiền căn hậu quả, thậm chí việc nhỏ không đáng kể cũng tiến hành cân nhắc cẩn thận. Giờ chỉ việc chờ khối băng sơn kia tới tìm hấn.

.....

Ngày hôm sau chưa đến giờ mẹo Bách Thần đã đến sân rèn luyện chờ Lâm Phi Vân.

Lâm Phi Vân như cũ tới đúng giờ, chỉ đạo hấn làm tư thế đứng tấn, vẫn là nửa canh giờ.

Biểu tình và hành vi của cậu vẫn như mọi khi nhưng Bách Thần lại cảm thấy hơi khan khác. Có lẽ Tiêu Lãm đã nói gì đó với cậu, vậy tòa băng sơn kia thực sự tín nhiệm hấn rồi đi.

Bách Thần đứng tấn hết thời gian yêu cầu vẫn là có chút cố hết sức, nhưng tỉnh ra so với ngày thứ nhất đã tiến bộ rất nhiều. Ít nhất lúc Lâm Phi Vân nói hết giờ hấn không ngắt xiu nữa.

Đứng tấn xong, Lâm Phi Vân cho Bách Thần thả lỏng một lúc, sau đó mới luyện lực cánh tay.

Trong lúc luyện tập hai người nói chuyện phiếm với nhau vài câu, ai cũng không có đề cập đến chuyện hôm qua Tiêu Lãm phát bệnh.

Nếu đối phương còn đang suy xét vấn đề hợp tác thì hấn cũng không cần thiết nhắc đến làm gì.

Không vội, hấn có thể chờ.

Ngày qua ngày thông thả mà trôi qua nhanh chóng, cuộc sống sinh hoạt của Bách Thần rất theo quy luật. Sáng rèn luyện, ăn sáng, đọc sách; tới trưa ngủ một giấc lại tiếp tục đọc sách, luyện lực cánh tay; buổi tối ngủ sớm.

Nếu không phải cứ cách hai, ba ngày lại cùng Tiêu Lãm đi thăm Vương phi thì hấn thậm chí đã quên mất việc mình đã "thành thân" với một nam nhân.

Còn có Tiêu Xuyên ca ca kia, từ sau lần gặp mặt trước thì không còn thấy đâu nữa. Nghe nói tháng sau là sinh thần Thái Hậu, sau đó lại chính thức nghênh thú Liễu công tử vào cửa. Nên gần đây vội đến chân không chạm đất, lần đến chỗ Vương phi thỉnh an cũng giảm bớt rất nhiều.

Việc này làm cho Bách Thần thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Hấn ngàn vạn lần không muốn nhìn thấy cái bản mặt kia, bởi vì sợ chính mình không kìm lòng được mà thọc cho hấn ta mấy đao.

Thái độ của Tiêu Lãm đối với hấn cũng có vài thay đổi rất nhỏ. Ví như trong ánh mắt y tuy vẫn còn lạnh lẽo nhưng mất đi vài phần chán ghét hấn. Lúc Vương phi dặn dò Tiêu Lãm phải yêu thương "thê tử", y cũng gật đầu đáp ứng.

Nhưng mà vẫn không có động tĩnh gì, cũng không lên tới tìm Bách Thần.

Bách Thần nghĩ người này đủ cẩn thận, một tuần đã qua vậy mà vẫn không đưa ra suy xét rõ ràng.

Chẳng lẽ hấn tính toán sai lầm, băng sơn hoàn toàn không muốn cùng hấn hợp tác?

.....

Hơn mười ngày qua đi, Bách Thần đã có thể bình tĩnh mà đứng tấn nửa canh giờ, mặt không đỏ, hít thở cũng không còn hổn hển nữa.

Thân thể trẻ tuổi chính là tốt ở chỗ này, một khi đã siêng năng rèn luyện, tiến bộ có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Cánh tay và đùi hấn nguyên bản mềm nhũn cũng đã trở nên rắn chắc hơn. Bách Thần cảm thấy tinh thần cũng trở nên tốt rất nhiều, sức ăn tăng lên, cơ hồ bằng với trình độ đời trước.

Đối với thay đổi này người vui mừng nhất phải kể tới chính là Băng Nhi.

Tiểu công tử thân thể khỏe mạnh đó là chuyện Bằng Nhi hạnh phúc nhất. Nàng mỗi ngày đều vui vẻ mà chạy đến phòng bếp trông coi, làm các loại thức ăn ngon cho Bách Thần bổ dưỡng thân thể. Bách Thần và Lâm Phi Vân cũng trở nên quen thuộc hơn, lúc hắn kêu cậu bằng sư phó cậu cũng không chối từ.

Lúc nghỉ ngơi hai người còn có thể bán đùa một ít chuyện phiếm. Lâm Phi Vân không giống với vẻ ngoài lạnh lùng của mình, lâu lâu cũng có vài điểm hài hước.

Tiêu Lãm vẫn luôn không có động tĩnh gì, Bách Thần liền phai nhạt tâm tư cùng y hợp tác. Chuẩn bị nghĩ biện pháp khác.

Buổi sáng hôm nay Bách Thần đang ở trong viện đọc sách, thì thấy Lâm Phi Vân và tiểu công tử Thừa Ân Bá là Hà Văn Quang đi vào sân.

“Tiểu phu nhân.” Lâm Phi Vân hướng Bách Thần vắn an.

Bách Thần cười nói: “Lâm thị vệ không cần khách khí.”

"Đệ muội, gần đây sống tốt không?" Hà Văn Quang mặc một thân trường bào màu trắng, đai lưng mạ vàng, trên tay cầm một cây quạt xếp. Nhìn qua thật nhân mô cầu dạng (*), nếu không phải trong mắt hắn ta có tia ngả ngón Bách Thần cũng không nghĩ như vậy.

(*)Nhân mô cầu dạng: dạng chó hình người (thành ngữ TQ), nôm na là chỉ hành vi và vẻ ngoài thoát nhìn rất phong độ, quang minh chính đại, nhưng thật ra nội tâm hèn hạ, nhát chết.)

"Chào Hà công tử." Bách Thần không mặn cũng không nhạt nói.

Lâm Phi Vân ôm quyền nói: "Hà công tử xin chờ một lát. Ta đến Tùng Trúc Uyển thông báo cho tiểu công tử một tiếng."

Hà Văn Quang lắc lắc cây quạt, "Được, vừa lúc ta cần cùng đệ muội tâm sự."

Lâm Phi Vân gật đầu, bước nhanh vòng qua núi giả hướng về Tùng Trúc Uyển.

Đợi cho bóng dáng cậu hoàn toàn khuất, thì vừa rồi Hà Văn Quang còn là một bộ dạng công tử văn nhã đột nhiên thay đổi thành một người khác.

Sắc mặt hắn ta trầm xuống, dạo quanh Bách Thần một vòng, khinh thường cười lạnh, "Biến thành bộ dạng như bây giờ, người thực sự vui vẻ sao?"

Bách Thần: “Ta không hiểu Hà công tử đang nói cái gì.”

Hắn thật sự không hiểu, bất quá hắn cũng muốn làm cho rõ.

Cái người trước mặt ăn chơi trác táng thể nhưng lại có quen biết với nguyên chủ của thân thể này. Điều này ngoài dự kiến của Bách Thần có chút trở tay không kịp.

Hà Văn Quân khép quạt, bức nhìn hắn: "Giả bộ hồ đồ với ta?"

Bách Thần lui về sau hai bước, lẳng lặng nhìn hắn ta.

Hắn phát hiện ánh mắt Hà Văn Quang nhìn hắn có phần nộ, lại có trào phúng, còn có một tia.... ... Tình yêu?

Bách Thần hoài nghi hiện giờ mình chẳng lẽ đang bị hoa mắt, đây là tình huống gì a?

"Vài ngày trước khi ta thành thân đầu ta bị thương. Có rất nhiều chuyện không còn nhớ rõ nữa." Bách Thần xoa xoa huyệt thái dương, "Còn nữa, thỉnh Hà công tử đừng có hùng hổ dọa người như vậy."

"A, ta hùng hổ dọa người?" Hà Văn Quang cắn răng, oán khí phóng ra bốn phía, "Tuy rằng ta không lợi hại như đại ca, nhưng tốt xấu gì cũng là tiểu công tử con của vợ cả. Đối với ngươi cũng là thiệt tình, muốn đem ngươi cưới vào cửa làm chính thê. Khen ngươi, cố tình lại muốn đi lưu luyến, si mê Tiêu Xuyên....."

Tâm Bách Thần rơi lộp bộp. Tuy là ngoài mặt hắn giữ được bình tĩnh nhưng mà trong lòng không nhịn được mà mắng một câu "Ngoa tào!"

Câu huyết đến phim truyền hình cũng không dám diễn!

"Ngươi cũng không nhìn lại chính bản thân ngươi. Luận xuất thân, luận học thức, luận tướng mạo, ngươi điểm nào sánh được với Liễu công tử." Hà Văn Quân lộ ra nụ cười châm chọc, "Ta thấy không có nha. Đây là kết quả do ngươi từ chối ta, chẳng những không thể gả cho Tiêu Xuyên....."

Hắn ta còn đi tới vài bước ghé sát vào người Bách Thần, đè thấp thanh âm, "Còn gả cho một cái tên tàn phế. Càng buồn cười chính là cái tên tàn phế này không thích ngươi, ngươi muốn biết hắn thích ai không?"

Dứt lời hắn ta cười ha ha, tựa như một kẻ điên và oán phụ hợp thể.

Khóe miệng Bách Thần run rẩy một cái, lẳng lặng mà nghe Hà Văn Quang cười xong, lúc này mới nói: "Hà công tử, nói xong rồi sao?"

Hà Văn Quang tức đến thở không nổi: "Ngươi!"

Bách Thần buông tay, "Ngươi nói những việc này, ta hết thấy đều không nhớ rõ. Ta từng hôn mê suốt mười ngày, lúc tỉnh lại cái gì cũng không nhớ được."

Hà Văn Quang nhìn người trước mặt, môi hồng, răng trắng là mà thiếu niên đào hoa. Hắn ta có ý đồ từ trên mặt Bách Thần tìm một tia dấu vết nói dối.

Nhưng ánh mắt Bách Thần thanh triệt mà mịt, không còn tia ngạo khí và nghịch ngợm lúc trước.

Thật, thật sự mắt trí nhớ sao?

Tác giả có lời muốn nói:

jj vì cái gì liền quang. Khí hai chữ đều che chắn. ...._(3” ∠)

Cảm tạ “Giang hồ một mộng” tiểu thiên sứ dinh dưỡng dịch tười ㄟ(3 ㄟ)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Nội tâm Hà Văn Quang thập phần phần uất. Người mất trí nhớ, cái gì cũng không nhớ rõ, như vậy liền xem như chưa từng có cái gì xảy ra là xong chuyện? Nhưng mà nếu Bách Thần thật sự chưa từng mất trí nhớ thì hắn ta làm gì?

Nguyên bản hắn ta mượn cơ hội này kích thích Bách Thần một chút để làm cho lòng mình thoải mái. Giờ thì hay rồi, chẳng những không kích thích được hắn, ngược lại làm cho cảm xúc của chính mình không ổn định, ngọn lửa không tên lại cháy lớn hơn nữa.

Thiếu niên trước mặt hiện tại có vẻ mặt mờ mịt cùng vô tội. Sợi tà hỏa ở trong lòng Hà Văn Quang gãi ngứa tâm can hắn ta, nhịn không được liền tiến lên niết cầm Bách Thần.

Bách Thần phản ứng nhanh nhẹn tránh thoát, lại hung hăng đánh mạnh tay hắn ta. Hà Văn Quang đau đến không tự chủ mà la tê một tiếng.

Ánh mắt Bách Thần lộ ra một mặt tàn khốc, "Hà công tử, mong ngươi có điểm tôn trọng ta. Nếu ngươi còn muốn động tay động chân, đừng trách ta không khách khí."

Nếu là kiếp trước, Hà Văn Quang chỉ cần dơ tay lên là đã bị hắn phế bỏ.

Khuôn mặt Hà Văn Quang anh tuấn nhưng kỳ thật chỉ là phù phiếm. Sắc mặt hắn ta xanh xao, vừa thấy là biết do tham mê tửu sắc lâu ngày mà tạo thành, thân thể cũng đã sớm bị bào mòn bảy tám phần, hiện tại chỉ còn khí huyết của tuổi trẻ chống đỡ.

Nếu không hao hao điều tức, không chừng 5 năm sau chấn chấn đi chơi ở một nơi thật xa.

Không cần thân thể kiếp trước, chỉ cần thân thể hiện tại này Bách Thần cũng dư sức đánh hắn ta ngã sấp xuống.

Ăn chơi đàng điếm như vậy mà còn dám nói ầu nói tả, nói ta cùng hắn chơi trò thâm tình? Thật buồn cười.

Hà Văn Quang che lại tay phải bị đánh tới đỏ, tức giận muốn mắng người nhưng cũng nhờ vậy mà bình tĩnh được vài phần.

Mặc kệ tiểu tiện nhân này có mất trí nhớ thật hay không, hắn ta không nên ở trong Vương phủ mà làm ra chuyện như vậy. Vừa rồi thật sự là khí lên não.

Bất quá vì người này lớn lên trắng nõn có điểm ngon miệng, lại chính là không có ăn được hắn nên mới tâm tâm niệm niệm. Hà Văn Quang tự an ủi như vậy với chính mình, cảm xúc cuối cùng cũng ổn định được một ít.

Hắn ta nhìn Bách Thần, hừ lạnh một tiếng, ác độc cười nhạo nói: "Ngươi cứ giả ngây thơ đi, ta xem thân thể như trẻ con của ngươi đích xác có thể giữ cả đời không."

“Bang!”

Tiếng tát vang dội, Hà Văn Quang bụm mặt, không dám tin mà nhìn Bách Thần, hắn ta tức giận đến nói cũng nói lắp, "Ngươi, ngươi dám đánh ta?!"

"Vì cái gì mà ta không dám?" Bách Thần lắc lắc bàn tay có chút đau, mỉm cười nói, "Biểu đệ đối với đệ muội nói lời ác độc, ta đây là dạy người cách làm người."

“Tiện nhân ngươi tìm chết!”

Hà Văn Quang nào đã chịu qua đãi ngộ như thế, tức khắc khó thở công tâm, giờ tay lên định cho Bách Thần một cái tát. Không nghĩ tới tay đi được giữa đường đã bị Bách Thần bắt được.

Hắn ấn huyết mệnh môn (*) Hà Văn Quang, chỉ cần thoáng dùng sức, người sau liền đau đến nhe răng trợn mắt.

《(*) Huyết mệnh môn: - Ở dưới đốt xương sống thứ 14 (Giáp ất, Đòng nhân, Phát huy, Đại thành)

- Lấy ở chỗ lõm dưới đầu mồm gai đốt sống thất lưng 2.》

Đúng lúc này, một bóng dáng màu lam xuất hiện qua khe hở rừng trúc, là Lâm Phi Vân. Bách Thần buông tay ra, Hà Văn Quang lùi ba bước, khó khăn lắm mới đứng vững được. Trên mặt hắn ta lộ ra vẻ ác độc và phần nổi ngày càng rõ ràng.

Vừa muốn nống chửi người, Lâm Phi Vân đã vòng qua núi giả đi đến đây.

“Tiểu phu nhân, Hà công tử.” Lâm Phi Vân thấy không khí có chút không đúng, hỏi: “Nhị vị đây là.....?”

Bách Thần ngồi vào bàn đá bên cạnh cầm lấy sách, “Mới vừa rồi Hà công tử nghe nói ta theo ngươi học công phu, cố ý cùng ta luận bàn một chút.”

Hà Văn Quang không nói gì, một khi xuất hiện người thứ ba, hắn ta liền nhanh chóng bình tĩnh lại, lập tức điều chỉnh cảm xúc.

"Đúng vậy, chúng tôi luận bàn một chút. Lâm thị vệ võ công quả thực danh bất hư truyền, đệ muội cũng là một tay hảo sinh sắc bén." Hà Văn Quang ngoài cười nhưng trong không cười mà ám phúng một câu.

"Hà công tử quá khen." Lâm Phi Vân cúi đầu làm tư thế mời, "Tiểu công tử đang ở đại sảnh chờ ngài, mời đi bên này."

Hà Văn Quang trừng mắt, liếc nhìn Bách Thần một cái, sau đó mới đi đến Tùng Trúc Uyển.

Lâm Phi Vân quay đầu nhìn Bách Thần đang ngồi xem sách, lại nghĩ đến trên mặt Hà Văn Quang có dấu bàn tay hồng hồng, khóe miệng không khỏi nhếch lên, cứ như vậy đi phía sau Hà Văn Quang.

.....

Thấy bóng dáng hai người kia rời đi, Bách Thần buông quyển sách xuống, đi lên phòng ngủ trên lầu.

Băng Nhi từ trong phòng nhỏ đối diện đi ra, trong tay còn cầm khăn tay đã thấm được một nửa, "Tiểu thiếu gia, nhanh như vậy mà đã xem sách xong rồi sao? Người đối bụng ả? Nếu đối bụng thì nô tỳ lấy cho người một chén cháo nắm tuyết đường phèn nha."

"Xem sách có chút mệt, ta đi lên phòng nghỉ ngơi một lát." Bách Thần xua tay, "Ta không có đối bụng, ngươi tiếp tục thấm hoa đi."

Dứt lời vào phòng, đóng cửa lại.

Băng Nhi chớp chớp mắt, như thế nào lại cảm giác hôm nay tiểu thiếu gia có điểm tức giận?

.....

Tức giận? Hắn đương nhiên tức giận. Người ngồi ở trong viện, chỉ ngửa mặt nhìn bầu trời. Hắn đã chiêu ai chọc ai, vậy mà nhất quyết phải loạn một chuyện như vậy. Vương hầu công tử gì đó, mỗi người đều là ảnh đế. Năm sáu người đều giả chính trực, sau lưng đều là một bút lạn trướng. (Đoạn này có hơi khó hiểu nên ta chém, nhưng mà ta đã cố gắng để cho nó gần đúng nghĩa gốc, mong mọi người thông cảm)

Bách Thần thật trăm triệu lần không nghĩ tới chính là nguyên chủ của thân thể này cư nhiên còn có nhiều tình cảm gút mắt như vậy.

Đây là cái loại gì mà cắt không đứt, càng gỡ càng rối, càng lòi ra thêm một đồng quan hệ? Loạn một đoàn khiến hắn không nghĩ tới cũng không được. Bỗng nhiên huyết thái dương vô cùng đau đớn, kéo lại tính khí bộp chộp nóng này khi này.

Lượng tin tức lớn như thế hoàn toàn ập vào làm hắn trở tay không kịp.

Bách Thần xoa xoa huyết thái dương muốn cho bản thân bình tĩnh lại.

Uống chén trà, lại rửa mặt, sau đó đem cửa sổ và cửa ban công đều mở ra. Gió mát lùa vào phòng, cổ phiến muộn còn tích tụ ở trong lòng cuối cùng cũng chịu tiêu tán đi một chút.

Bách Thần đứng trên ban công, hít sâu mấy hơi, cường bách bản thân cần phải xem xét lại tình huống bây giờ.

Tình thế suy nghĩ, nghi hoặc và rất nhiều vấn đề lúc trước, hiện tại có thể tìm được đáp án.

Nguyên chủ có cá tính bướng bỉnh lại có chút ngạo khí, không thích học tập. Nói vậy thì trong kinh thành loại con nhà giàu tham chơi sẽ có một vòng quen biết. Đám người hần, Hà Văn Quang và Tiêu Xuyên chắc là quen biết nhau như thế.

Tiêu Xuyên là một nhân tài, lại ôn nhu như ánh mặt trời, đối nhân xử thế thì ôn hòa lễ độ. Thực dễ dàng làm cho nguyên chủ thiếu niên này luân hãm vào.

Mà vừa lúc Hà Văn Quang lại coi trọng nguyên chủ, cố tình nguyên chủ không đồng ý hần ta.

Có người chính là như vậy, càng không chiếm được đồ vật mà mình muốn thì lại càng muốn sở hữu được nó. Nguyên bản Hà Văn Quang chỉ nghĩ muốn chơi chơi thôi, thế nhưng không chơi được lại động tâm tư muốn cưới nguyên chủ về. Nhưng nguyên chủ là một cây gậy, trừ bỏ Tiêu Xuyên ai cũng không thích.

Điều mà hần biết hiện tại là: Người yêu của nguyên chủ cùng người khác đính hôn, mà bản thân nguyên chủ lại bị bắt thay tỷ tỷ mình gả cho một tên phế nhân, lúc ấy, lựa chọn của nguyên chủ là lunge lấy đâm đầu vào cột. (Cái mối quan hệ thật là ba chấm=.=)

Cái này cũng có thể giải thích tại vì sao mà nguyên chủ một lời không hợp liền tự sát. Chỉ gả cho cái tên Tiêu Lãm tàn phế sẽ không quyết tuyệt như vậy, mà là do người âu yếm trong lòng lại muốn cưới người khác, tin tức này quả là một đao trí mạng. Chặt đứt một sợi duyên tuyến trần thế cuối cùng này của nguyên chủ.

Ngốc, quá ngốc.

Tạo vật thật biết treu người, kiếp trước hần bị người kia giết chết, không ngờ nguyên chủ thân thể kiếp này cũng vì khuôn mặt giống người kia mà bị mất mạng.

Hần không tin Tiêu Xuyên chưa từng không có ái muội nào đối với nguyên chủ. Nếu ngay từ đầu, Tiêu Xuyên kiên quyết cự tuyệt thì nguyên chủ sẽ không hãm sâu đến thế.

Tựa như kiếp trước của Bách Thần, người kia vẫn luôn đối với hần thật tốt, còn cố ý lâu lâu sẽ vô tình có tia ái muội mờ ám. Cho nên hần vẫn luôn cho rằng bọn họ tình đầu ý hợp, tiến đến với nhau chỉ còn là chuyện sớm hay muộn thôi. Nhưng hiện thực đã dạy cho Bách Thần một bài học sinh động mà tàn khốc.

Người đàn ông ôn nhuận như ngọc, luôn mỉm cười chiếu sáng nhân tâm, nhưng sự thật lại giống như một cái vòng vô hình. Trước tiên đem người vây quanh, lại chậm rãi buộc chặt, làm người ở bên trong bất tri bất giác mất đi sức chiến đấu, hoàn toàn luân hãm vào, cuối cùng là lâm vào vạn kiếp bất phục.

Bách Thần một quyền đập lên lan can. Đời này, nếu ai lại muốn cùng hần chơi trò mập mờ, hần nhất định sẽ tấn người đó đến việc sinh hoạt cũng không thể tự gánh vác.

.....

“Phanh phanh phanh — —”

Cũng không biết đứng ở ban công bao lâu, một trận tiếng đập cửa đánh thức Bách Thần đang chìm trong suy nghĩ.

Hần quay đầu lại, “Vào đi Băng Nhi.”

"Tiểu thiếu gia, nên ăn cơm trưa rồi ạ!" Băng Nhi cười thần bí, "Tiêu công tử cũng tới đây."

Bị Bách Thần nhắc nhở vài lần, Băng Nhi sợ chủ tử tức giận nên không còn kêu là cô gia nữa. Sửa miệng kêu là Tiêu công tử.

"Được, ta xuống ngay."

Tòa băng sơn này rốt cuộc cũng chịu tới.

Tác giả có lời muốn nói: Chính văn không quan hệ tiểu kịch trường

Bách Thần: Trân ái sinh mệnh cự tuyệt ái muội.

Lâm Phi Vân: Duy trì.

Tiểu Hoa: Như thế nào ta lại cảm thấy cha ta về sau sẽ bị tấn đến sinh hoạt cũng không thể tự gánh vác?

Tiêu mẫu nhân (giận): Người có phải không mong ta được sống tốt!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Lúc Bách Thần đi vào đại sảnh thấy Tiêu Lãm đang uống trà.

Như cũ tiêu chí y phục của y là mà thân văn hắc y, cổ áo nam chi vàng, đỉnh đầu đeo ngọc quan tinh xảo. Làm y càng thêm phong thần tuấn lãng, quý khí bất phàm.

Tiêu Lãm phiết mặt trà, động tác nhẹ nhàng lại chậm chạp thanh thản. Khí trà bốc hơi lên tăng khí mờ mờ, bên trong là một cặp con ngươi đẹp hơi nheo lại.

Có chút giống.... Một con báo đen nhìn như chậm chạp, lười biếng nhưng kỳ thật tùy thời lúc nào cũng có thể mạnh mẽ nhào vào con mồi.

Bách Thần cũng không hiểu được vì cái gì mà đột nhiên trong đầu lại toát ra hình ảnh như vậy, mặc dù người này hiện tại hành động không tiện. Nhưng đây là cảm giác đầu tiên của hắn khi nhìn thấy Tiêu Lãm ngồi uống trà.

Ngọc Yên luôn bên cạnh phục hầu Tiêu Lãm chẳng thấy bóng dáng đâu mà thay vào đó là Lâm Phi Vân đứng bên cạnh y.

Bàn nhỏ đã được bày ra vài món ngon tinh mỹ, ngoài chén đĩa còn đặt một bầu rượu nhỏ.

Bách Thần dở khóc dở cười, cái nha đầu Băng Nhi này! Nhất định là nàng thấy Tiêu Lãm chủ động tới đây ăn cơm, tưởng rằng tình cảm hai người có chuyển biến tốt. Bởi vậy cố ý thay bọn họ chuẩn bị một bầu rượu trợ hứng.

"Thuộc hạ kính chào tiểu phu nhân." Lâm Phi Vân thấy Bách Thần đi vào, lập tức chào hỏi.

"Lâm thị vệ không cần đa lễ." Bách Thần đi đến cạnh Tiêu Lãm, không nói đề mặt khác, chỉ tùy ý nói: "Đã để Tiêu công tử đợi lâu, bây giờ ăn cơm?"

Tiêu Lãm: "Được."

Đối với nhân dân Hoa Hạ mà nói, từ xưa đến nay bàn chuyện hợp tác trên bàn cơm đều Tỷ Can ba ba đàm phán rất hiệu quả. (Ta không biết Tỷ Can ba ba là cái gì, thứ lỗi ta giữ nguyên Q_Q)

Ngồi xuống, hai người mặt đối mặt. Lần này là lần thứ hai bọn họ cùng ăn cơm với nhau kể từ ngày thứ hai sau khi thành thân đến giờ.

"Lâm thị vệ lại đây ăn chung đi." Thấy Lâm Phi Vân đứng như cây cột bên cạnh làm sao người hiện đại Bách Thần đây thích ứng được, vì vậy liền rủ cậu ta ăn chung.

Lâm Phi Vân lập tức lui ra phía sau hai bước, cúi đầu nói: "Thuộc hạ đứng ở chỗ này là được rồi ạ. Thỉnh tiểu thiếu gia và tiểu phu nhân dùng bữa."

Bách Thần:.....

"Tùy hấn đi." Tiêu Lãm nhàn nhạt mở miệng, "Chúng ta ăn."

"... .... Được."

Nói ăn cơm, Tiêu Lãm thật sự ăn cơm, không hề nói thêm bất cứ câu nào nữa. Khi ăn y cũng vẫn nhã, ưu nhã, làm Bách Thần không thể không cảm thán người với người vì cái gì mà chênh lệch lớn như vậy.

Hắn làm không được loại thao tác ăn cơm với tiến độ không chậm mà lại rất văn nhã này, độ khó rất cao.

Bách Thần đang tự hỏi làm sao mới vào được đề tài muốn nói, không ngờ Tiêu Lãm chủ động mở miệng.

"Nghe nói buổi sáng ngươi cùng với Hà Văn Quang luận bàn võ nghệ?"

Hỏi bằng tên thật không có chút kiêng kỵ nào, xem ra Tiêu Lãm và vị biểu ca này của y quan hệ thật sự không tính là quá tốt.

"Ừ, hấn muốn lãnh giáo, ta liền phụng bồi." Bách Thần gấp một khối gà thái hạt lựu bỏ vào trong đĩa, mang theo thâm ý nói, "Công phu hấn còn không bằng người mới học như ta nhà."

Không cần hấn nói rõ, Tiêu Lãm nhất định sẽ hiểu rõ ý trong lời nói của Bách Thần.

Tiêu Lãm buông đĩa: "Trầm miến tửu sắc, thân mình trông rỗng."

Tuy rằng Tiêu Lãm vẫn là khuôn mặt vô biểu tình ấy, nhưng Bách Thần cũng nhìn ra khinh thường nồng đậm từ những lời này.

Trong đầu hần bỗng hiện lên một tia sáng. Khó trách lúc mới vào Vương phủ Tiêu Lãm lại chán ghét hần đến như thế, khó trách y vẫn luôn không tới tìm hần.

Lấy năng lực của Tiêu Lãm làm sao lại không biết được nguyên chủ cùng Tiêu Xuyên, Hà Văn Quang có gút mắt về tình cảm. Thậm chí việc nguyên chủ tự sát, hôn mê có khả năng là y cũng biết.

Tòa băng sơn này vẫn cho rằng hần luôn hướng về phía Tiêu Xuyên và Hà Văn Quang, bởi vậy y mang theo địch ý đối với Bách Thần.

Chỉ sợ là hồi sáng Tiêu Lãm cũng thấy một màn hần không chút lưu tình nào mà thu thập Hà Văn Quang kia, nên mới lâm thời đổi ý.

Cho dù là vậy thì hiện tại khẳng định Tiêu Lãm không có trăm phần trăm tin hần.

Cũng được, vô luận y tin hay không, ít nhất đây vẫn là một cái bắt đầu tốt đẹp.

"Ta nói với hần là đầu ta đã từng bị thương, không còn nhớ rõ sự tình trước kia. Vậy mà hần không tin." Nếu Tiêu Lãm đã nói trắng ra như thế, Bách Thần cũng không đầu diêm làm gì, "Còn nói một ít lời làm người khác không thoải mái, không có phong phạm của quý công công nên có, vì thế ta dùng hần để luyện tập."

"Ừ." Tiêu Lãm cầm lấy bầu rượu rót cho chính mình một ly rượu, giương mắt quét về phía Băng Nhi.

Bách Thần hiểu ý, "Băng Nhi, ngại đi ăn cơm đi, nơi này có Lâm thị vệ là được rồi."

Băng Nhi ý thức được các chủ tử có chính sự muốn nói, ngoan ngoãn nói: "Vâng."

Đợi cho Băng Nhi đi khỏi, Lâm Phi Vân tiến lên đóng cửa lại, sau đó đứng ở cửa sổ, làm một bảo tiêu tận chức tận trách.

"Bồn hoa kia có độc."

Không có người khác, Tiêu Lãm lập tức nói thẳng, không hề nói một câu vô nghĩa.

Bách Thần nói: "Không sai."

Tiêu Lãm tâm tư kín đáo, nhất định đã lấy bồn hoa đi làm thực nghiệm.

"Sao ngươi biết được?" Tiêu Lãm giương mắt nhìn hần, trong ánh mắt mang theo ba phần tò mò, bảy phần hoài nghi.

Bách Thần đã sớm nghĩ kỹ lý do, "Bồn hoa ngày đó ở chỗ Vương phi nhìn quen mắt nên mang về trồng. Sau đó cứ cảm thấy đã gặp qua ở đâu đó rồi, nhưng trước sau không nhớ ra nổi. Thẳng đến mấy ngày sau ta từ trong mộng tỉnh dậy, nhớ tới một đoạn chuyện cũ trước kia."

Tiêu Lãm không chen vào, chờ Bách Thần nói tiếp.

"Hồi đó ta ham chơi, thấy cái gì thú vị cũng đều muốn chạm vào." Bách Thần làm ra bộ dáng nhớ lại chuyện cũ, "Có một ngày ở thành nam, ta gặp được một du y đến từ Tây Vực. Hần ở chân tường thành bày quán bán thảo dược, bên cạnh có đặt một chậu cây giống như cây trong bồn hoa kia. Hần nói với ta cái cây này kêu là Nam Thiên trúc, từ lá đến hoa đều có độc, nếu ăn lầm sẽ lập tức bị mất mạng."

Tiêu Lãm: "Nhưng ta không có ăn nó."

"Tiêu công tử có điều không biết." Bách Thần nói, "Vào buổi tối cành lá của Nam Thiên trúc sẽ tản ra một loại độc tố vô sắc vô vị, không thích hợp để dưỡng trong nhà. Nếu bản thân có thương tích, bệnh trong người thì khi ngửi phải loại độc tố này đau đớn sẽ tăng thêm, bệnh cứ kéo dài không khỏi."

Tiêu Lãm cau mày, tay phải siết chặt, chỉ nghe một tiếng giòn vang, ly rượu trong tay y nhất thời chia năm xẻ bảy.

Y mở tay ra, mảnh nhỏ rơi xuống đầy đất.

Bách Thần làm như không nhìn thấy, tiếp tục nói: "Nhưng nếu Nam Thiên trúc dưỡng ở bên ngoài, bị ánh mặt trời chiếu lên, bị gió nhẹ thổi qua, loại độc tố này có phát tán cũng không tổn hại đến con người. Đây cũng là lý do ta bảo Tiêu công tử đem bồn hoa đặt bên ngoài."

Tiêu Lãm vỗ vỗ tay, đem mảnh sứ vỡ trên tay phui rớt xuống mặt đất. Biểu tình khôi phục như ban đầu.

Tay không bóp nát ly rượu vậy mà tay y không hề bị thương, đã vậy đồ cũng chẳng thêm đồ một tí.

Bách Thần nghĩ tòa băng sơn bày võ công không dưới Lâm Phi Vân, như vậy lúc trước y ngã ngựa bị thương.... ..

Không được nghĩ đến! Càng nghĩ kỹ thì càng thấy kinh khủng.

"Thì ra là thế." Tiêu Lãm buông đũa, chuyển câu chuyện, "Nhưng vì sao ngươi lại nhắc nhở ta?"

"Biết rõ có người muốn hại người, thấy chết mà không cứu, ta làm không được." Bách Thần cười cười, "Đương nhiên, thẳng thắn mà nói, còn có một nguyên nhân khác. Ta muốn cùng ngươi hợp tác."

Tiêu Lãm không ngờ Bách Thần lại nói trắng ra như thế, y có chút bất ngờ, nhưng mày hỏi: "Hợp tác?"

“Đúng vậy.”

Bách Thần ở trong lòng sắp xếp lại từ ngữ, không biết những lời này đến cùng có thể thuyết phục Tiêu Lãm đạt thành ý đồ hợp tác của hắn không nữa.

Hắn nhìn về phía Tiêu Lãm, lời ít mà ý nhiều nói: “Hôn nhân không riêng gì lệnh của cha mẹ, lời người mai mối, nếu là phu phụ hai người không có cảm tình, chỉ biết ghét nhau như chó với mèo, chung thành oán lữ. Trận này hôn sự, ngươi ta hai người kỳ thật đều là người bị hại, ta muốn cùng Tiêu công tử vứt bỏ thành kiến, đứng ở mặt trận thống nhất. Chúng ta cùng nhau, thay đổi cục diện này.”

Tiêu Lãm bắt động thanh sắc, “Ý của ngươi là.....”

"Hôn nhân không phải là trò đùa, chúng ta đều phải tìm được người chân chính mình thích làm bạn cả đời." Bách Thần hạ giọng, tận lực sửa giọng điệu của mình có vẻ chân thành hơn, "Hy vọng cho đến ngày ấy, ngươi có thể cùng ta hợp lý, cho phép ta rời khỏi Vương phủ."

Ánh mắt luôn bình tĩnh của Tiêu Lãm rốt cuộc cũng có một tia dao động. Con ngươi màu đen lóe lên, đánh giá trên dưới Bách Thần một phen: "Nếu hợp tác, phải có một hướng tính toán mới, ngươi có thể giúp ta cái gì?"

Tác giả có lời muốn nói: Trải qua đại sự ngày hôm qua làm cho Weibo tạm thời tê liệt. Các thiếu nữ, các người ỏn chứ, tác giả cho các người một cái ôm, ôm cái nà~ (ノ 3 ノ)

Dưới là một cái thông tri: Cùng biên tập thương lượng qua đi, áng văn này chuẩn bị ở số 11 nhập v lap ~ cảm tạ đại gia cho tới nay duy trì, gõ chữ không dễ, hy vọng tiểu thiên sứ nhóm duy trì chính bản, bởi ta vẫn luôn đi xuống đi, moah moah. Ngày mai đình cang một ngày tích cốp bản thảo, hậu thiên buổi sáng đưa lên tam chương hợp nhất 9000 tự phi chương, tiểu thiên sứ nhóm buổi sáng 10 giờ lúc sau tới xem liền ok, v chương bình luận trước 8 vị tiểu thiên sứ sẽ đưa lên bao lì xì một phần, nho nhỏ tâm ý, hy vọng đại gia thích. Lại lần nữa cảm tạ đại gia (ノ 3 ノ)

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiện* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Bách Thần cũng đoán trước được Tiêu Lãm sẽ hỏi câu đó.

Xét thanh danh nguyên chủ trong xã hội thượng lưu ở kinh thành, trong lòng tòa băng sơn, tiểu công tử của Hầu phủ vẫn không thể văn, võ không thể võ, cơ bản không được tích sự gì. Ngay cả ưu điểm duy nhất, là bề ngoài cũng coi như không được đẹp cho mấy.

Như lời Hà Văn Quang nói, nguyên chủ không thể so được với Liễu công tử.

Mà từ lời nói của Đãng Đồ Từ (*) kia cũng chứng thực một việc, đó là Tiêu Lãm đích xác thích Liễu công tử.

(*) Đãng Đồ Từ: Chỉ những kẻ háo sắc. Ở đây ám chỉ Hà Văn Quang là kẻ háo sắc. Nói thêm, Đãng Đồ Từ là một người có thật, và nhờ Tống Ngọc nên mới bị mang danh là kẻ háo sắc. Chi tiết mời các hạ tra google- sama.

Có thể đồng thời nắm giữ trái tim của hai vị công tử Vương phủ, vị Liễu công tử này quả là tài tình hơn người, đứa con được trời ưu ái.

Thử suy nghĩ một chút, người mình thích gả cho ca ca của mình, bản thân thì bị ép cưới cho cái tên cả trăm không dùng được một đã thế lại là con của vợ lẽ. Đây là lý do Tiêu Lãm không muốn báí đường, đổi thành hắn, rất có khả năng muốn bị nổ chết tại chỗ luôn cho rồi.

Nhưng hắn thực sự vô tội có được không.... ..

Hắn là một người xuyên qua đây, hoàn toàn không muốn gả vào cái Vương phủ có lăm chuyện như vậy, được không?

Việc đã đến nước này, vì để cho cả hai có thể mau giải thoát khỏi cục diện như bây giờ, hắn cần thiết thuyết phục được Tiêu Lãm.

"Hồi trước ta từng đi theo vị du y Tây Vực kia học qua một ít tri thức về nhận biết thảo dược kỳ lạ, hắn còn là một tay châm cứu tuyệt học, ta cũng học được vài phần từ hắn." Bách Thần nhìn về phía y, "Nếu Tiêu công tử nguyện ý tin ta nói, ta có thể trị liệu chân cho ngươi."

"Hử?" Ánh mắt Tiêu Lãm vừa động, ngữ điệu hơi cao hơn. Thực rõ ràng, có thể nhận biết được thảo dược lại còn sẽ châm cứu trị liệu, cái lợi này có

chút đã động y, "Người nắm chắc có thể chữa khỏi chân cho ta?"

"Hiện tại ta không dám bảo đảm hoàn toàn chữa khỏi, nhưng ít ra có thể giảm bớt đau đớn do vết thương gây ra."

Kiếp trước Bách Thần quả thật có tình cờ gặp một lão trung y. Sau đó còn học qua châm cứu và xoa bóp, nhiều lần bồi lão lên núi thái thảo dược. Nhờ vậy mà hắn cũng phân biệt rất nhiều loại thảo dược.

Lão trung y dạy cho hắn cách châm cứu khác với những trung y thông thường. Đó là cách thức châm không đi lối tầm thường, nhưng lại có thể dùng được. Bởi vậy Bách Thần mới dám đề ra vụ này với Tiêu Lãm.

Tiêu Lãm nhủ mảy, làm như không tin: "Ngự y đều nói chân ta không còn cách nào cứu được nữa, hắn cũng từng thử châm cứu qua."

"Mỗi gia đều có phương pháp châm cứu khác nhau, không thể nhập làm một." Bách Thần tiếp tục tăng cân lượng, cho y một liều thuốc an thần, "Chi thuật châm cứu của du y Tây Vực rất khác với Trung Nguyên. Du y Tây Vực trước dùng châm cứu làm giảm bớt đau đớn từ vết thương, sau đó lại phối hợp với các phương thức khác nhau để trị liệu. Làm theo cách đó ta tin chân của ngươi sẽ có chuyển biến tốt. Nếu ngươi không tin, có thể trước thử một lần, ta ở chỗ này, có trốn cũng trốn không được."

Hắn biết Tiêu Lãm còn hoài nghi nên liền chém gió vài câu, mặc cho dù là ai cũng đều có thể thấy cả đồng điểm khả nghi trong lời của hắn. Nhưng Bách Thần vẫn muốn đánh cược một phen, đánh cược xem Tiêu Lãm có bao nhiêu quyết tâm để lần nữa có thể đứng dậy đi đứng như lúc trước.

Hướng chỉ người châm cứu cho y luôn ở Vương phủ, như thế chẳng phải là luôn ở dưới mí mắt của Tiêu Lãm sao, muốn làm việc gì có hại đến y chẳng phải một giây liền bị bóp chết sao? Tiêu Lãm cũng rất rõ ràng điểm này.

Tiêu Lãm tự hỏi một lúc lâu, cuối cùng nói: "Vậy trước thử một lần."

May quá, tốt xấu gì cũng cho một cơ hội để thử, Bách Thần âm thầm thở ra một hơi: "Ngân châm thỉnh Tiêu công tử tự chuẩn bị, thời gian địa điểm cũng do ngươi định."

Tự y định ra nơi, tự y chuẩn bị công cụ, tổng thể có thể yên tâm thêm một ít đi? Vì để cho tòa băng sơn đa nghi này giảm bớt đề phòng, hắn thực sự nỗ lực hết sức.

Tiêu Lãm lần này không còn lo lắng nhiều, thực mau nói: "Giờ Tuất hôm nay, thư phòng Tùng Trúc Uyển."

Bách Thần tươi cười, "Được."

.....

Tiêu Lãm nói xong việc liền rời đi, Bách Thần một mình từ từ ăn hết thức ăn trên bàn.

Nhiều việc xảy ra như vậy, rốt cuộc cũng có một tia chuyển cơ, tâm tình hắn hiện tại cũng không tệ lắm.

Dựa theo biểu hiện cái đêm mà Tiêu Lãm phát bệnh, Bách Thần suy đoán y chủ yếu bị thương ở đầu gối, hắn là không có thương tổn đến cột sống và thần kinh. Vậy lời đồn nói phần eo dưới của Tiêu Lãm không có tri giác đều là nói bậy.

Nói cách khác, y không phải là không thể làm tình. Nơi đó, nếu y muốn dùng thì vẫn có thể dùng được.

Việc này phỏng chừng chỉ có những người thân cận với Tiêu Lãm mới biết được. Trong lòng Bách Thần khẽ động, khó trách Ngọc Yên vẫn luôn không từ bỏ Tiêu Lãm, ngay cả đêm tân hôn phải tới để thoát độ tồn tại..... Tiểu cô nương này cũng là đủ đưa.

Xem ra, mấy lời đồn tràn ngập bên ngoài nói tiểu công tử Khang Vương phủ không thể làm tình, có một phần là do chính y thả tiếng gió.

Thông thường mà nói, một người nam nhân kiêng kỵ nhất người khác nói với hắn rằng phương diện kia "không được". Nhưng Tiêu Lãm lại làm theo cách trái ngược, có ý tứ.

Nếu không cưới được người mình yêu, thì bản thân tự tuyên bố với bên ngoài mình không được cũng không sợ người khác chửi cười nhạo. Tòa băng sơn này chẳng những đối với người khác lãnh khốc, đối với chính mình cũng đủ tàn nhẫn. Thật là một người đủ gan làm việc lớn.

Chỉ là làm như vậy cũng không ngăn được việc Khang Vương đem y làm công cụ xung hi, còn kéo thêm người vô tội là Bách Thần vào.

Loại phúc hắc băng sơn như Tiêu Lãm đây Bách Thần quả thực nuốt không trôi, nhưng nếu đứng ở lập trường hợp tác, Bách Thần lại rất thích loại cá tính tàn nhẫn này của y.

Loại người này vô luận là làm chuyện gì đều có cơ hội thành công rất cao.

.....

Bách Thần sau khi ăn xong ngồi nhớ lại một chú thủ pháp châm cứu. Lại kêu Băng Nhi lấy kim khâu hoa thử nghiệm trên gối đầu một phen, dần dần tìm được cảm giác.

Lúc này đây là lúc xem hán có thể làm cho Tiêu Lãm tín nhiệm hay không, không thể coi khinh lần này được.

Luyện tập tới luyện tập lui cho đến khi đạt được trình độ thuần phục như kiếp trước mới buông chân và gối đầu ra. Vừa buông trong người Bách Thần ập đến một trận mệt mỏi.

Bách Thần dựa vào Băng Nhi một canh giờ sau phải kêu hán dậy, vừa dậy xong nhanh chóng bò lên giường nghỉ ngơi bổ sung thể lực.

Ngày ngày hoạt động trong phạm vi cố định cũng chưa được một phần tư Vương phủ, mỗi ngày đều là tinh bì lực tảo (*), cũng là kỳ sự. May là ở Vương phủ, nếu ở trong hoàng cung thì mỗi ngày tâm hồn và thể xác đều uể oải không biết bao nhiêu lần nữa.

(*) Tinh bì lực tảo: sức cùng lực kiệt.

Khó trách mặc dù hằng ngày có thể đeo vàng bạc, cầm y ngọc, vậy mà có nhiều người lại không muốn tiến vào cái nhà giam làm bằng vàng kia.

Hán cũng nghĩ qua rồi. Mục tiêu của Bách Thần là dạo chơi dân gian, hít thở không khí tự do, thích làm gì thì làm, muốn trải qua nhân sinh.

Cố lên! Hán đã nhìn thấy được một tia ánh sáng rồi!

Bách Thần tự nhủ với chính mình như thế.

.....

"Đã kêu người qua một canh giờ thì kêu ta dậy, giờ thì đã qua hai canh." Thời điểm Bách Thần tự mình tỉnh dậy nhìn lên trời thì thấy được cảnh tượng hoàng hôn diễm lệ. Không khỏi đỡ trán mà nhìn về phía Băng Nhi

"Lúc một canh giờ nô tỳ đã lên kêu người." Băng Nhi cúi đầu, yếu ớt nói, "Nhưng mà người không tỉnh, cho nên nô tỳ....."

"Cái nha đầu này, tùy tiện kêu hai tiếng thấy ta không tỉnh liền mặc ta ngủ tiếp." Cùng Băng Nhi ở chung mấy ngày nay hán đã xem thấu tính tình của nha đầu này. Đau lòng nếu hán tỉnh dậy sớm, cho nên tùy tiện kêu hai tiếng thấy kêu mà không tỉnh nên nằng nề để cho hán tiếp tục ngủ.

"Ngày thường không sao, nhưng giờ Tuất hôm nay ta có việc phải đi qua Tùng Trúc Uyển." Bách Thần bắt đầu kể, "Giờ thì chỉ sợ không ăn com kịp."

Băng Nhi ngẩng đầu, trên mặt là biểu tình hối hận cùng tự trách, "Thực xin lỗi tiểu thiếu gia! Nô tỳ không biết người phải đi qua Tiêu thiếu gia, nô tỳ liền đi xuống phòng bếp phân phó làm thức ăn, người ăn trước rồi đi Tùng Trúc Uyển."

Nói xong liền chạy ra ngoài cửa, bị Bách Thần giữ chặt.

"Không cần đâu, không còn kịp rồi." Bách Thần rửa mặt, lại sửa sang đáng vẻ một phen. Trên gương đồng hiện lên một thiếu niên mảnh khảnh tuấn lãng, mặt mày mỉm cười, lại mang theo nét cứng cỏi.

Băng Nhi sốt ruột, "Không ăn com làm sao được ạ? Hay là nô tỳ đi qua Tiêu thiếu gia thông báo một tiếng, nói vẫn lại nửa canh giờ mới qua bữa, được không ạ?"

"Không được." Bách Thần nói, "Đã hẹn trước, không thể thất tín, đây là đạo làm người. Người lát nữa xuống phòng bếp lấy bánh ngọt canh thang gì đấy, ta xong việc thì trở về ăn."

Băng Nhi cắn cắn môi, hối hận xin lỗi, "Về sau nô tỳ nhất định không dám tự chủ trương nữa, hết thảy mọi việc đều làm theo lời tiểu thiếu gia phân phó."

Bách Thần cười cười, "Việc này nên trách ta, tại ta có việc mà không báo trước với người, không phải lỗi của người."

Chung quy vẫn phải trách bản thân hán. Thân thể hiện tại thể chất lẫn độ nhạy đều rất yếu cộng thêm một môi bất kham, nếu là kiếp trước, lúc Băng Nhi vừa mới bước vào phòng hán liền tỉnh dậy ngay lập tức.

Băng Nhi không nói gì nữa, về mặt bắn khoăn.

"Thật không có việc gì đâu, hiện tại ta không thấy đói." Bách Thần khuyên giải, an ủi lúc sau nói, "Thời gian không sai biệt lắm, ta phải đi qua bên kia."

"Vậy nô tỳ có thể bồi người qua bên kia không?"

"Không cần, người đi làm việc của người đi."

— — — tán ~ giang ~ văn ~ học ~ thành ~ nguyên ~ sang ~ đầu ~ phát — — — —

Đầu mùa hạ, sắc đỏ của hoàng hôn đặc biệt lay động lòng người. Những tầng mây nhiễm sắc đỏ biến hóa rõ ràng chậm rãi phiêu động, rồi dần dần trở nên ảm đạm

Toàn bộ hoa cỏ đều được mạ lên vàng sáng màu cam đầy ôn nhu, cá chép cầm lý trong thạch lu sung sướng mà bơi qua bơi lại, hoa súng xanh biếc bị

nước gọn đong đưa đến nhón nhạo không ngừng.

Bách Thần tiện tay cầm lấy chút đồ ăn cho cá ném vào trong lu nước. Chọc cho mấy con cá cảm lý mập ú đỏ trắng đan xen chen tới chen lui không con nào chịu nhường con nào.

Khỏe miệng hẳn vô tình nhếch lên, Bách Thần nghĩ đám cá này đều là tiểu tham ăn.

“Ku ku ku!”

Một trận tiếng kêu bắt mắt dồn dập từ phía xa vọng đến, không cần quay đầu cũng biết là Tiểu Hoa đang bay tới.

Bách Thần quay đầu, vươn cánh tay, Tiểu Hoa vững vàng đậu lên đó. Nó quay đầu nhìn thoáng qua thạch lu, mắt lập tức tròn trố.

"Sao lại có bộ dáng không cao hứng như thế này?" Bách Thần nghi hoặc, đang muốn sờ sờ cái đầu nhỏ của nó, lại bị Tiểu Hoa nghiêng đầu né đi.

Nó ngảnh cổ nghiêng đầu, đôi mắt hướng lên trời, kiên quyết không thèm nhìn Bách Thần.

..... Thật đúng là không cao hứng nha.

"A, ngươi không muốn ta thuận mao (*) cho ngươi?" Bách Thần ho khan một chút, xoay người, mặt hướng vào thạch lu, giả ý nói: "Vậy thì thôi, về sau ta cho cá ăn là được rồi."

(*)Thuận mao: vuốt lông, hành động dỗ dành.

Tiểu Hoa vừa nghe câu này, ngẩn người, ngay sau đó nhảy dựng lên phát ra một chuỗi thét chói tai: “Ku ku ku ku ku ku!”

"Không phải ngươi không cho ta sờ đầu ngươi sao." Bách Thần tỏ vẻ mặt vô tội, "Không thể trách ta a."

Lúc này Tiểu Hoa mới đem cổ trở về bình thường, chớp chớp đôi mắt, cái đầu nhỏ hơi cúi xuống, vẻ mặt đầy ngạo kiều như đang nói "Con cho người sờ một chút, chỉ một chút thôi đó!"

"Ta đang muốn đi qua bên chỗ Tiêu Lẫm, còn ngươi như thế nào lại bay đến đây?" Bách Thần bật cười, Tiểu Hoa thật giống với tiểu hài tử, tính tình tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh. Hắn sờ sờ đầu Tiểu Hoa, "Đừng nói là ngươi lại vượt ngục nha."

Tiểu Hoa lắc đầu, "Ku ku!"

"Thì ra là tới đón ta. Cảm ơn Tiểu Hoa." Bách Thần tựa như đang nói chuyện cùng một người bạn nhỏ, "Bởi vì chưa tới giờ hẹn nên mới ở trong sân chơi một lát. Không phải không muốn gặp ngươi."

Tiểu Hoa bay tới đậu trên rìa mép thạch lu, vỗ cánh phành phạch trưng ra bộ lông vũ tuyệt đẹp của nó. Lại khinh thường mà lấy cái móng vuốt hướng vào đám cảm lý dẫm vài cái. Làm xong một loạt động tác không thể hiểu được, Tiểu Hoa mắt trông mong nhìn Bách Thần.

Bách Thần vuốt cằm, cân nhắc một trận, rốt cuộc mới có thể hiểu được một chút ý tứ của Tiểu Hoa.

"Ngươi đang hỏi ta là ngươi đẹp hay là cá đẹp đúng không?" Hắn dở khóc dở cười, như thế nào một con anh vũ lại nhiều chuyện như vậy chứ, thật là hư a.

Về mặt Tiểu Hoa nghiêm túc, "Cò!"

"Đương nhiên là ngươi đẹp." Bách Thần hướng nó vẫy tay, "Lại đây, thời gian không còn sớm lắm, nên đi gặp chủ nhân của ngươi thôi. Đến muộn hẳn sẽ không cao hứng đâu."

Tiểu Hoa vừa nghe lời này, không hề ngạo kiều, lập tức bay lên đậu trên đầu vai Bách Thần.

Bách Thần một bên đi về phía Tùng Trúc Uyển một bên bắt đắc dĩ mà nghĩ: Nói đến Tiêu Lẫm, Tiểu Hoa lập tức liền ngoan ngoãn hẳn. Đầu năm nay anh vũ đều sợ băng sơn mặt lạnh a.

.....

Tùng Trúc Uyển xây cất theo hướng cổ xưa, lần trước Bách Thần vì do vội vã tới cứu người nên căn bản không có nhìn ngắm cẩn thận. Lần này thì không có gấp gáp như lần trước, vì thế lúc theo Tiểu Hoa lên lầu còn cố ý nhìn một chút. Trong nhà trang trí dựa vào màu sắc sẫm lam chủ, màu đen làm phụ, vật trang trí không hề bắt mắt.

Gia cụ ở đại sảnh đều được chế tạo từ gỗ đỏ, không quá xa hoa còn mang theo ổn trọng. Trên tường treo mấy bức tranh chữ trắng tinh, không có một bộ nào của Tiêu Lẫm vẽ, chắc hẳn đều là do danh gia vẽ. Trên bàn còn trưng một ít đồ cổ, có đồng thau cũng có đồ sứ, thoạt nhìn đều thường thường cực kỳ nhưng Bách Thần đoán mỗi một vật đều là có giá trị xa xỉ.

Tiêu Lẫm mới vừa hai mươi tuổi lại có thẩm mỹ giống cán bộ kỳ cựu về hưu.

Này xem như Tiêu Lãm là tương phản..... Manh (*) sao?

(*)Manh: dễ thương, đáng yêu.

Không đúng! Cái từ manh này vĩnh viễn không có bất luận quan hệ gì đến mặt than Tiêu Lãm được!

Ánh mắt đảo qua xung quanh nhà, lại không hề thấy cái bồn hoa nào. Nói vậy cái bồn Nam Thiên Trúc làm cho y có bóng ma tâm lý lớn, nên Tiêu băng son thà giết lầm chứ không bỏ sót đem tất cả bồn hoa mà y có đều chuyển ra ngoài phòng.

Này là phương thức làm việc đơn giản lại thô bạo, hẳn chịu phục.

Theo thang lầu mà lên, lầu hai có năm phòng. Phòng đầu là phòng ngủ Tiêu Lãm, lần trước hắn đã vào. Đối diện phòng ngủ có cái phòng nhỏ không có cửa sổ, chiếu theo quy củ không đổi của Vương phủ mà đoán thì đây chắc là phòng của nha hoàn Ngọc Yên.

Bên cạnh phòng ngủ Tiêu Lãm là hai phòng có khóa, không biết sử dụng để làm gì.

Cuối hành lang có một gian phòng đó là thư phòng của Tiêu Lãm, y hiện giờ đang ở bên trong chờ Bách Thần tới châm cứu cho y.

Đi vào nơi này Tiểu Hoa liền trở nên ngoan ngoãn, nó an tĩnh mà đậu trên vai Bách Thần không nhúc nhích.

Bách Thần đứng trước cửa sửa sửa cổ áo, xong rồi mới cong ngón tay nhẹ nhàng gõ cửa. Sau đó lùi lại một bước, chờ người bên trong ra mở cửa.

“Chi — — nha — —” cửa được mở thật mau, phía sau nó là khuôn mặt lạnh lùng của Lâm Phi Vân.

"Tiểu phu nhân." Lâm Phi Vân mở lời tiếp đón, sau đó làm động tác mời, "Mời người mau vào."

Bách Thần khẽ gật đầu, bước vào trong phòng.

Tiêu Lãm ngồi trên ghế, mặcn khoan bào màu xám bạc, búi tóc chưa thúc, tóc đen tùy ý xõa, thiếu vài phần lãnh khốc, lại nhiều thêm vài phần tùy tính.

Ngọc Yên ở bên phụng dưỡng, cầm quạt nhẹ nhàng quạt cho y. Nhìn thấy Bách Thần đi vào, trong mắt ả rõ ràng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Kinh ngạc đó chỉ trong chớp mắt liền lướt qua, ngay sau đó Ngọc Yên khom mình hành lễ, "Nô tỳ kính chào tiểu phu nhân."

Bách Thần nói: “Không cần đa lễ.” Trong lòng lại nghĩ chẳng lẽ Tiêu Lãm không có nói cho Ngọc Yên biết hắn sẽ đến?

"Tiểu công tử, đồ vật đều đã được chuẩn bị tốt chưa?" Bách Thần không nói lời vô nghĩa, vào thẳng chủ đề.

Vừa dứt lời, Tiểu Hoa từ trên vai Bách Thần lập tức bay về lồng sắt bên cạnh. Nó dùng cái mõm cong cong linh hoạt mà khảy vài cái, cửa lồng sắt răng rắc một tiếng rồi mở ra. Tiểu Hoa bay vào bên trong, lại ngửa quen đường cũ mà đóng cửa lồng, ngồi xõm trên giá, ngoan ngoãn đến không còn gì để nói.

Bách Thần: .....

Cái này không còn gọi là vượt ngục nữa, phải kêu là tự do xuất nhập gia môn.

Tiêu Lãm thấy bộ dáng Bách Thần trợn mắt há hốc mồm, nhân dịp nói: "Chẳng loại anh vũ vốn thông minh, Tiểu Hoa lại càng phá lệ thông minh hơn."

"Tiểu Hoa là con chim có thông minh nhất mà ta từng thấy." Bách Thần bội phục nói, "Tiểu công tử thật là tuệ nhãn như được chọn trúng nó."

Tiêu Lãm: "Một lần ta đi ngang qua phố bán chim, nó từ lồng sắt chỗ người bán hàng rong bay ra, một đường đi theo ta về tới nhà."

Bách Thần: .....

Lần đầu tiên nghe Tiêu Lãm nói một câu có nhiều chữ như vậy, từ đây hẳn đối với Tiểu Hoa lại có nhận thức hoàn toàn mới.

Trong giới anh vũ, phỏng chừng da mặt nó dày cũng là số một số hai.

"Tiểu Hoa tới Vương phủ liền không chịu đi, tiểu công tử liền mua nó." Lâm Phi Vân nhiệt tâm mà giải thích một chút.

"Chim khôn lựa cảnh mà đậu, Tiểu Hoa biết Tiểu công tử sẽ là một chủ nhân tốt." Bách Thần thuận thể khen tặng một câu, lúc sau lại nói chính sự, "Tiểu công tử, khi nào bắt đầu."

Tiêu Lãm hơi gật đầu, nói với Lâm Phi Vân, "Đem đồ vật lấy ra."

"Vâng."

Đợi cho Lâm Phi Vân ra cửa, Tiêu Lãm lại phân phó Ngọc Yên: "Người trước đi xuống nghỉ ngơi, nơi này có Phi Vân là được rồi."

Ngọc Yên sắc mặt khẽ biến, nghĩ nghĩ, có chút không cam lòng nói: "Nô tỳ chỉ nghĩ ở bên buồng trà rót nước cho chủ tử, nô tỳ nhất định sẽ không quấy rầy chủ vị."

Tiêu Lãm: "Nam nữ khác biệt, người ở đây không tiện."

... .. Thật đúng là không chút nào làm ra vẻ, vô tình cự tuyệt. Bách Thần thầm nghĩ suy đoán của hắn quả nhiên không sai, Tiêu Lãm đích xác cùng Ngọc Yên không có quan hệ đặc thù, bằng không lộ đầu gối thôi mà cũng không cho ả nhìn.

Ngọc Yên biểu tình có chút quần bách, còn muốn nói thêm, liền thấy mày Tiêu Lãm nhăn lại, "Lời ta nói người không nghe?"

"Nô tỳ không dám!" Ngọc Yên kinh hoàng xin lỗi, "Nô tỳ lập tức lui ra ngay."

Ngọc Yên mất hàm ủy khuất mà rời đi, không bao lâu sau thì Lâm Phi Vân về tới, trong tay cậu cầm theo một hộp gấm màu lam.

Tiêu Lãm mở hộp gấm, bên trong vài gấm gấp thành khối vuông nhỏ màu đỏ. Y kéo vài gấm ra, bên trong chính tề chỉnh rất nhiều ngân châm nhỏ, ước chừng có mười bảy mười tám cái.

Bách Thần tập trung nhìn vào, mấy cái ngân châm này đại khái cũng khá giống với châm ở hiện đại, chỉ là về bên ngoài có hơi khác tí. Như vậy nếu dùng thì hiệu quả cũng không chênh lệch quá lớn.

Tiêu Lãm cầm ngân châm kiểm tra một lần, sau đó lại giao cho Lâm Phi Vân, nhìn về phía Bách Thần, "Có thể bắt đầu rồi."

Bách Thần từ trong tay Lâm Phi Vân tiếp nhận hộp gấm, lấy ngân châm ra nắn vuốt một hồi, thấy không thành vấn đề, có thể dùng được.

"Tiêu công tử, có phải vết thương chủ yếu chỉ đau ở đầu gối?" Bách Thần lễ phép hỏi, "Không ngại có thể cho ta xem không?"

Tiêu Lãm trong mắt hiện lên một tia bất ngờ, như là không ngờ tới Bách Thần thật có thể nhìn ra chỗ đau của mình, y nói: "Đầu gối đôi khi bị sưng, đôi khi lại đau không chịu nổi."

Bách Thần gật đầu, lẳng lặng nhìn Tiêu Lãm, cặp mắt trong sáng ấy xen lẫn sự chuyên tâm.

Tiêu Lãm khựng lại, lúc này mới nhớ tới Bách Thần muốn xem vết thương của y.

"Chờ chút."

Y nhắc áo choàng lên, cởi vớ, xoắn quần lên tới đầu gối.

"Được rồi."

Bách Thần đi đến trước mặt y, nửa ngồi xổm xuống chuyên tâm quan sát vết thương Tiêu Lãm.

Nguyên bản là một đôi chân dài màu mật có da thịt, có cơ bắp đường cong tuyệt đẹp. May mà ngồi xe lăn không lâu lắm, đại khái vì mỗi ngày Tiêu Lãm tự mình kiên trì mát xa, nên chân y không bị biến dạng, cơ bắp cũng không có héo rút. Nhưng nếu cứ để vậy, hai chân héo rút biến dạng cũng là chuyện sớm hay muộn.

Bộ phận đầu gối quả thật có chút nghiêm trọng. Vết thương tuy đã sớm đóng vảy, nhưng máu bầm lại chồng chất trong đó. Hai cái đầu gối thoạt nhìn xanh tím sưng to, đặc biệt đầu gối bên phải, nhìn qua cực kì nghiêm trọng.

Bách Thần không tự giác nhíu mày.

"Có vấn đề?" Tiêu Lãm nhận ra biểu tình Bách Thần có biến hóa rất nhỏ.

"Tiêu công tử, người ráng chịu đau một chút." Bách Thần nói xong dùng tay nhẹ nhàng đè xuống đầu gối bên phải Tiêu Lãm. Người bị đè đau đến hít ngược một hơi khí lạnh, sắc mặt cũng thay đổi.

Bách Thần ngừng đầu, "Ngự y có từng cho dùng qua thanh nhiệt tán ứ được không?"

"Đương nhiên có, nhưng không nhiều, ít dùng."

"Mấy ngày nay không có mời danh y về xem bệnh sao?"

"Ngự y đều bó tay không còn cách chữa, kêu người khác thì có tác dụng gì."

"Đầu gối người máu bầm tụ lại không tan, uống thuốc cũng không có tác dụng, ta có hoài nghi này." Bách Thần không có thừa nước đục thả câu, "Đầu gối bị thương của người không biết lúc nào lại dính độc được mạn tính, bởi vậy được vật bình thường không có tác dụng."

Sắc mặt Tiêu Lãm trở nên tái xanh, y hỏi, "Có cách chữa?"

"Lúc ngự y châm cứu cho ngươi, lúc đó đầu gối chưa có bị sưng thành như vậy, đúng chứ?" Bách Thần hỏi.

"Đúng."

"Vậy thì đúng rồi, khi đó bệnh trạng không được rõ ràng, ngự y không nhận ra đầu gối ngươi trúng độc, bởi vậy chỉ dùng phương pháp châm liệu bình thường. Tới lúc bệnh trạng phát tác, ngươi lại không mời danh y về xem nên bệnh tình lại càng thêm nghiêm trọng."

Bách Thần nghiêm túc nói, "Đầu gối sưng đến lợi hại như vậy, trước hết cần đem máu độc ở đầu gối ra ngoài. Bằng không đau đớn ngày một tăng thêm, thẳng đến khi toàn bộ đầu gối đều....."

Hắn không nói tiếp, Tiêu Lãm thông minh như thế tự khắc sẽ hiểu rõ.

Vô luận là ai thiết kế ra làm hại Tiêu Lãm, người này đều quá âm độc. Chẳng những muốn phá hủy y, còn muốn y ngày qua ngày trải qua tra tấn vì đau đớn, lại phải trở mắt nhìn đầu gối bản thân mục rữa.

Đây là cùng lúc muốn tra tấn cả tinh thần lẫn thân thể Tiêu Lãm, làm cho y sống không bằng chết.

Ngực Tiêu Lãm phập phồng kịch liệt, ngay sau đó y nhắm hai mắt lại.

Thời điểm mở mắt đã khôi phục được bình tĩnh vốn có.

"Lấy máu ra."

Y đơn giản chỉ nói ba chữ.

Bách Thần nhắc nhở nói, "Sẽ có chút đau."

"Không sao."

Bách Thần gật đầu, "Vậy được. Lâm thị vệ phiên ngươi chuẩn bị một cái khăn vải sạch, một bình rượu mạnh."

"Vâng."

Thông qua một màn vừa rồi, Lâm Phi Vân đối với phương pháp châm cứu của Bách Thần đã không còn hoài nghi, cậu ra cửa lập tức chuẩn bị.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Bách Thần cùng Tiêu Lãm, tức khắc lâm vào im lặng.

Ngoài cửa sổ ráng màu dần dần lụi đi, buổi tối sắp đến, ánh nến lúc trước không cảm thấy tồn tại giờ trở nên sáng rất nhiều.

Tiêu Lãm nói: "Ngồi."

"Được." Bách Thần lúc này mới có rãnh mà ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

Sắc mặt tái xanh của Tiêu Lãm ở dưới ánh nến hơi hiện lên huyết sắc, có nhìn ra được y giận không hề nhẹ.

Bách Thần vốn không muốn mở miệng nhiều lời, rồi lại thật sự nhịn không được khinh thường người hạ độc nham hiểm ác độc, liền nói: "Nam Thiên Trúc không mọc ở nơi này, Trung Nguyên rất hiếm thấy."

Chỉ nói xong câu này hắn liền ngậm miệng, nói đến ý thì ngừng.

Tiêu Lãm quay đầu, nhìn nhìn hắn, ừ một tiếng.

Xem ra là hắn lo lắng dư thừa rồi. Lúc Tiêu Lãm chứng thực Nam Thiên Trúc có độc nhất định đã phái người tra qua, nói không chừng còn tra ra được một ít manh mối. Sự tình ở phía sau không liên quan gì đến người ngoài như hắn.

Bất quá trong lúc nói vài câu Lâm Phi Vân đã đem đồ vật về tới.

"Đây là rượu cao lương năm xưa, rất mạnh."

"Trước đem rượu đặt trên bàn đi." Độ mạnh của rượu cao lương cũng được, Bách Thần cầm lấy hộp gấm đi đến bên cạnh Tiêu Lãm, sau đó nói với Lâm Phi Vân, "Lâm thị vệ, ngươi giúp ta lấy giá cấm nển lại đây."

Tiêu Lãm mặt mày đạm nhiên, ánh mắt lại trói chặt đôi tay Bách Thần.

Bách Thần tự nhiên hiểu rõ, chỉ cần lần này có hiệu quả, người này mới có thể chân chính đối với hắn có chút tín nhiệm.

Lâm Phi Vân bưng giá cắm nến tới, Bách Thần bảo cậu nửa ngồi xỏm bên cạnh mình.

"Có chút đau, ngươi ráng nhẫn."

Bách Thần lấy một cây ngân châm, hơ trên ánh nến vài giây, sau đó nhanh chóng đặt lên đầu gối bên phải Tiêu Lãm, chợt về chuyển đầu châm, làm nó cắm vào trong.

Tiêu Lãm thân mình run lên một chút, sắc mặt nhanh chóng trở nên trắng bệch.

"Đầu gối bên phải còn cần châm thêm bảy châm." Bách Thần nói với ý để phân tán lực chú ý, một bên lại đem ngân châm thứ hai cắm vào.

Lúc mà hai đầu gối tổng cộng có mười sáu cái ngân châm chui vào, đầu Tiêu Lãm đã đầy mồ hôi, mặt trắng bệch, nhưng mà không rên một tiếng.

Dùng ngân châm giải phóng máu độc trình độ thống khổ không thua gì tẩy rửa gân cốt trị thương. Biểu hiện của Tiêu Lãm đã là đáng nể phục lắm rồi.

"Tiểu phu nhân, như vậy đã ổn chưa?" Lâm Phi Vân có chút sốt ruột, "Khi nào có thể phóng độc ra?"

"Đừng vội, còn phải dùng ngân châm kích thích mấy huyết vị trên đầu gối hần, trợ giúp cho việc thanh trừ máu độc."

Bách Thần lại dựa theo trình tự ban đầu cắm mà chậm rãi về động ngân châm. Mỗi lần hần động một chút, cơ mặt Tiêu Lãm cũng hơi hoïe rung động theo một chút.

Ước chừng mười lăm phút lúc sau, Bách Thần xoa xoa mồ hôi trên trán, "Bắt đầu rút châm"

Trình tự rút châm so với thời điểm cắm châm hoàn toàn bất đồng. Lúc châm đầu tiên được rút ra, ngay tại miệng châm lập tức chảy ra chất lỏng gần như màu đen, giữa mùi máu tươi còn mang theo một mùi hôi thối.

Tiêu Lãm thần sắc vừa động, Lâm Phi Vân vội vàng hỏi: "Tiểu công tử, cảm giác như thế nào?"

"Đau đớn giảm bớt một ít."

"Vậy là tốt rồi." Bách Thần lộ ra tươi cười, "Đợi cho toàn bộ ngân châm được rút ra, máu bầm chảy ra hết, Tiểu công tử liền sẽ không đau như vậy nữa."

Tiêu Lãm: "Thỉnh tiếp tục."

Không ngờ khối băng son này lại dùng từ "Thỉnh" với hần, Bách Thần cảm thấy cuối cùng cũng thấy được hy vọng hợp tác.

"Được." Bách Thần ngưng thần, tiếp tục rút châm.

Thời điểm rút ra được bảy châm, đầu gối Tiêu Lãm đã đầy vết máu loang lổ. Trong phòng tràn ngập một cỗ mùi khó ngửi, làm cho người người buồn nôn.

Đến bản thân Tiêu Lãm cũng không chịu nổi, "Phi Vân, mở tất cả cửa sổ ra."

Cửa sổ mở rộng, gió đêm sang sảng quét đi mùi tanh trong phòng.

Còn lại cây ngân châm cuối cùng. "Lâm thị vệ, thỉnh ngươi giúp ta lấy một cây quạt." Bách Thần thấy trên kệ sách có đặt một cây quạt xếp đã được mở ra, nói với cậu, "Thời điểm rút cây ngân châm cuối cùng sẽ phun ra rất nhiều máu độc, ta muốn dùng nó để che mặt."

Lâm Phi Vân mắt nhìn cây quạt đặt trên kệ sách, lại nhìn Tiêu Lãm, cúi đầu nói: "Tiểu phu nhân, để thuộc hạ đi tìm quạt cho người."

Bách Thần ngăn người, "Được."

Bỏ gần tìm xa, chứng minh cây quạt này đối với Tiêu Lãm rất quan trọng.

Lâm Phi Vân xoay người, đang muốn cất bước, bị Tiêu Lãm gọi lại.

"Dùng cái trong này đi, không cần đi tìm."

Lâm Phi Vân do dự nói: "Nhưng đây là..... Để thuộc hạ đi hỏi Ngọc Yên cô nương mượn một cây quạt tròn."

"Quạt tròn của nàng mặt quạt rất mỏng, không dùng được." Tiêu Lãm bình tĩnh nói, "Dùng cái quạt trong phòng này đi."

"..... Vâng."

Đối thoại của hai chủ tớ có chút vi diệu, bởi vậy thời điểm đưa đến tay Bách Thần, hần tò mò mà nhìn nhiều thêm hai lần.

Trên mặt quạt có vài cành cây đào, hoa vẽ rõ ràng, hoa rụng rực rỡ, một nam tử mặc y phục màu đen đứng dưới tàng cây, trường thân hạc lập, ngẩng đầu lộ ra sườn mặt anh tuấn.

Này rõ ràng là Tiêu Lãm, lúc y còn chưa bị tàn phế.

Phía dưới cây quataj có một loạt chữ nhỏ 'Nhur Phong chuyết tác (*), tặng cho Lãm huynh.'

(*) Chuyết tác: khiêm xưng về tác phẩm của mình, ở đây có ý nói tác phẩm vụng về, không hoàn hảo.

Có thể quý trọng như thế mà đặt ở thư phòng, khẳng định người tên Nhur Phong này rất quan trọng với Tiêu Lãm.

Nhur Phong.... .. Chẳng lẽ là tên của Liễu công tử?

Bách Thần đột nhiên hiểu rõ, khó trách vừa rồi Lâm Phi Vân lại do dự.

Bất quá vẽ như thế nào gọi là chuyết tác. Hạ bút tiêu sái lại tràn ngập linh khí, nhìn ra được người vẽ tranh có công lực thâm hậu, nhất định là từ nhỏ đã khắc khổ rèn luyện.

Nhân vật trên quạt rất có hồn cho thấy người vẽ đã dụng tâm đến thế nào, nói đây không phải là tín vật đính ước chắc chắn chẳng ai tin.

Dĩ vãng người tặng y quạt xếp giờ đây lại gả cho ca ca y, thật là một đại thâm kịch.

"Nếu là vật quan trọng có thể đổi cái khác." Bách Thần hào tâm nhắc nhở, "Ngân châm có thể từ từ rút ra sau."

"Không cần." Tiêu Lãm nói, "Dù sao cũng quăng bỏ, cho người che mặt cũng coi như có tác dụng."

Bách Thần: “..... Được.”

Chỉ cần sau khi dùng xong đừng quay ngược lại chửi ta là được.

Nhàn thoại không tự, Bách Thần tay trái cầm quạt, tay phải cầm đỉnh ngân châm. Sau đó hắn dùng quạt che khuất mặt, tay phải nhẹ nhàng rút châm ra. "Phụt..." một cỗ máu đen từ miệng châm bắn ra, Bách Thần theo bản năng quay mặt đi, chỉ nghe được tiếng máu bị bắn lên trên mặt giấy quạt, đa số máu đen đều bị bắn lên đó.

Đợi cho âm thanh đó chấm dứt, Bách Thần mới lộ mặt ra. Giờ thì tốt rồi, trên tay hắn là "Quạt đính ước" bị dính một mảnh máu đỏ hỗn độn, đã không nhìn ra hiện trạng vốn có.

Đầu gối Tiêu Lãm tuy không còn sưng to nhưng sau khi lấy máu độc ra thoát nhìn có hơi kinh khủng. Trên mặt đất có chút máu đen, thậm chí quần áo Bách Thần cũng có dính một ít.

Mà biểu tình Tiêu Lãm đã thoải mái hơn rất nhiều, mày y giãn ra, thở phào nhẹ nhõm.

"Cảm giác thế nào?" Cho đến khi ngân châm trên hai đầu gối đều được rút ra hết, Bách Thần mới dò hỏi.

Tiêu Lãm nói: “Ba tháng, đầu gối chưa bao giờ cảm thấy thoải mái như thế.”

“Vậy là tốt rồi.”

Bách Thần đứng dậy, lấy khăn vải lau sạch tay, nói với Lâm Phi Vân, "Dùng rượu cao lương tiêu độc cho đầu gối hắn, lại dùng khăn vải khô lau qua, như vậy miệng ngân châm sẽ mau khép lại."

"Vâng, tiểu phu nhân."

Bách Thần đứng bên cạnh Lâm Phi Vân nhìn cậu giúp Tiêu Lãm tiêu độc, rửa sạch vết thương lại chà lau sạch sẽ. Tẩy máu bẩn đi, đầu gối khôi phục hình thái bình thường, chỉ để lại mấy cái lỗ kim cực nhỏ.

Bách Thần lúc này mới yên lòng, cuối cùng cũng may là không có làm sai bước nào.

"Trước quan sát một đêm, nếu ngày mai đầu gối không còn sưng to, đau đớn nữa thì xem như đã giải được độc." Bách Thần sợ Tiêu Lãm nghi ngờ, cho y thời gian suy xét. Dù sao hắn cũng không nóng nảy, "Hôm nay ta về trước."

Hiện tại quan trọng nhất chính là về Phong Vũ Lâu ăn cái gì đó, hắn đói muốn ngất xỉu luôn rồi.

Bách Thần còn chưa đi ra cửa, thanh âm Tiêu Lãm liền vang lên.

“Bách công tử, xin dừng bước.”

Tác giả có lời muốn nói: Đang đang đang, chương truyện càng ngày càng mập mạp thêm! Có rất nhiều vai diễn phối hợp, tuy rằng A Thần tự mình trị (trát) liệu (châm), có thể hos thân thành Dung ma ma chọc một chọc bằng son này cũng không sao (doge quan hệ hòa hoãn có hợp tác cảm tình mới có thể phát triển, hết thủy đều sẽ nước chảy thành sông.)

Nam Thiên Trúc thật sự toàn thân đều co độc, không thể làm thành đồ ăn được. Nhưng mà đặt trong nhà hoàn toàn không trúng độc, trong truyện chỉ là hư cấu. Còn có phần châm cứu kia cũng là hư cấu khoa trương rất nhiều~ Các đại gia đừng xem là thật mà đồn lung tung. Hổ mới,《Nữ thân hắc cao lon lai uy mãnh》văn án đã mở~ hoạt bát đáng yêu chịu VS soái bức cao vũ lực giá trị công, nhẹ nhàng văn, cầu tiểu thiên sứ nhóm dự thu một chút ~ ~ —

Tấu chương trước tám gã nhả lại tiểu thiên sứ đưa lên

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Bách Thần dừng bước, ba từ "Bách công tử" xuất phát từ miệng khối băng son phải làm cho hắc kinh ngạc giống như trước đây biết nam nhân cũng có thể già đi.

Vào Vương phủ mấy ngày nay, Tiêu Lãm hầu như không nói chuyện với Bách Thần, có nói thì cơ bản cả chủ ngữ cũng không có, càng đừng nói gì đến xưng hô đẳng hoàng như vậy.

Khóe miệng Bách Thần hơi hơi cong lên. Cuối cùng, đêm nay đã thành công rồi.

Bách Thần xoay người, "Tiêu công tử, còn có việc gì sao?"

Tiêu Lãm làm ra cái thủ thế: "Ngồi xuống nói chuyện."

"Được." Đại sự trước mặt, đói bụng gì đó chỉ có thể để sau.

Trong phòng đã được thông gió và dọn dẹp sơ nên mùi khó ngửi kia cũng tiêu tán đi.

Ngọc Yên vẫn luôn đứng ngoài phòng chờ, nghe nói bên này xong việc lập tức bung trà lên, còn châm đàn hương, sẵn sàng rất là cẩn thận.

Ánh mắt ả chứa đầy lo lắng nhưng lại không dám hỏi nhiều, sợ chọc chủ tử tức giận nên chỉ yên lặng đứng kế bên Tiêu Lãm cầm quạt quạt cho y.

"Uống trà." Tiêu Lãm nói, vẫn như cũ, vô cùng ngắn gọn.

"..... Cảm ơn."

Trải qua mấy ngày nay tiếp xúc, Bách Thần cũng coi như là hiểu rõ chút ít. Băng son này chính là có bản lĩnh nói chuyện khách khí trở thành y chang như đòi nợ.

Trà hoa lài tươi mát lại thanh nhã, uống vào lưu lại hương thơm ngọt dịu. Chỉ là uống vào mấy khớp lại càng thêm phần đói bụng.

"Ngọc Yên, lúc này không còn sớm, nơi này không cần người hầu hạ, người đi nghỉ ngơi đi."

Tiêu Lãm đột nhiên lên tiếng, tay cầm quạt Ngọc Yên cứng lại.

Mới được vào chưa tới mười lăm phút liền phải đi ra, trong lòng ả cảm thấy ủy khuất, chẳng lẽ là bị tiểu thiếu gia ghét bỏ sao? Còn nữa, tiểu thiếu gia muốn giữ tiểu phu nhân mới cưới này qua đêm ở Tùng Trúc Uyển sao?

Tương tự đến cái khả năng này, lòng ả liền ần ần đau. Biết rõ thân phận bản thân thấp kém, nếu tiểu thiếu gia chịu thu ả, ả cũng chỉ là tiểu thiếp, lấy cái gì cùng chính thất tranh sủng? Nhưng vì cái gì lại không chịu tình cứ muốn hy vọng xa vời?

Xem ả không tìm được ức chế lộ ra các loại thần sắc phức tạp, Bách Thần thăm nghĩ tiểu cô nương này suy nghĩ rất nhiều, nhưng ngàn vạn lần đừng có xem hắc là tình địch có được không?

Tiêu Lãm: "Ta cùng Bách công tử có việc muốn nói."

Có lẽ là niệm Ngọc Yên tuy không suy xét chu đáo mọi chuyện nhưng lại cẩn thận phục hầu y nhiều năm nên Tiêu Lãm lại nói nhiều thêm mấy chữ.

"Nô tỳ đã biết." Ngọc Yên hít sâu một hơi, gồng gượng cười, khom mình hành lễ với Tiêu Lãm và Bách Thần sau đó lui ra.

Ngọc Yên hiểu rõ tính cách của chủ tử nhà mình. Kêu lui xuống ả có thể chờ ở bên ngoài, nhưng nếu kêu đi nghỉ ngơi vậy là đại biểu kêu ả phải về phòng.

Bởi vậy khi ả rời khỏi thư phòng lập tức trở về phòng mình.

Lâm Phi Vân vẫn như cũ đáng người đĩnh đạc mà đứng cạnh cửa, này hoàn toàn là hành động theo bản năng. Từ khi tiểu thiếu gia xảy ra chuyện, cho dù là ở Tùng Trúc Uyển chỉ một giây thôi cậu cũng không dám lơ là.

Tiêu Lãm thực vừa lòng với biểu hiện của Lâm Phi Vân, lúc này mới bắt đầu nói chính sự cùng Bách Thần.

"Việc hợp tác mà ngươi nói....." Ngón tay thon dài với khớp xương rõ ràng nhẹ nhàng vuốt ve chén trà, "Có thể thử một lần."

Bách Thần có chút kinh ngạc vì y dứt khoát như thế, nhắc nhở nói: "Tiêu công tử, không cần quyết định nhanh như thế. Chờ qua một đêm xem đầu gối ngươi trị liệu có hiệu quả không rồi quyết định cũng không muộn. Ta không muốn cho ngươi có bất luận nghi ngờ gì."

"Không cần." Tiêu Lãm nói, "Biết rõ kết quả, không cần lãng phí thời gian."

Bách Thần sinh ra hứng thú, nói thẳng: "Ngươi không sợ ta hại ngươi sao?"

Tiêu Lãm liếc mắt nhìn hán một cái: "Hiện tại ngươi không thể hại được ta."

..... Cái bộ dáng tự tin cường đại khiến mọi người kính nể này ở đâu ra vậy...

Nếu Tiêu Lãm đã nói trắng ra như vậy thì Bách Thần cũng không giấu diếm gì nói: "Thật cao hứng vì Tiêu công tử nguyện ý tin tưởng ta, hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ. Còn về chân của ngươi cách mỗi ngày liên châm cứu một lần, lại phối hợp với phương thuốc của ngự y trước đây, ta tin chắc rằng tỷ lệ khôi phục sẽ rất lớn. Nếu ngày mai đầu gối ngươi hoàn toàn tiêu sưng liền có thể bắt đầu trị liệu."

Tiêu Lãm đột nhiên hỏi: "Ngươi chỉ muốn hợp ly rồi sau đó sẽ về Hầu phủ?"

"Không." Bách Thần lắc đầu, phi thường thẳng thắn, "Sau khi hợp ly ta sẽ không về Hầu phủ."

Tiêu Lãm hơi hơi nhướng mày, cái đáp án này hoàn toàn ngoài dự đoán của y, "Sau khi hợp ly ngươi không có nơi nương tựa, vậy sao lại không chịu trở về nhà?"

"Nơi đó không phải là nhà của ta." Bách Thần mỉm cười, viên lệ chí kia dưới ánh nến lay động tựa như một giọt nước mắt, dường như nó sẽ lập tức từ khóe mắt chảy xuống.

Bách Thần chậm rãi nói: "Người nhà chân chính sẽ không làm ra chuyện như vậy."

Tiêu Lãm trầm mặc.

"Nói đến việc này, ta còn có một chuyện muốn nhờ." Bách Thần nghiêm túc; "Hy vọng Tiêu công tử có thể đáp ứng."

"Chuyện gì?"

Bách Thần nói: "Ta muốn tham gia triệu tập dự thi mùa đông năm nay của Lại Bộ, hy vọng ngươi có thể đồng ý. Có ngươi đồng ý thì Vương gia chắc chắn sẽ cho phép ta tham gia khảo thí. Có sự nghiệp thì ta không cần trở lại Hầu phủ."

Chế độ hộ tịch ở tân triều tương đối rời rạc. Khi nam hay nữ xuất giá sau đó lại hợp ly, nếu bọn họ có công danh hoặc là ruộng đất thì có thể tự lập môn hộ, không cần trở về nhà mẹ đẻ.

"Có thể." Yêu cầu này cũng không khó khăn gì, chỉ cần động miệng một cái là được nên Tiêu Lãm không do dự mà đáp ứng ngay.

"Bất quá..." y chuyển sang chuyện khác, ngữ điệu mang theo sự nghiền ngẫm, "Bách công tử và Hầu phủ công tử trong lời đồn ở kinh thành, hoàn toàn như hai người khác nhau."

Bách Thần cười, nửa thật nửa giả nói: "Đã chết qua một lần tự nhiên con người cũng sẽ thay đổi. Nếu vẫn chẳng phân biệt được nặng nhẹ, không nhận ra trắng đen, vậy không phải là ngu xuẩn hết thuốc chữa sao?"

Biểu tình Tiêu Lãm bình tĩnh, không nói gì nữa.

Nhưng Bách Thần nhìn ra lạnh lẽo trong mắt người này lại mất đi vài phần.

Hai người trong căn phòng nhìn như vân đạm phong khinh nhưng kỳ thật đã trao đổi một gian, ý đồ hợp tác tăng mạnh.

Lâm Phi Vân thấy hai người nói chuyện không sai biệt lắm lại lấy thêm trà.

"Ừc....." một thanh âm không đúng thời vang lên trong phòng.

Dạ dày Bách Thần cứ nhiên vào lúc này lại kháng nghị hần.

Tiêu Lãm.....

Lâm Phi Vân có chút kìm nén không được ý cười, hỏi: "Tiểu phu nhân đói bụng sao?"

Nội tâm Bách Thần vô cùng xấu hổ, nhưng ngoài mặt vẫn còn muốn làm bộ bình tĩnh, "Hồi nãy qua bên đây hơi vội nên chưa có ăn cơm chiều, hiện tại việc cũng tương đối ổn thỏa rồi, ta đi về đây."

Tiêu Lãm gật đầu, "Nếu ngày mai đã tiêu sưng được, ta sẽ bảo Lâm Phi vân báo cho người biết."

"Vậy ta cáo từ."

Sao cũng được, hần vốn chính là con người cũng ăn hoa màu ngũ cốc. Cần cái hình tượng cao lãnh xuất trần gì đó chỉ cho một, ngấm như thế, Bách Thần liền bình tĩnh lại.

Tiêu Lãm nói: "Phi Vân, thay ta tiễn Bách công tử về."

"Vâng, tiểu công tử."

Lâm Phi Vân tiễn Bách Thần đến trong sân Phong Vũ Lâu, "Tiểu phu nhân ngủ ngon."

Bách Thần ôm quyền: "Sư phó, sáng mai gặp."

"Được." Một khi đối xung hô Lâm Phi Vân thoải mái hơn rất nhiều, cậu lộ ra ý cười, "Mỗi ngày rèn luyện tiêu hao thể lực rất lớn, nên đừng có bỏ bữa."

Bách Thần cười cười, mặt mày cong như trăng khuyết, "Không có lần sau nữa, ngủ ngon."

Dứt lời liền xoay người đi về phía lâu (*).

(*) Lâu ở đây là Phong Vũ Lâu, nơi ở hiện tại của Bách Thần.

Lâm Phi Vân vẫn đứng tại chỗ, bóng đêm che dấu khuôn mặt đỏ ửng của cậu. Gió nhẹ thổi qua nhưng tràn đầy ấm áp.

Sau một lát, cậu cũng xoay người rời đi.

— — tấn ~ giang ~ văn ~ học ~ thành ~ nguyên ~ sang ~ đầu ~ phát — — —

Chỉ châm cứu một lần cho Tiêu Lãm mà cảm thấy toàn bộ thân thể đều bị đào rỗng. Nội tâm Bách Thần muốn hồng luôn, vì cái gì mà so với khối băng sơn kia hần còn muốn một hơn.....

Hần đói đến mức đem mâm điểm tâm Băng Nhi lấy về càn quét sạch sẽ. Băng Nhi ở bên nhìn mà còn ghen hòng trân trối, liên tục nhắc nhở sợ chủ tử nhà mình sẽ gặp vấn đề.

"Tiểu thiếu gia, người ăn từ từ thôi, coi chừng nghẹn."

"Người ăn nhiều như vậy lát nữa trước khi ngủ đi vài vòng trong sân cho tiêu thực nha!"

"..... Tiểu thiếu gia, người thật sự còn muốn ăn thêm nữa sao?"

Bách Thần ăn xong khối bánh đậu xanh cuối cùng, thở phào một hơi, bây giờ mới cảm thấy dạ dày được thoải mái.

Hần lúc này mới rảnh mà trả lời vấn đề của Băng Nhi, "Yên tâm, không sao đâu. Sau khi trải qua rèn luyện ăn uống sẽ nhiều hơn, có lẽ vóc dáng và cơ bắp cũng nhờ vậy mà tăng lên."

"Vậy là tốt rồi." Băng Nhi vỗ vỗ ngực, "Hồi đó người ăn uống rất ít, ngay cả điểm tâm cũng chỉ ăn có một hai khối liền chê ngán. Hiện tại ăn uống rất nhiều, thật tốt."

"Làm người lo lắng rồi." Bách Thần nói, "Trước kia là ta không tốt, làm cho người chịu khổ không ít."

"Không có đâu!" Băng Nhi nói câu này với vẻ mặt hạnh phúc, "Nếu không phải người luôn che chở cho nô tỳ, nô tỳ không biết sẽ bị đại phu nhân và nhị tiểu thư khi dễ bao nhiêu lần. Thiếu gia là người tốt nhất, không phải là người xấu!"

"Nha đầu ngốc." Bách Thần bật cười, ngay sau đó lại nói: "Về sau bọn họ sẽ không khi dễ được người."

Hắn có chút cảm khái, nguyên chủ thân thể này tuy không đẳng hoàng nhưng lại đối xử rất tốt với người bên cạnh. Hắn ta không phải người xấu, chỉ là yêu lầm người, sinh ra sai gia đình.

Đời này hắn muốn thay hắn ta hảo hảo sống tốt.

"Thiếu gia, người làm sao vậy?" Băng Nhi thấy cảm xúc Bách Thần có chút âm trầm, ăn nói vụng về mà an ủi, "Thiếu gia người không cần buồn, về sau sẽ tốt thôi."

"Ừ, sẽ tốt."

.....

Chủ tớ hai người đứng trên ban công trò chuyện dưới ánh trăng, hoa Nguyệt Quý hồng lay động trong bóng đêm tạo cảm giác mông lung nhưng nhu mì. Các sân trong Vương phủ đều đã tắt đèn, không khí càng thêm tĩnh lặng. Nhưng bỗng nhiên từ xa xa truyền đến tiếng ồn ào và thanh âm khóc thảm thiết.

Tác giả có lời muốn nói:

Vì muốn rời khỏi Vương phủ mà A Thần đã rất phấn đấu. A Thần đang dần trưởng thành khỏe mạnh- ing.

.....

Sắc Sắc có lời muốn nói: Ta lên 12 rồi, sợ là phải vui đầu vào học chăm chỉ cho bằng bạn bằng bè nên thời gian up truyện có thể hơi lâu chút. Xin mọi người thứ lỗi! Thân gửi các tiểu khả ái~

Ái chà chà~ Mong đợi hai người đến với nhau sớm sớm~ À mà tiết lộ một chút, truyện này không có H a~

Có lẽ mấy bạn đang hỏi Sắc Sắc là ai... Là ta đó~ Ta là Thiên Dạ Vũ Sắc~ Là người editor truyện này~ QwQ không ai để ý đến ta hu hu

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Có biến!

Nửa đêm mà khóc thấu trời thấu đất hơn phân nửa là không có chuyện tốt, đặc biệt là nơi có quy củ nghiêm ngặt này. Nếu không phải có chuyện xảy ra ai lại dám giữa đêm khuya kêu khóc như thế không bị trách phạt mới là lạ.

Không lẽ.... ..

Bách Thần nghiêng tai nghe kĩ, thanh âm này hình như xuất phát từ chỗ ở của Vương phi.

Hắn nhăn mày, chẳng lẽ Vương phi xảy ra chuyện gì?

"Tiểu thiếu gia, sao nô tỳ nghe được bên kia có tiếng khóc?" Băng Nhi cũng học theo bộ dáng Bách Thần, cẩn thận nghe, chẳng qua nàng không có nhãn lực tốt như Bách Thần nên chỉ có thể nghe được tiếng khóc mơ hồ.

Bách Thần nói: "Đi qua nhìn xem."

Tuy nơi Tiêu Lãm ở cách viện Vương phi rất gần, nếu như có chuyện gì thì y nhất định sẽ phát hiện. Nhưng để ngừa vạn nhất, hắn vẫn nên đi qua nhìn một cái.

Dù sao trên danh nghĩa hắn cũng là tiểu phu nhân Vương phủ, trong viện của trưởng bối xảy ra chuyện mà không quan tâm tới thì không còn lời gì để nói nữa.

Thời điểm Bách Thần cùng Băng Nhi đi vào Tùng Trúc Uyển, vừa lúc đó Ngọc Yên đẩy Tiêu Lãm ngồi trên xe lăn đi ra.

Lâm Phi Vân không ở Tùng Trúc Uyển nên lúc này chắc cậu ta đã trở lại chỗ ở của mình, vì thế không thấy cậu ta ở đây.

Nhờ ánh sáng của đèn lồng thấp sáng đêm treo trước cửa Tùng Trúc Uyển mà chiếu sáng được khắp tiểu viện.

Cũng nhờ vậy mà hần nhìn rõ bộ dáng của Tiêu Lãm. Nhìn bộ dáng y có thể đoán rằng vừa mới ngã lưng ngủ thì phải thức dậy, búi tóc chưa chải, chỉ vội với cái áo khoác bên ngoài liền xuống lầu.

"Hình như có tiếng khóc từ sân Vương phi truyền đến, ta sợ có chuyện xảy ra." Bách Thần giải thích, "Cho nên ta muốn qua đó nhìn thử."

Hiện tại hai người có quan hệ hợp tác, tự nhiên vì thế mà thái độ Tiêu Lãm cũng có chuyển biến một ít. Ít nhất bọn họ giờ đây có thể giống người quen nói chuyện vài câu với nhau.

Tiêu Lãm ừ một tiếng: "Này có chút giống với tiếng khóc của nha hoàn tên Đông Mai phụ trách việc xử phạt trong viện Vương phi, còn trận thét chói tai kia giống tiếng Triệu bà tử phụ trách giặt giũ, quét tước."

Bách Thần: .....

Đến cả giọng của hạ nhân cũng có thể phân biệt rõ như vậy, điều này chứng tỏ khả năng quan sát hết sức tinh tế và trí nhớ không thể nào khinh thường được.

Bách Thần nhẹ nhàng thở ra, "Nói như vậy thì chắc Vương phi sẽ ổn."

Hai hạ nhân này ngày thường không hầu hạ Vương phi, nếu giả sử Vương phi thật sự xảy ra chuyện thì tuyệt đối bọn họ không phải người đầu tiên phát hiện ra.

"Ta đã phái thủ vệ qua đi xem xét." Tiêu Lãm phân phó Ngọc Yên, "Đầy ta đến viện của Vương phi."

Ngọc Yên ôn nhu nói: "Vâng."

Bách Thần dừng một chút rồi nói: "Ta cũng muốn tới xem, nếu thật sự làm Vương phi chấn kinh, thân là tiểu bối phải đi thăm một chút mới phải đạo."

Tiêu Lãm: "Cũng được."

Ngọc Yên ngoan ngoãn mà cúi đầu, nhưng cái tay đặt lên tay đẩy xe lăn khấn lại trong một cái chớp mắt.

"Băng Nhi, người trở lại Phong Vũ Lâu đi. Ta qua bên Vương phi một lát rồi về." Bách Thần ngăn Băng Nhi đang muốn đi cùng mình. Trong lòng hần có dự cảm không tốt, trời đã khuya hần không muốn Băng Nhi nhìn phải chuyện đáng sợ.

Nội tâm Băng Nhi thập phần muốn đi theo, nhưng mà lời chủ tử nói không thể không nghe. Vì thế, nàng chỉ có thể đứng tại chỗ mà nhìn ba người bọn họ rời đi.

Thẳng đến khi bọn họ đi qua cửa viện, bóng dáng chôn vùi trong bóng đêm, Băng Nhi mới chịu xoay người trở về.

.....

Ba người vừa mới đi qua cửa viện liền thấy một thị vệ cầm đuốc vội vàng chạy đến. Khoảng chừng cách bọn họ hai mét thì dừng lại.

"Thuộc hạ tham kiến tiểu thiếu gia." Có lẽ vì sự việc khẩn cấp, hoặc là trong lòng không xem Bách Thần là chủ tử chân chính nên tên thị vệ này chỉ hành lễ với Tiêu Lãm.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Thị vệ nói: "Trong viện có một nha hoàn chết, chết rất oan uổng."

Bách Thần trầm nghĩ quả nhiên là thế, nếu không liên quan đến mạng người đêm khuya như vậy đâu đến mức khóc kinh hách thành như thế.

Thần sắc Ngọc Yên lúc xanh lúc trắng, không tự chủ được mà che kín miệng.

Bách Thần liếc nhìn biểu hiện này của Ngọc Yên đoán rằng trước đây trong Khang Vương phủ chưa từng xảy ra việc thế này.

"Vương phi có ổn không?" Tiêu Lãm hỏi.

"Vương phi không sao, chỉ là có chút kinh hách khi biết việc này." Thị vệ nói, "Vương gia sau đó đã qua an ủi Vương phi rồi."

"Xin hỏi....." Bách Thần mở miệng, "Là nha hoàn nào xảy ra chuyện vậy?"

Lời vừa nói ra tên thị vệ cao lớn mới ý thức được vừa rồi bản thân đã thất lễ, vội vàng khom người đáp lời, "Khởi bẩm tiểu phu nhân, nha hoàn chết tên là Noãn Xuân. Nửa canh giờ trước chết đuối trong hồ sen, thuộc hạ nghi ngờ nàng ta tự sát."

Noãn Xuân?

Bách Thần nhớ rõ Vương phi từng nói qua: 'Bồn hoa này là do Noãn Xuân đem về, ta thấy nó đẹp lại không mất ý vị liền để lại.'

Vương phi nói Nam Thiên Trúc là do Noãn Xuân đem về, như vậy bồn hoa kia là ai cho Tiêu Lãm, chẳng lẽ cũng chính là Noãn Xuân?

Mấy ngày trước bình yên vô sự, khoắc cái nha hoàn bên người Vương phi lại chết đuối dưới hồ sen.....

Nói không có vấn đề, quý cũng chả tin.

Bách Thần không khỏi quay đầu nhìn về phía Tiêu Lãm, người đằng sau cau mày, khuôn mặt càng trở nên lạnh lẽo hơn, ánh mắt có chút phức tạp.

Sau một lúc lâu, Tiêu Lãm hỏi: "Thị thể Noãn Xuân ở đâu?"

"Vẫn còn ở bờ hồ sen, thuộc hạ đã phái mấy huynh đệ ở đó canh giữ. Nên xử trí như thế nào, đợi các chủ tử định đoạt." Thị vệ bất đắc dĩ, "Chỉ là, mấy tiếng khóc và tiếng hét của các nha hoàn, bà tử làm người khác nghe khó chịu."

"Người tiếp tục canh giữ, đừng để cho người không liên quan đến gần." Tiêu Lãm nói, "Ta qua thăm Vương phi trước, sau đó sẽ tới hồ sen sau."

"Vâng!"

Sau khi thị vệ lĩnh mệnh liền muốn giao cây đuốc cho Ngọc Yên.

Ngọc Yên có chút buồn bực, cầm đuốc rồi tay đầu đẩy xe lăn?

Nhưng chủ tử hình như đang tự hỏi cái gì, không chú ý tới ả. Nếu chủ tử không bảo người khác cầm, thì chỉ còn ả đón lấy cây đuốc thôi.

Đưa đuốc xong thị vệ lập tức chạy đi.

Ngọc Yên bị bắt cầm đuốc, không thể nào dùng một tay đẩy xe lăn được.

"Đề ta." Bách Thần nói, "Ngọc Yên cô nương cầm đuốc là được rồi."

"..... Vâng, tiểu phu nhân." ả không cam lòng nhưng không thể nào cãi lời.

Lúc Bách Thần bắt đầu đẩy xe lăn, Tiêu Lãm mới từ trong suy nghĩ phục hồi tinh thần lại.

Chớp mắt kinh ngạc một cái lại thực mau khôi phục dáng vẻ lúc ban đầu.

Thời điểm mà cả ba nhìn thấy Vương phi thì Khang Vương cũng đã tới. Hiện tại ông đang khẽ vuốt lưng Vương phi, ôn nhu an ủi bà.

Lý mẫu bưng chén thuốc đến.

Vương phi khoác áo ngoài nửa nằm trên trường kỷ, tóc đen xõa tung, sắc mặt tái nhợt, vành mắt ửng đỏ.

"Nương." Tiêu Lãm vừa mới bước vào nhà liền hỏi, "Người vẫn ổn chứ?"

Dùng cả xưng hô thân mật, còn bỏ qua phụ thân. Có thể thấy được trong lòng Tiêu Lãm, Vương phi quan trọng đến cỡ nào.

"Không có việc gì. Chỉ cảm thấy có chút mệt, không sao đâu." Vương phi dùng khăn tay xoa xoa khóe mắt, "Đã khuya rồi, vậy mà còn kinh động đến các con..., haizzz....."

Khang Vương chỉnh lại tấm chăn đang muốn tuột xuống khỏi người Vương phi, "Bọn nhỏ quan tâm ái phi thôi."

Lúc này Tiêu Lãm mới hành lễ vấn an Khang Vương. Khang Vương cũng bởi vì sốt ruột cho ái phi nên cũng không buồn bực hành động vô lễ của Tiêu Lãm.

Bách Thần vấn an Vương gia và Vương phi, sau đó nói: "Thỉnh mẫu thân bảo trọng thân thể, bệnh tình của người vừa mới chuyển tốt, không cần thao tâm tư cho những việc không cần thiết."

Vương phi khẽ gật đầu, biểu tình có chút bi thương, "Nha đầu Noãn Xuân năm mười ba tuổi đã bán thân cho Vương phủ, sau đó thì đi theo ta ba năm. Ta đối xử nàng cũng giống nửa con ruột mình vậy. Hiện giờ nàng mới mười sáu, còn chưa gả chồng, nàng có phải chịu ủy khuất nào đâu mà phải làm như thế?"

Hiển nhiên là Vương phi cho rằng Noãn Xuân tự sát.

Tiêu Lãm tất nhiên không tin Noãn Xuân tự sát, nhưng y là một đứa con hiếu hão nên chỉ an ủi nói: "Mẫu thân đừng lo, con sẽ an táng Noãn Xuân thật tốt."

"Ta biết các con đều hiếu thuận." Vương phi nói, "Có các con ở đây, ta cũng yên tâm thêm chút."

"Ái phi, đêm nay ta ở chỗ này cùng nàng." Khang Vương nịnh bà, "Không cần đuổi bổn vương về, được không?"

Vương phi gạt đầu, Khang Vương giúp bà vén tóc mái bên tai vừa rơi xuống, ôn nhu nói: "Giờ không còn sớm, mau uống thuốc rồi đi nghỉ ngơi."

Âm thanh mềm nhỏ, như là sợ lớn tiếng một chút sẽ làm kinh hách người mình yêu.

Bách Thần có chút bội phục Khang Vương. Ở cái xã hội này, lấy địa vị của ông mà nói, có thể mấy năm như một ngày chăm sóc, che chở cho thể tử mình như vậy thật hiếm thấy.

Nhìn Vương phi uống xong chén thuốc, Khang Vương nói: "Lắm nhi, việc này giao cho con xử lý."

Khang Vương mỗi ngày đều xử lý quân cơ đại sự, một cái tên bán thân nô dịch cũng như tương đương tài sản Vương phủ cho dù có chết cũng không cần làm phiền ông đi xử lý.

"Vâng, phụ thân." Tiêu Lãm hành lễ, "Mẫu thân, người nghỉ ngơi tốt, con xin về trước."

Bách Thần cũng hành lễ theo.

Sau khi bọn họ rời khỏi nơi ở Vương phi liền hướng thẳng hồ sen kia mà đi tới. Lúc trước Bách Thần đi theo sau Tiêu Lãm, chỉ thấy có đình đài hoa viên, cây cỏ các thứ, nên vừa rời khi biết chỗ Vương phi có hồ sen hẳn khá bất ngờ.

Mấy người vừa mới đi ra cửa không đến hai trăm mét liền thấy từ phía trước có người chạy tới.

Thật là "đi đêm nhiều sẽ có ngày gặp ma". Mới vừa nãy Bách Thần thật cảm thấy may mắn vì không gặp qua người này, giờ thì liền gặp.

Thấy khuôn mặt đỏ liền có xúc động muốn đánh người, hơn nữa, nhớ lại nguyên chủ cùng gã có cái sự tình lùm xùm kia thì càng muốn trong vòng một giây lấy dao thọc chết gã.

Ngọc Yên thấp giọng nói: "Nô tỳ chào đại thiếu gia."

"Tiểu đệ, đệ muội." Tiêu Xuyên ăn mặc chỉnh tề, còn chưa đến gần liền mở miệng hỏi, giọng điệu còn mang theo chút nôn nóng, "Mẫu thân hiện tại ổn chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Tiêu Xuyên đi đến trước mặt bọn họ, trên khuôn mặt mang theo nét nôn nóng rõ ràng.

Ngoại trừ lần đầu tiên gặp gã, Bách Thần suýt nữa không kìm được mà lộ ra dấu vết, nhưng khi biết được người này không phải người kia, chỉ có khuôn mặt giống nhau nên giờ không có dao động gì quá lớn.

"Nô tỳ kính chào đại thiếu gia." Ngọc Yên khom mình hành lễ.

"Mẫu thân vẫn ổn chứ?" Khi tới gần Tiêu Xuyên lại hỏi lần nữa.

Tiêu Lãm: "Mẫu thân đã chịu chút kinh hách, mới vừa uống thuốc xong, phụ thân bồi mẫu thân nghỉ ngơi rồi."

"Vậy thì ta yên tâm." Tiêu Xuyên thở phào một hơi, lộ ra tươi cười.

Má lúm đồng tiền ẩn ẩn hiện lên trên mặt gã, tươi cười trong đêm tối tựa hồ làm cho người ta cảm nhận được ánh sáng.

Bách Thần rũ mắt, nếu không phải nụ cười người này tương chừng vô hại nhưng thật sự âm độc vô cùng thì đời trước hẳn cũng không đến nỗi hăm sâu đến vạn kiếp bất phục.

Nhưng một khi đã tránh thoát khỏi xiềng xích, gông cùm, trở thành kẻ ngoài cuộc, lại nhìn ra tươi cười này bên trong ẩn tàng không biết bao nhiêu giả tạo, mưu mô.

"Chắc là mẫu thân đã ngủ." Tiêu Lãm nói: "Đại ca, người đây mới hỏi phủ sao?"

"Đúng vậy, ta ra ngoài làm việc, cũng vừa mới hỏi phủ xong. Nhưng mà còn chưa đi đến Thính Đào Các liền nghe nói trong viện mẫu thân xảy ra chuyện, nghe xong ta vội vàng chạy tới." Tiêu Xuyên có chút cảm thán, "Phụ thân săn sóc mẫu thân thật tốt, tiểu bối chúng ta có thúc ngựa cũng chẳng theo kịp."

Thôi, để ta vào xem thử, nếu mẫu thân đã ngủ rồi thì ta cũng không muốn quấy rầy."

Tiêu Lãm gật đầu: "Vậy chúng ta đi trước...."

"Đã trễ thế này...." Ánh mắt Tiêu Xuyên làm như vô tình mà quét về phía Bách Thần, "Các người là muốn đi đâu vậy?"

Bách Thần nhìn thẳng về phía trước, làm như không phát hiện ánh mắt đầy thâm ý.

Tiêu Lãm nói: "Đi qua hồ sen."

"Vậy thôi, ta đi thăm mẫu thân trước." Tiêu Xuyên chấp tay cáo từ.

Tiêu Lãm đáp lễ: "Đại ca đi thông thả."

“Đại công tử đi thông thả.”

Bách Thần không mặn không nhạt nói một câu, lúc nói vẫn không hề dừng lại, đẩy xe lăn tiếp tục đi về phía trước.

Hắn muốn nhanh đi đến hồ sen xem tình trạng thi thể, Bách Thần biết Tiêu Lãm cũng muốn như thế.

Tiêu Xuyên đi được một đoạn liền dừng bước, quay đầu lại, nhìn về phía mấy người đã đi xa.

Bóng dáng thiếu niên mảnh khảnh dần dần biến mất trong bóng tối. Điều kì lạ là mấy ngày nay, hắn tựa hồ đã trở nên an tĩnh, hiểu chuyện rất nhiều. Bướng bỉnh, tùy hứng đều biến mất như chưa từng tồn tại. Ánh mắt gã nhìn Bách Thần chuyên chú cùng... Nóng bỏng.

Tiêu Xuyên từ trong đai lưng lấy ra một khối hình tam giác dùng chỉ hồng trang trí, thì ra là bùa bình an. Gã nhìn bùa bình an trong tay, trong mắt toát ra một tia thần sắc phức tạp trước đây chưa từng xuất hiện bao giờ.

Sau đó, gã đem bùa bình an cất lại bên hông, xoay người rời đi.

— — — tấn ~ giang ~ văn ~ học ~ thành ~ nguyên ~ sang ~ đầu ~ phát — — —

Bách Thần và Tiêu Lãm thực mau đã tới bờ hồ sen.

Ước chừng có bảy tám thị vệ Vương phủ cầm đuốc canh giữ quanh bờ hồ, ở trước thi thể cũng có vòng tuyến ngăn cách bên trong và bên ngoài, nhờ đó mà ngăn các nha hoàn, bà tử nhiều chuyện ở xung quanh.

Mọi người vây xem thì có phần lớn thuộc về loại thích xem náo nhiệt, một bên xem một bên nhỏ giọng nghị luận, chỉ có nha hoàn mười bốn mười lăm tuổi cùng với một bà tử gần năm mươi là khóc cực kỳ thương tâm.

Lúc trước Tiêu Lãm dùng khả năng “Nghe giọng đoán người”, có thể đoán ra người này là bà tử Triệu phụ trách quét dọn và đánh đập nha hoàn.

Ánh lửa từ những cây đuốc chiếu rọi toàn cảnh hồ sen. Mặt thị vệ thì vô cảm, tiếng khóc tang thương của hai nữ nhân, đám người hào hứng hóng chuyện, tất cả đan chéo nhau tạo thành một hình ảnh quỷ dị khó lòng giải thích được.

“Tiểu thiếu gia, tiểu phu nhân!”

Thị vệ báo tin khi này nhìn thấy Tiêu Lãm lập tức hành lễ.

Giọng của gã thị vệ này mang theo trung khí mười phần, một câu mà đem toàn bộ đám người náo nhiệt cùng bi thương bưng tỉnh.

Các nha hoàn, bà tử nhiều chuyện lập tức câm miệng, hai người khóc bi thương vừa nãy cũng ngừng khóc, cuống quýt dùng ống tay áo chà lau nước mắt trên mặt. Sau đó đồng thời nhìn về phía Tiêu Lãm, động tác nhất trí hành lễ.

Bách Thần: .....

Rốt cuộc ngày thường các người được huấn luyện như thế nào vậy? Bằng khí lạnh của Vương Bá Tiêu Lãm sao?

“Giải tán, đều trở về nghỉ ngơi đi.” Tiêu Lãm cũng không có trách mắng gì cho bọn họ, thậm chí đến ngữ điệu khi nói cũng bình bình đạm đạm.

Cái này có chút trái ngược với dự đoán của Bách Thần, hắn vốn tưởng rằng y sẽ mặt đen giáo huấn bọn họ một hồi.

“Vâng, tiểu thiếu gia.”

Bà tử khoảng hơn chục tuổi đáp ứng một tiếng rồi cùng đám người kia im lặng rời đi, phi thường nhanh chóng.

Bây giờ rốt cuộc cũng an tĩnh.

Bọn thị vệ lộ ra biểu tình cảm thấy may mắn khi sống sót sau tai nạn, vì cuối cùng đám người đánh không thể đánh, mắng cũng không thể mắng đã chịu rời đi.

Tiêu Lãm hỏi: “Thi thể đâu.”

Y vừa nói dứt câu, vài tên thị vệ kia lập tức chia ra hai bên, trước mắt xuất hiện thi thể Noãn Xuân.

Khi tới gần thêm vài bước Bách Thần mới phát hiện ra rằng hồ sen nói tiểu viện Vương phi tương đối nhỏ. Chủ yếu là do phối hợp với các cảnh quan khác nên tạo ra được vẻ đẹp hài hòa.

Thi thể Noãn Xuân lẳng lẳng nằm ở bờ hồ sen, váy áo nàng dính đầy nước lấm bùn, những thứ đó cứ gắt gao khóa chặt lại thân thể gầy nhỏ, nhìn qua đã thấy chật vật và vô cùng đáng thương.

Bách Thần nhớ rõ cô nương này diện mạo không tính xuất chúng, nhưng cười rộ lên có hai cái lúm đồng tiền, có chút ngây thơ. Hiện giờ trên mặt nàng dính đầy bùn lấm cho không thể nào nhìn ra bộ dáng ban đầu được.

Tiêu Lãm nhíu mày, y nhìn từ trên xuống dưới thi thể Noãn Xuân, có vẻ có rất nhiều nghi vấn.

“Ta muốn nhìn xem thi thể.” Bách Thần nghĩ Tiêu Lãm muốn lại gần xem xét thi thể, nhưng do thân thể không thuận tiện nên liền chủ động đưa ra ý kiến.

Tiêu Lãm: “Cũng được.”

“Ngọc Yên cô nương, cho ta mượn cây đuốc một chút.”

Ngọc Yên ngần ra một cái rồi mới hồi hồn nói, “Vâng, tiểu phu nhân.”

Bách Thần đón lấy cây đuốc, tiến lên hai bước rồi ngồi xổm xuống bên cạnh thi thể Noãn Xuân.

Hắn trước tiên là đại khái quan sát tình huống thi thể một chút, sau đó lại phân phó cho một người thị vệ gần đó, “Đỡ thi thể ngồi dậy.”

Thị vệ không rõ tiểu phu nhân đây là muốn làm gì, lại xuất phát từ kiêng kỵ đối với thi thể nên nhất thời sững sốt, không có bất luận phản ứng gì.

Tiêu Lãm ần ần có chút không vui: “Còn không mau làm theo.”

Thị vệ (2) đứng bên cạnh thị vệ (1) linh hoạt hơn rất nhiều, chạy nhanh đồng thời lôi kéo thị vệ (1) tiến lên, hai người hợp lực, cô hết sức đỡ thi thể đã cứng đơ của Noãn Xuân ngồi dậy. (Sắc: để dễ phân biệt ta dùng (1), (2), hắc hắc >)

Bách Thần giờ cây đuốc để sát vào nhìn nhìn, móc ra khăn tay đại khái lau sạch bùn trên mặt nàng, sau đó lại cẩn thận quan sát một phen.

Cái này cũng chưa tính, hắn còn vòng ra sau lưng thi thể xem xét tỉ mỉ.

Ngọc Yên âm thầm tặc lưỡi. Tiểu phu nhân cư nhiên lại dám chạm vào thi thể- đồ vật đen đui, vậy mà tiểu thiếu gia còn đồng ý, quả thực là không thể hiểu được mà.

Sau một lúc lâu, Bách Thần đứng dậy nói: “Được rồi.”

Hai thị vệ như trút được gánh nặng buông thi thể ra.

Bách Thần cùng Tiêu Lãm trao đổi ánh mắt, y phân phó thị vệ, “Đem thi thể tạm thời đặt ở Tây viện, ngày mai đi mua một bộ quan tài chôn cất nàng.”

Thị vệ lĩnh mệnh: “Vâng.”

.....

Trên đường trở về, Tiêu Lãm cái gì cũng không hỏi, Bách Thần thông minh cái gì cũng không nói.

Vì hiện tại đây không phải là nơi thích hợp để nói chuyện.

Bọn họ cứ trầm mặc như vậy mà về tới cửa Tùng Trúc Uyển.

Bách Thần buông tay đẩy xe lăn, nói với Tiêu Lãm: “Ta phải về Phong Vũ Lâu. Nếu đầu gối người ngày mai đã tiêu sưng thì tiến hành bước trị liệu tiếp theo.”

“Được.” Tiêu Lãm dừng một chút, “Người vất vả rồi.”

Bách Thần không có phản ứng gì đối với khẩu khí y chang cán bộ kỳ cựu quan tâm cấp dưới này. Còn Tiêu Lãm sau khi nói xong liền tự mình đẩy xe lăn đi vào trong.

Ngọc Yên vội chạy theo.

..... Sao cũng được, hấn phải về rồi.

Trở lại Phong Vũ Lâu, thấy Băng Nhi vẫn đang đợi hấn.

Vì để Băng Nhi yên tâm ngủ ngon, Bách Thần chẳng hề nói cho nàng biết chân tướng. Sau khi đuổi Băng Nhi đi ngủ, hấn cũng lên giường nằm.

Sáng mai còn phải đi luyện công, cái gì cũng không quan trọng bằng việc nghỉ ngơi.

Chỉ là hôm nay Bách Thần phát hiện rất nhiều chuyện đáng sợ.

Đầu tiên là lúc Bách Thần bước vào trong viện, hấn đã phát hiện Lâm Phi Vân đã tới rồi.

Chẳng những Lâm Phi Vân tới sớm, cả Tiêu Lãm cũng đang cùng chờ trong viện.

Bách Thần hiểu rõ, là muốn nói chính sự đây mà. Hôm nay xem ra không luyện công được rồi.

“Chúng ta đi vào hấn nói.” Tiêu Lãm gật đầu, ba người đi vào đại sảnh.

Lúc Bách Thần luyện công Băng Nhi sẽ ở trên lầu, tuyệt đối sẽ không xuống đây quấy rầy. Mặt khác hạ nhân cũng không xuất hiện vào lúc này, đúng là thời cơ hảo loạn tốt.

Theo quy củ cũ, cửa đóng lại, Lâm Phi Vân đứng gác trước cửa sổ.

Tiêu Lãm đi thẳng vào vấn đề: “Thi thể Noãn Xuân có phát hiện điều gì không?”

“Ta đoán rằng...” Vì để có vẻ chính mình không quyết đoán và chuyên nghiệp, Bách Thần dùng từ mơ hồ, “Có khả năng Noãn Xuân không phải tự sát.”

Cái gì mà có khả năng, là hoàn toàn không phải tự sát mới đúng.

“Căn cứ vào đâu?”

“Ta đã nhìn qua hồ sen trong viện Vương phi, cũng không quá đen.” Bách Thần nói, “Phía bên dưới là một tầng chông chất bùn. Nếu nàng muốn tự sát sẽ lựa chọn phương thức khác sạch sẽ và tiện hơn so với việc nhảy xuống hồ.”

Tiêu Lãm: “Nhưng vạn nhất là nàng khẳng khẳng muốn nhảy vào hồ thì sao?”

“Cũng có khả năng này. Nhưng mà lúc nhảy vào nước con người sẽ theo bản năng mà giãy giụa, vì thế trong miệng và mũi sẽ hút vào rất nhiều nước và bùn. Nhưng hôm qua khi ta xem xét thi thể nàng, trên mặt và toàn thân đều có bùn tuy nhiên trong mũi thì vô cùng sạch sẽ.”

Bách Thần dừng một lúc, nhìn Tiêu Lãm: “Một chút bùn cũng không có, vậy cái này là đại biểu cho điều gì?”

Tiêu Lãm hơi suy tư: “Sau khi Noãn Xuân chết bị người ta ném vào.”

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đế Tiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

“Thông minh.”

Bách Thần theo bản năng mà nói ra hai chữ này.

Nói xong hấn lập tức cảm thấy không ổn. Nơi này không phải là kiếp trước hấn cùng với các tiểu huynh đệ trong tổ thảo luận vụ án trong văn phòng, mà là thời cô đại tị tại Khang Vương phủ.

Có đôi khi thói quen đã hình thành từ lâu, vào thời điểm bản thân lơ đãng vô tình biểu hiện ra, khó lòng phòng bị được.

Dùng khẩu khí như đại ca khích lệ công tử Vương phủ vừa thông minh vừa lớn tuổi hơn cái thân thể hiện tại của hấn, cho dù cơ thể Tiêu Lãm có làm bằng thiết đi chăng nữa chắc chắn cũng sẽ không vui.

Càng quan trọng là, có khả năng sẽ khiến y hoài nghi, hẳn thật sự không nên vô ý như thế.

Quả nhiên, Tiêu Lãm nhướng mày hỏi, “Chẳng lẽ trong lòng ngươi ta thực ngu xuẩn?”

“Không, chỉ là cảm thán một chút thôi.” Về mặt Bách Thần vô cùng bình tĩnh nhưng mà lời nói thì lại lung tung, “Dù sao thì không phải ai cũng có thể liên tưởng được như thế. Có chỗ mạo phạm, xin đừng trách móc.”

Biểu tình trấn định tự nhiên, không chột dạ chút nào.

Tiêu Lãm nhìn hắn một cái, sau đó cũng không quan tâm hai chữ đó nữa.

Y nói: “Kỳ thật ta cũng đoán được nàng không phải là tự sát.”

Bách Thần tin y không phải là loại người thích nói dối. Nhưng mà hắn lại có hứng thú với nguyên do Tiêu Lãm đưa ra kết luận này như thế, “Chưa thám nghiệm từ thi, vậy làm sao mà ngươi đoán được?”

Tiêu Lãm nói: “Thân thể mẫu thân không tốt, xưa nay đều ngủ rất sớm. Noãn Xuân tuy không cần ngủ ở gian phòng bên ngoài phòng Vương phi để hầu hạ, nhưng cũng không thể rời khỏi Trúc lâu được. Thế nhưng vào lúc tắt đèn đi ngủ thế này mà nàng lại mặc bộ y phục mới, trên đầu còn mang cây trâm châu hoa, chẳng lẽ không thấy kỳ quái sao?”

Quần áo thi thể bị nước và bùn làm rối loạn đến nỗi không thể thấy nguyên trạng vốn có, thế mà y còn có thể nhìn ra được đó là y phục mới. Quả thực khả năng quan sát không hề tầm thường.

Bách Thần khẽ gật đầu, “Nói như vậy quả thực có chút kỳ quái.”

“Cây trâm châu hoa kia là mẫu thân ban cho nàng. Dùng loại trâm châu tốt nhất Đông Hải mài giữa thành, ngày thường không thấy nàng cài qua. Điều này chứng tỏ rằng, sau khi mẫu thân ngủ nàng lại ăn mặc chỉnh tề lên chạy đến hồ sen này.”

Tiêu Lãm hừ lạnh, “Trang điểm như vậy mà lại chạy đến hồ sen để tự sát sao? Ta không tin.”

“Thực sự, so với tự sát, trái lại càng giống như là trang điểm chỉnh tề đi ra ngoài gặp người...”. Hiện tại xem như hai người đã ngồi chung một thuyền, Bách Thần không nói quanh co, trực tiếp hỏi: “Tiêu công tử, ngươi có phải đã đi hỏi thăm Noãn Xuân hoặc cho người điều tra nàng?”

Tiêu Lãm: “Ta không đi tìm nàng.”

Nhưng mà là có cho người điều tra Noãn Xuân.

Cái này nghĩ cũng biết, nếu là tùy tiện tìm Noãn Xuân hỏi chuyện, hỏi cái gì nàng cũng không trả lời đã thế còn có thể rút dây động rừng.

Không ngờ vẫn vị đối phương phát hiện.

Bách Thần nói: “Có người hẳn không được mà giết người diệt khẩu. Vậy chứng minh phương hướng điều tra của ngươi đúng.”

Những lời này làm sắc mặt Tiêu Lãm tốt lên một ít. Hiển nhiên là suy nghĩ không bàn mà hợp.

“Đúng rồi, đầu gối ngươi đã hết sưng rồi sao?” Bách Thần thay đổi đề tài, vấn đề kia hẳn thân là một người ngoài cũng chỉ có thể nói được tới đây, với lại hẳn tin tưởng Tiêu Lãm sẽ có tính toán riêng của bản thân. Đây không phải là việc Bách Thần nên nhọc lòng.

“Máu độc đã được lấy ra nên hôm qua ngủ so với khi xưa an ổn rất nhiều.” Tiêu Lãm nói, “Sáng nay tỉnh lại đầu gối đã hết sưng.”

“Vậy tốt! Chứng minh rằng phương pháp châm cứu này đối với ngươi có tác dụng. Kiên trì thêm nữa, tập đi lại cùng phối hợp với nhiều liệu pháp khác...” Bách Thần cười nói, “Ta tin rằng chân ngươi sẽ khỏi hẳn.”

“Vậy ta cảm tạ Bách công tử trước.” Tiêu Lãm ôm quyền, nhưng trên mặt vẫn như cũ chẳng có biểu cảm gì, tuy thế vẫn nghe ra y nói vô cùng chân thành.

..... Bỗng nhiên thành khẩn nói lời cảm tạ làm Bách Thần có loại cảm giác không chân thật.

“Không cần cảm tạ, ta cũng có yêu cầu Tiêu công tử hỗ trợ mà.” Bách Thần đáp lễ, “Triệu tập dự thi kia phải làm phiền ngươi.”

“Triệu tập dự thi chia làm hai lĩnh vực văn, võ, cái này chắc ngươi biết chứ?” Tiêu Lãm đột nhiên hỏi.

Bách Thần gật đầu, mơ hồ nói: “A, ta chưa suy xét kỹ về vấn đề này, nhưng mà có biết một chút.”

“Triệu tập dự thi thực chất so với các khoa thi cử đẳng hoàng đơn giản hơn rất nhiều. Đa phần thí sinh đều là nhà quyền quý, trong đó không thiếu các bọn không nghề nghiệp, ăn chơi trác táng.” Tiêu Lãm nói trắng ra, ý muốn nói Bách Thần cũng là người thuộc về sau. “Lúc đầu triệu tập dự thi này không ít nhân tài, có thể tin mà giao trọng trách cho họ. Nhưng dần dần những thí sinh dự thi càng ngày càng vô dụng, cuối cùng có đầu cũng chỉ có thể đảm nhận một vài chức vụ râu ria.”

Bách Thần đã hiểu, Tiêu Lãm đang muốn nói với hắn nên chuẩn bị tâm lý trước. Nếu có vào được đi chăng nữa thì cũng chỉ có thể bị an bài vào một chức vụ không hề có thực quyền, không thực hiện được lý tưởng. Vì thế phải tự mình quyết định có nên dự thi hay không.

“Thì ra là thế.” Bách Thần hiểu rõ, thế nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười đậm nhiên, “Nhưng ta cảm thấy bất luận là chức vụ gì đều có ý nghĩa riêng của nó, đều là thứ đất nước không thể thiếu. Bảo vệ quốc gia máu nhuộm sa trường chính là hán tử, yên lặng xử lý công văn trong triều cũng chưa chắc không phải nhiệt huyết nam nhi. Chỉ là do phân công bất đồng, không có đất rẻ sang hèn.”

Lời Bách Thần nói giống như nói đùa nhưng thật ra cũng không phải là lời nói hươu nói vượn. Đây thật sự là suy nghĩ của hắn.

Hắn kiếp trước là nhân viên làm việc bên ngoài nhưng chưa bao giờ khinh thường các nhân viên làm việc trong văn phòng. Vào thời điểm nhiều việc cần giải quyết gấp, họ vội tới nỗi đến thời gian về nhà cũng chẳng có, không hề nhẹ nhàng hơn so với bọn Bách Thần.

Hiện tại xuyên đến nơi này, cho dù bị phân đi quản lý hồ sơ hoặc là làm tạp dịch, hắn cũng nhất định nghiêm túc mà thực hiện, tuyệt đối không làm qua loa cho có lệ.

Lời nói như đùa này làm Tiêu Lãm bất ngờ, rồi đến Lâm Phi Vân vẫn luôn gác cửa đưa lưng về phía họ cũng phải quay đầu.

Còn nhỏ tuổi như vậy mà lại có sự giác ngộ đến thế. Thật sự khó có thể giải thích được vì sao trước đây Bách Thần lại có cái loại thanh danh kia.

“Ngươi nghĩ thông như vậy là tốt.” Tiêu Lãm nói, “Vậy ngươi có hướng làm quan văn hay quan võ?”

Này xem như là hỏi Bách Thần muốn ở đâu.

Nếu là cái thân thể kiếp trước kia, hắn nhất định không do dự mà chọn từ võ, ngựa chiến cả đời, đền đáp quốc gia. Nhưng hiện tại thân thể này không luyện ba bốn năm tuyệt đối không ra hình ra dạng, mà hắn lại không thể chờ lâu được như thế.”

Nhưng nếu mà chọn văn... Tri thức căn bản lại quá yếu, lại cực kỳ mỏng. Khoa cử hoàng triều thì không cần nhắc lại, Bách Thần chỉ lo bản thân sẽ giống cái loại người mà Tiêu Lãm nói không học văn, không nghề nghiệp, ăn chơi trác táng.

Thế khó xử làm hắn có chút mờ mịt, trong nhất thời khó có thể đưa ra quyết định.

Bách Thần ghen một trận, cuối cùng ghen ra mấy chữ: “Vậy các ngươi nghĩ ta nên chọn cái nào?”

Tiêu Lãm: .....

Lâm Phi Vân tức thẳng thẩn, thành khẩn nói: “Thuộc hạ cho rằng tiểu phu nhân luyện võ không thích hợp. Văn là câu nói kia, căn cốt không vững, cho là thi đậu đi, hơn phân nửa sẽ phân vào đội phòng bị học kỹ năng.”

Bách Thần: .....

Có đôi khi làm người có thể không cần nói trắng ra như vậy không!

Tiêu Lãm “Phi Vân nói có lý.”

..... Lại bỏ thêm một đao.

Chủ tớ hai người quả thật là cao thủ đâm tim người khác.

“Vậy quan văn đi.” Con đường quan võ ngấm lại thực sự không thích hợp với hắn, vậy cuối cùng cũng chỉ có thể chọn văn.

“Văn thì theo lý đều sẽ có cơ hội tiến vào Hình Bộ, Lại Bộ, Lễ Bộ, Công Bộ, Hộ Bộ. Nhưng đa phần người đều tiến vào Lễ Bộ, chỉ có một phần nhỏ được phân tới các bộ khác.

Được Bách Thần chăm chú xem như cứu Tiêu Lãm một mạng, thế nên thái độ của y đối với Bách Thần cũng thay đổi nhiều. Kiên nhẫn nhiều hơn, tiếp tục nhắc nhở hắn chuẩn bị tâm lý trước lần nữa.

“... .. Đã hiểu.” Hóa ra dù có kỹ thuật cao, trình độ chuyên nghiệp cao, tiền nhiều, cho dù có cái nào đi chăng nữa cơ bản cũng không vào được.

“Về phần khảo thí, ta có thể thỉnh giáo ngươi không?” Tiêu Lãm đối với khảo thí biết rõ đến thế, đương nhiên Bách Thần sẽ không bỏ lỡ cơ hội này. Nhiều một phần chuẩn bị sẽ nhiều một phần hy vọng.

“Được, buổi tối ngươi qua chỗ ta chăm chú, sẽ nói tiếp.” Tiêu Lãm nói, “Thời gian không còn sớm, không làm chậm trễ việc của ngươi nữa.”

Bách Thần đứng dậy tiễn khách: “Tiêu công tử đi thông thả.”

Đến khi bóng dáng Tiêu Lãm biến mất đằng sau núi giả, khóe miệng Bách Thần ngăn không được mà cong lên.

Có tòa băng sơn này giúp đỡ, nói không chừng thực sự còn có hy vọng.

Bách Thần lại lần nữa khẳng định bản thân hợp tác với Tiêu Lãm là một sự lựa chọn chính xác.

.....

Hôm nay Lâm Phi Vân và Tiêu Lãm có việc phải làm nên không thể chỉ đạo Bách Thần rèn luyện. Vì thế, hắn tự mình luyện.

Mỗi ngày đều luyện tập hắn đã sớm thuộc lòng, vì vậy cho dù sư phó không ở đây vẫn có thể luyện tập, cứ làm theo từng bước là được.

Nhưng không ngờ là hắn mới vừa đứng tấn được nửa canh giờ đã thấy Lâm Phi Vân vội vã chạy tới.

“Lâm thị vệ, người không phải đã cùng với Tiêu công tử đi làm việc rồi sao?” Bách Thần thấy thần sắc Lâm Phi Vân rất nghiêm túc, nghĩ thầm là có chính sự, vì thế nên liền dừng xung hô thường ngày, không kêu cậu là sư phó nữa.

Lâm Phi Vân nói: “Tiểu phu nhân, Vương gia vừa mới hạ triều về, nói rằng phải triệu tập các gia tộc lớn đi thương nghị về việc tổ chức sinh thần cho thái hậu. Tiểu thiếu gia đang thay y phục, người phái thuộc hạ tới đây thông báo một tiếng. Phiền tiểu phu nhân cùng thiếu gia đi đến thiên đình gặp Vương gia.”

“Được, để ta đi thay y phục.” Bách Thần nhanh chóng đi lên lầu, “Sẽ mau thôi, thỉnh Tiêu công tử chờ một lát.”

Hắn có chút khó chịu. Thái hậu sinh vào mừng năm tháng sau, tính ra không đến mười ngày nữa đã đến. Nếu là thọ lễ như bọn hạ nhân nói chẳng phải đã sớm chuẩn bị tốt rồi sao?

Còn cần thương nghị cái quái gì?

Bách Thần vội vàng đổi y phục, lại rửa mặt, sửa sang lại tóc, sau khi báo cho Băng Nhi một tiếng liền vội vàng xuống lầu.

Tiêu Lãm đã chờ ở dưới lầu.

Y không có mặc trường bào màu đem viên nạm vàng như mọi khi, mà thay vào đó là một bộ trường bào màu xanh nước, cổ áo và cổ tay dùng chỉ bạc thêu để thêu nên vân mây, đính đầu mang nạm ngọc màu bạc. So với ngày thường thì bây giờ Tiêu Lãm thiếu đi vài phần sắc bén, nhiên hơn một tia ôn nhuận và đạm nhiên.

Nếu như không phải lúc nào cũng luôn luôn trung cái bản mặt băng sơn kia, ngược lại có thể coi như là “Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song”.

“Đi thôi.” Tiêu Lãm thấy Bách Thần đã xuống tới, mặt vô biểu cảm mà nói hai chữ.

..... Quả nhiên, băng sơn thì vẫn mãi là tòa băng sơn kia thôi, ôn nhuận gì đó đều là ảo giác cả.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Ai Nói Ta Là Yêu Nghiệt Đê Tiện* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.